

15 Kč

ZPRÁVY ALTERNATIVNÍCH AKTIVIT

kontra

INFORMAČNÍ BULLETIN CESKOSLOVENSKÉHO ANARCHISTICKÉHO SDRUŽENÍ č. 94-95

Odpůrci globalizace zahájili kampaň proti MMF.

Dvě desítky aktivistů protestujících proti politice MMF a Světové banky večer na Staroměstském náměstí v Praze zahájily kampaň „55 let stačilo“. Název kampaně obsahuje počet let od založení obou institucí a dnešek si pro první akci sdružení vybralo kvůli tomu, že zbývá 55 dní do jejich výročních zasedání v Praze. Z věže Staroměstské radnice spustili demonstranti obří transparent. Uspořádali také fotbalové utkání, v němž „zástupci“ zemí třetího světa hráli proti „reprezentantům“ nadnárodních společností, přičemž zápas nespravedlivě písal rozhodčí symbolizující MMF.

Foto ČTK - Michal Doležal

4-5
2000

**ALIBI VLÁDNOUCÍCH SPOČÍVÁ
VE ZBABĚLOSTI OVLÁDANÝCH**

Local street party Praha 99 : před budovou amerického velvyslanectví - plk Brajer, neznámý punk, v pozadí plk. Žák

CO KDYŽ SE PŘESTANEME BÁT?

hlavici MV Gabriela Bártíková

A-KONTRA 4/2000 english info

Call

for creating affinity groups and
blockade IMF/WW Meeting (Sep-
tember, Prague)

Against capitalist
globalisation and its impacts
street parties in Czechoslovakia
and protests in Bologna and
Toronto

Give us money, go inside
and shut up
refugees in EU and Czech rep.

Famine and "help"
in Mongolia

WB in the service of USA to
control the country of strategic
importance

Wolf has eaten and the Goat
remained untouched

hypocritical "reforms" of inter-
national financial institutions

Global street party is over...
forget about it

investigation of brutal police
action against demonstration two
years ago

National politics
about new magazine of Patriotic
front which is spread publicly

EXPO 2000

exhibition of global capitalism

Decoding of human genome

only rich and powerful will
benefit from it

Záviš Kalandža

Czech philosopher and ultraleft
(trotskyist) politician, executed on 27.
6. 1950.

PŘEDPLATNÉ

5 čísel dopředu - 50 Kč

10 čísel dopředu - 100 Kč

Peníze posílejte složenkou
na adresu: ČAS, PO BOX 223,
Praha 1, 111 21. Do rubriky
ZPRÁVA PRO PŘÍJEMCE pište
"PŘEDPLATNÉ" a číslo od
kterého si časopis objedná-
váte.

VÝZVA

Zastavme zasedání MMF a Světové banky v Praze!

26. 29. 9. se má v Praze uskutečnit zasedání Mezinárodního měnového fondu a Světové banky. V nákladně zrekonstruovaném Kongresovém centru, které si pro své sjezdy nechala postavit totalitní KSČ, se nyní setkává nová, tentokrát globální, elita, aby jednala o **dalším zbídačování lidí a ničení životního prostředí**. Ačkoli se nám média a politici snaží namluvit, že toto setkání je prospěšné, je nám při pohledu na to, co tyto instituce v celém světě i u nás už napáchaly jasné, že jsou to lži a že se musíme **snažit tomuto zasedání zabránit a zároveň upozornit na možnosti alternativ k systému**, jehož jsou MMF a Světová banka představiteli. Média, politici a policie se nás ovšem zároveň snaží přesvědčit, že proti zasedání nic nezmůžeme - snaží se nás omráčit 11 000 chystanými policisty i policejní technikou, siláři, které údajně mají být schopné paralyzovat jakékoli demonstrace. Chtějí abychom dostali strach a zapomněli, že **existují možnosti účinného protestu**.

Pochopitelně, že musíme být **připraveni na policii a její taktiku**. Zatím pravděpodobně počítá s tím, že nás uzavře na náměstích, kde nás bude mít plně pod kontrolou a nepustí nás nikam, kde bychom mohli zkřížit průběh zasedání. Na to je také možná budou stačit síly - v přímém střetu předních řad obyčejných lidí s policejními těžkoobdělci budou mít navrch patrně ti druzí. V tomto duchu se také odehrávají policejní cvičení. Policii ovšem můžeme předstihnout v tom, v čem máme nebo bychom měli mít navrch my - tedy v **pohyblivosti, znalosti terénu a nápaditosti**. Právě to mohou být naše zbraně, které půjde výtečně uplatnit jakékoli demonstrace. Nesmíme připustit, aby se policii podařilo mezi nás vnést chaos, právě naopak, musíme to být my, komu se podaří **vyvolat chaos, který maximálně zkomplikuje zasedání**.

Proto, pokud mají být protesty skutečně účinné, je nutné **vytvářet nezávislé skupiny (affinity groups)** s lidmi, s nimiž se dobře znáte a můžete jim důvěřovat, se kterými se pak můžete angažovat víc než jen jako součást obklíčeného davu. Podobá akcí, které provedete v těchto skupinách jsou zcela na vaší invenci a vymýšlejte je sami - podle našeho názoru by bylo efektivní např. **nezávisle blokovat** barikádami z předmětů nebo případně vlastními těly ulice vedoucí ke Kongresovému centru, hotely, v nichž budou ubytováni delegáti, banky, sídla korporací, úřady, policejní stanice apod., **pronikat do uzavřené zóny** kolem Kongresového centra atd. Při akcích pro které se rozhodnete, **berte co největší ohled na obyčejné lidi a jejich osobní majetek**, pamatujte, že i když vám zrovna nestojí po boku, jsou stejně jako vy obětmi systému. Skupiny by měly být schopny fungovat zcela nezávisle, koordinaci s ostatními volte podle okolností a takovou, která vás nevystaví policejnímu odposlechu. Další vhodnou činností pro nezávislé skupiny by mělo být **pomáhat s organizací demonstrací**. Skupiny by měly být podle situace schopny **přijmout na místě další lidi** (pozor ovšem na policejní provokátory) a pomoci jim přesunout se tam kam je potřeba nebo je zapojit do blokačních akcí. Dávejte pozor na policejní praktiky, tajnou policii, provokátory, monitoring apod. **Nenechte se chytit**, v případě zadržení se zkontaktujte s právní pomocí a snažte se dostat ven. Během léta budou probíhat tréninky nenásilných blokády, pro další informace kontaktujte ty, od nichž jste tuto výzvu dostali, ale ne přes poštu, telefony nebo e-mail, pouze osobní kontakt. To není hra na konspiraci, věřte, že s odposlechem a podobnými praktikami už máme zkušenosti.

Připravujeme se na září - zaskočíme policii sebeorganizací!
Nedejme zasedání šanci - útočíme všude!

PLAKÁTY

Spolu s příštím čís-
lem A-KONTRA (asi
začátek září) vydáme
plakáty k zářiovým ak-
cím. Jste-li schopni je
rozleptat ve vašem okolí,
napíšte si o ně.

Organizace SOLIDARITA
zrušila svůj PO Box v Přerově
("díky" policii tam nechodila
pošta). Nové kontaktní adresa:
Solidarita, L.K., poste
restante, Velké Hoštice,
747 31 nebo telefon 0606
227 183.

podporujte

ANARCHISTICKÝ ČERNÝ KŘÍŽ (Anarchist black cross)

Fond/kolektiv na podporu politických vězňů, především anarchistů, antifašistů, radikálních ekologů, ochránců zvířat a dalších stíhaných za přesvědčení nebo politickou činnost

V minulosti podporoval např. stíhané za Global street party, Street party '99, loňský i letošní úvodní máj, anarchisty, házející vajíčka po Madeline Albrightové, ruské anarchisty stíhané za údajné přechovávání výbušnin, polského anarchistu zatčeného na demonstraci proti plesu zlobatníků...

Nyní lze v souvislosti s demonstracemi v září očekávat mnoho stíhaných, kteří budou potřebovat naší podporu. Ani koruna z případných příspěvků proto nepřijde nazmar. Podporujte Anarchistický černý kříž benefity, sbírkami apod.

NEPTEJTE SE KOMU ZVONÍ HRANA - REPRESÉ MŮŽE POSTIHOUT KAŽDÉHO!

kontakt: ČAS (ABC), PO BOX 223, Praha 1, 111 21, tel: 0603 310 170

A-KONTRA je váš časopis, časopis svobodomyšlných lidí, takže uvítáme jakoukoli formu vašeho zapojení do jeho tvorby. Uvítáme vaše články, nápady, podněty, ale i grafiku nebo přímo zapojení do redakčního kolektivu. Velmi by nám pomohli rovněž zájemci o distribuci - pomozte anarchistickým myšlenkám a alternativním informa-
cím dostat se do co nejširšího okruhu lidí.

A-KONTRA 4/2000- zprávy alternativních aktivit, zpravodaj Československého anarchistického sdružení č. 93
vydává RD AS LA - Československé Anarchistické Sdružení. Adresa redakce: PO BOX 223, 111 21, Praha 1.
Http://a-kontra.revoluce.cz. E-mail: a-kontra@revoluce.cz. Předplatné vyřizuje redakce. Časopis je společným
dílem svobodně myslících lidí. Veškerá činnost redakce je bezplatná, časopis vychází jen díky materiální a finanční
podpoře vás všech.

Děkujeme všem, kteří pomohli!

Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta s.p. odštěpným závodem Praha č.j. nov 5259/95 ze dne 3.7.1995. MK ČR 5766 MČ 46

Reformy MMF a Světové banky se nazral a koza zůstala celá

MMF a Světová banka potřebují změnu. To je stanovisko, které dnes zaujali nejen mnozí politici, ale dokonce i byrokratické špičky těchto kolosů. Ty tváří v tvář kritice nevládních organizací a levicových aktivistů novou o své změně již celá léta. Avšak teprve nyní lze sledovat pokusy o dílčí reformy. Že tyto úpravy, zaměřené zejména na vylepšení public relations, nijak nezlepší sociální a ekologické dopady politiky obou institucí (právě naopak), se pokusím ukázat dále. Zatím považuji za vhodné pozastavit se u hlavních důvodů, jež donutily rigidní byrokratické struktury k určitému pohybu.

Prvním impulsem byl rychlý sled krizí v Mexiku, jihovýchodní Asii, Brazílii a jejich následný dopad na "postkomunistický" blok. Neschopnost MMF a Světové banky se při nich projevit v plné míře, krize pokaždé prohloubily svými zásahy, což je u institucí, jež mají krizím předcházet dost na pováženo. Tyto události pak vedly k jistě seberaflexi.

Dalším důvodem je, že charakter MMF a Světové banky zcela neodpovídá stávajícímu rozpoložení sil ve světě. Nadnárodní korporace jsou natisto v sedle a získali dost sebevědomí na to, aby si svou roli pojistili i právně (viz MAI tzv. "ústavu globálního ekonomiky"). Pokud by jejich snahy dosáhnout naplnění mezinárodní instituce fungující jako beranidlo odbourávající sociální a ekologická omezení stát po státu, by ztratily v určité míře svůj smysl. Z nových programů MMF a Světové banky přímo číší jejich střih na míru požadavkům soukromého kapitálu.

Hlavně USA jsou dnes jedinou světovou velmocí a jejich snahy dominovat ještě výrazněji v mezinárodních institucích se odráží jak v nedávných bojích o místo výkonného ředitele MMF (doposud vždy Evropan), tak v tzv. Meltzerově zprávě amerického Kongresu. Ta je sice kritická k činnosti MMF a Světové banky, ale pouze v oblastech, ve kterých mají USA pocit nedostatečného respektování jejich konkrétních zájmů. Jinak ovšem zpráva vychází z volnostních pozic a případnou kritiku ekologických a sociálních dopadů projektů MMF a Světové banky lze tedy z tohoto hlediska chápat jako čistě utilitářskou.

Třetím důvodem kochotě ke změně jsou masová vystoupení obyčejných lidí, kteří protestují proti bezohlednosti mezinárodních institucí. Důležité je, že se tyto v záříové Praze setkají alespoň se stejným odporem, jako v dubnu ve Washingtonu či jako WTO v listopadu 1999 v Seattlu. Pro lidi angažující se v levicovém hnutí potom musí znít jako nemístný vtip, když Světová banka pohrdlivě nazývá protesty "demokratické místo demokracie diskuse a voleb".

Ačkoliv se k lidem v ulicích staví MMF a Světová banka navenek s despektem, snaha o dobrý obraz v očích široké veřejnosti je nutí reagovat na hněv demonstrantů změnou svého vystupování. V zásadě to znamená umně kombinovat fakta a lži tak, aby obě instituce na jedné straně působily dostatečně objektivně a sebekriticky, ovšem ne natolik, aby mohla být zpochybněna jejich schopnost řešit "nejnaléhavější otázky dnešního rozvoje".

A jakými směry se tedy nyní MMF a Světová banka ubírají?

Názvy se mění, principy zůstávají

Ménový fond před několika měsíci představil svůj nový prostředek v boji proti chudobě. Má jím být "Poverty Reduction and Growth Facility" tj. "Nástroj růstu a snižování chudoby". Více než pouhou náhodou potom muselo být, když náměstek výkonného ředitele MMF Stanley Fischer při představování nového programu omylem uvedl, že se jedná o "Poverty and Growth Reduction Facility" tedy o něco jako "Nástroj chudoby a snižování růstu".

Za tímto novým prostředkem se ovšem neskrývá nic jiného, než starý, nechalně známý Enhanced Structural Adjustment Facility (ESAF - Rozšířený nástroj strukturálních úprav), který pouze oblékl nový kabát. ESAF prošel svými dlouhodobými půjčkami na nízký úrok těm nejchudším zemím, za něž se ovšem žádalo provést výslovně uvedené změny vládní politiky. Ty znamenaly mimofárně drastické rozpočtové škrtky, jež nejvíce postihly obyčejné lidi a životní prostředí a narušily soběstačnost ekonomik. Pokud si MMF představuje svou proměnu pouhým nařazením na růžovo, pak nás takový druh "reform" ani nemůže překvapit, protože na pokrytectví břittonwoodských sourozenců jsme již dávno zvyklí.

Dalším novým programem je Financial Sector Assessment Program (FSAP - Program analýzy finančního sektoru), zvláštní mimo jiné tím, že jde o první společný projekt MMF a Světové banky. Nachází se v současnosti ve "zkušební podobě" - finančníci si ho testují na zatím asi 12 zemích. Znamená to podrobnou inspekci zejména bankovního sektoru země a MMF a Světová banka se jeho prostřednictvím může dozvědět prakticky vše o ekonomice daného státu. Získané informace mají sloužit k prevenci krizí, což je něco, co se zatím byrokratiem z Washingtonu příliš nedají. Místo toho lze očekávat, že data budou postoupena nadnárodním korporacím a poslouží jim k ocenění země z hlediska vhodnosti pro investice. To úzce souvisí s následujícími tématy (viz SDDS).

ZPRAVODAJ A-KONTRA

Mitsubishi v Čechách

Mitsubishi Electric oznámila, že v Čechách, konkrétně ve Slaném, postaví "na zelené louce" nový závod na výrobu alternátorů a startérů. Mitsubishi Electric je částí kolosu Mitsubishi Group, ve kterém je také společnost Mitsubishi Corporation. Tato firma patří mezi největší ničitelské tropických deštých pralesů na světě. Podíl se na stavbě silnic a dálnic v oblastech deštých pralesů, vlastní podíl v několika těžbařských a dálnicích společnostech operujících v těchto oblastech a vytěžené dřevo sama vyváží - dokonce je na čele žebříčku obchodu s tropickými dřevem.

Objem investice bude větší než jedna miliarda korun (32 milionů dolarů). Místní radní se můžou přetřhnout v ohoště - firmě již bylo nabídnuto 15 hektarů půdy za cenu 1 koruna za metr čtvereční. Důvod je jasný - tržby firmy mají přesáhnout 1,2 miliardy ročně. Mezi údajné největší výhody patří řízení 260 pracovních míst, ale negativní následky v podobě znečištění životního prostředí, hluku, zvýšené frekvence automobilové dopravy (závod má ročně vyrábět půl milionu startérů a stejně tak alternátorů), atd. nikdo nezmiňuje.

Důvody, proč nadnárodní korporace začínají stavět své závody v ČR, popisuje Noam Chomsky v knize Tajnosti, lži a demokracie: "Německé korporace postavily továrny v ČR, kde si mohou najímat dělníky za zhruba 10 procent mzdy dělníků v Německu. Česká republika teď hned za hranicí, jde o společnost se západním stylem života a s vysokým stupněm vzdělanosti, složenou z příjemných lidí s moderními ořima (ehm?). Protože korporace nedodržují podmínky volného trhu o noc víc než všichni ostatní boháči, nechají ČR, aby platila sociální náklady, znečištění, dluhy atd., zatímco oni shrábnou zisky."

Za knihu Mein Kampf

byl její vydavatel Michal Zúko dne 1. června obviněn z propagace a podpory nacismu. Podle zákona mu hrozí trest odnětí svobody na tři až osm let. Policie také začala knihu neprodleně stahovat nejprve z velkoobchodů, později i z jednotlivých prodejen.

Těžko říci, co za touto náhlou iniciativou ze strany státu stojí. Jedno je ale jisté - není to snaha potírat fašismus. Spíš jde o snahu budit takový dojem a na to se případ vydání Mein Kampfu hodí jak vyšitý. Každý ví co Mein Kampf je a co byl Hitler za zrádce. Dá se tedy předpokládat, že se případu dostane dostatečná publicita a že se v hlavách lidí zapíše jako rázný protifašistický čin. Občané budou spokojeni, budou žít v domněně, že stát proti fašistům postupuje velmi rázně - ti informovanější si tento případ spojí ještě s nedávným zatčením neškodné figurky neonacistického hnutí Skupého a vezmou to za hotovou věc.

Sídlí bude spokojen, protože se mu prováděpodobně podařilo zakrýt obrovský skandál: Německá televize totiž objevila, že v pohraničí se v bývalých vojenských prostorách cvičí neonacisté. Naše úřady dělaly mrtvého brouka a o pár dní později "vypuknul" skandál s Mein Kampsem... Pouhá náhoda? Asi těžko...

Sjednocená agónie

Sjednocená fronta, opravdu dost široký až rozplýlý spolek, ve kterém se sešly partičky jako Štěpánova Komunistická strana Československa, Hnutí komunistické mládeže s extrémními moravisty (z jejichž okruhu patrně pocházel dopis "Moravské zemské armády") a fašistů z Hnutí korporativistické demokracie (skupina pamětníků protektorátu, kteří pšli do neonacistických časopisů a fečnli nazi-skinheadům na demonstracích o výhodách "korporativismu") na sebe začíná strhávat pozornost opravdu bizarními prostředky. Její mluvčí nedávno vyhržovala "exodem Moravanů z ČR, pálením archů určeným ke sčítání lidu a dalšími akcemi občanské neposlušnosti" kvůli tomu, že jsou Moravané v ČR utlačováni. Odvolávají se na to, že ČR moravskou národnost neuznává a nadzev státu je prý zavádějící. Toto pak kombinují s přípravami na zasedání MMF a Světové banky v září v Praze, přičemž se prohlašují za "generální a jediné" pořadatele protestních akcí a pokouší si zamluvit několik míst na demonstrace a pochody.

Als proč se touto kuriozitou vůbec zabýváme? Navzdory toliž kuriozitám být nemusí. Pokud se této hlouposti chytí šikovný a charismatický politik, který se zrovna nemá na čem profilovat, může to v lepším případě skončit lakovým malým vnitrostátním nacionalismem, v tom horším pak dokonce separatistickými snahami. O tom, že to může vážně zdiskreditovat amaričnické protesty proti MMF a Světové bance v září v Praze ani nemišuv.

Ne vlastní stát, ale svět bez států a jejich hranic je cesta ke svobodě.

Politický proces

Velkých rozměrů se začíná dělat z "napadení" ministryně Albrichtové veřejně při její návštěvě ČR. Pro úřady to je velký zločin a také to dává okatě najevo: Někdy začali jednat s úřady USA o přejezdu dvou jejich bodyguardů do ČR k výstupu.

Úřady se zřejmě rozhodli dát najevo, že protestovat proti elitám se v Česku nevyplácí a tak dělají bububu. Doufáme, že se nerozhodnou udělat z našich dvou kolegů exemplární případy.

O dvě kila bohatší

budeme podle Lidových novin v září. Dne 9. září přišli Lidovky na první stráně s bombastickou zprávou, že studentům bude za účast na zářijových demonstracích vyplacena odměna dvě stě korun. Zpráva se nese ve značné manipulativním duchu, na první straně je prezentována jako podložená skutečností, a až teprve na straně 4 je opatrně naznačeno že se jedná o nepodloženou zprávu. Policie má údajně "signály že se tak děje a prověřuje to." Autor reportáže je Štěpán Korčák.

Stát zřejmě nenechává nic náhodě a protesty se rozhodl zdiskreditovat ve velkém stylu. Není těžké uhadnout, v čí hlavě se tento nesmysl urodil a na čí objednávku vznikl. Zatím jej sice musela policie dementovat a označit za provokaci neznámého anonyma (což tedy znamená, že na základě jednoho anonymu zastrážovalo ministerstvo pražské střední školy i čtenáře novin), přišli provokace už ale mohou být promyšlenější. O něčem svědčí i to, že nepodložená spekulace byla zaražena na první stranu "seriózního denníku," který jinak na všechny strany mluví o své "profesionalitě".

Poradna MMF & SB, s.r.o.

Od mexické krize se v rámci MMF stále častěji hovoří o posilování tzv. surveillance, dohledu. Jeho prostřednictvím má MMF právní mandát k ovlivňování ekonomické politiky jednotlivých států. Můžeme to brát jako určitou paralelu s bezpečnostními složkami zatímco různé výzvědné služby, policejní sbory a FBI usilují o kontrolu nad občanskými a politickými právy jednotlivců, MMF zase značně zasahuje do našich sociálních práv. Pomocí "dohledu" má MMF možnost působit na politiku svých členských zemí nejen prostřednictvím podmínek k půjčkám a není tak (jak tomu je u Světové banky) odkázán čekat jako hyena, až se některá země ocitne v potížích, aby se na ni vrhl a donutil ji ke strukturálním úpravám.

MMF a Světová banka se zapřisahají, že ustupují od přímých zásahů do rozhodnutí států a že se hodlají více zaměřit na poradenství a technickou asistenci. Přiznávají ovšem, že řady poskytují "často ve spojení s úvěrem," což de facto znamená užiti ekonomického donucení k prosazení svých (neoliberalních) názorů. Že to s onou nezištností pomocí při "přenosu informací" není tolik žhavé, dokládá i výrok Jany Matesové, zástupkyně České republiky u Světové banky, v rozhovoru pro časopis Ekonom, jímž se ohrazuje proti Meltzerově zprávě: "Rozvojovým zemím v jiných kontinentech (Asii a Jižní Americe) by měla Světová banka jen radit. Jak by to ale měla dělat, když tam nebude operovat?" Lze si tedy domyslet, že snahou Světové banky bude ustoupit od přímého proléžování Programů strukturálních úprav (SAP's) a namísto toho budou podmínky dříve obsažené v SAP's předkládány jako dobré rady. Jejich akceptování bude ovšem mít nemalý vliv na poskytnutí půjčky.

S "poradenskou" činností MMF a Světové banky úzce souvisí i jejich nejvyšší hit přijímání tzv. standardů a kódů, tj. souborů ekonomických informací a doporučení. Kódy a standardy budou zemím nabízeny podobně jako poradenství. Existují např. "Kód dobrých praktik fiskální transparency" či "Special Data Dissemination Standard (SDDS Standard šíření podrobných dat). Jejich funkce je obdobná jako u FSAP, rozdíl jsou pouze v závažnosti dodržování.

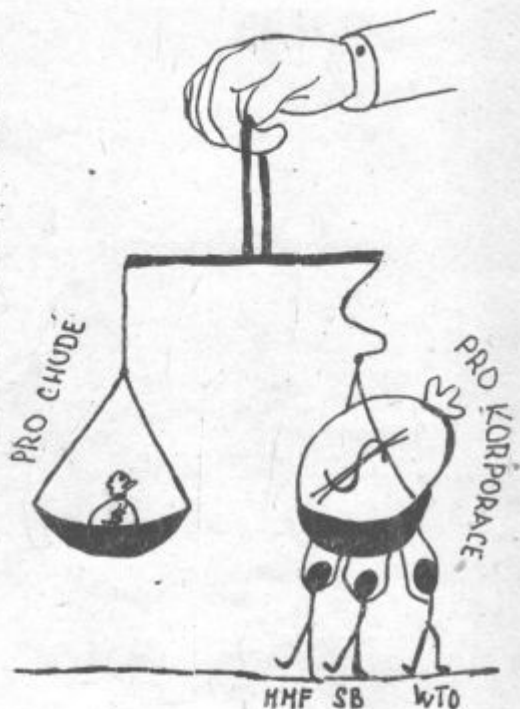
Smysl zmínovaného SDOS spočívá v tom, že země, která se ho přidrží o sobě musí poskytnout všechny relevantní údaje. Státy dodržující SDOS by měly mít výhodu při poptávce po investicích. V zásadě jde o velmi účinný nástroj, jak nepřímou nutit země ke kapitulaci před nadnárodními korporacemi. Státy, jejichž charakteristika bude pro monopoly výhodnější se dočkají vyšších investic. Aby se tak stalo, bude potřeba odbourat ekologická a sociální omezení pro investory. Navíc ty nejchudší země bez infrastruktury a energetického či surovinového zářemí budou relativně diskriminovány. Každá vláda se tak bude muset rozhodnout pro jedno z řešení, jež jsou obě špatná. Buď přijmout diktát MMF a jeho standardy nebo se izolovat od oficiální i soukromé "rozvojové pomoci". Vzhledem ke zvěřlosti, jaké MMF, Světová banka a nadnárodní společnosti dosud napáchaly, se druhá možnost jeví přece jen výhodnější, ovšem méně pravděpodobnou.

Kdo komu podléhá?

Na příkladu SDOS šlo dobře ilustrovat již několikrát zmíněnou skutečnost. Točt, že MMF a Světová banka nehají nemocné a chudé, nýbrž že poslušně slouží zdravým a bohatým - nadnárodním společnostem. Zásady, které se bretteenwoodské instituce aplikovat ve své politice jsou přímo odvozeny z tržních principů. Tragikomické ovšem je, když si Jana Matesová posteskuje: "Dnes má skoro každá země právní rámec pro to, jak nechat zbankrotovat podnik, ale nemáme žádný právní rámec, jak nechat zbankrotovat stát." Představa, že by Světová banka spolu s některými firmami vyhlásily konkurz na některou africkou zemi působí vskutku hrozně.

Mezi nadnárodními korporacemi a Světovou bankou také existuje přímé institucionální propojení. Představují ho International Finance Corporation (IFC) a Multilateral Investment Guarantee Agency (MIGA). Obě patří do tzv. Skupiny Světové banky a své aktivity úzce koordinují s korporacemi. Mezi jejich významné působišť patří i Česká republika. Úloha IFC spočívá v poskytování půjček korporacím, ačkoli v nedostatkem kapitálu rozhodně netrpí. MIGA zase působí jako poskytovatel garancí proti politickým ořesům v zemích, v nichž korporace investují.

Sepětí MMF se soukromým sektorem také ukazuje i historie jeho působení v bývalých "socialistických zemích". V roce 1991 v nich prostředky od MMF představovaly 150% zahraničních investic, zatímco vlády tranzitivních zemí zahraničnímu soukromému sektoru přispívaly těmi 50% navíc. Nled v následujícím roce se ukazatele změnilý a podíl oficiálního zahraničního financování klesl pod 20%, zatímco soukromé investice se staly hlavní cestou, kterou do "postkomunistických"

zemí proudil cizí kapitál. Tato čísla demonstrují, jak MMF pracuje. Nejdříve se vrhne na svou obět sám, utopí ji v dluhách, vybuduje místní instituce a vyškolí pro ně "odborníky", když s tím skončí, otevře dveře do země soukromým společnostem.

Aby se nadnárodní korporace snáze orientovaly v nových državách, Světová banka a MMF připravují (spolu s OECD) pro rozvojové země tzv. corporate governance. Jde o "nezávazná" pravidla správy společností, které by jednotlivé státy měly používat při nastavování rámce pro působení soukromých společností, tak aby snáze získali zahraniční investice. Také působení v této oblasti řadí MMF a Světová banka mezi své nové priority.

Že se po takové proceduře stávají státy extrémně závislými na mezinárodních finančních trzích není třeba dodávat. Zástupce České republiky u MMF, Jiří Jonáš, má pravdu jen zpola, když říká: "Kde by v roce 1997 očekával, že Thajsko, ekonomika, která produkuje necelých půl procenta světové produkce, se stane zdrojem nejzávažnější finanční krize posledních dob?" Krize tehdy skutečně odstartovala v Thajsku, Jiří Jonáš se však nezmínuje o tom, co ji vyvolalo. Thajsko se totiž vinou své závislosti na globální ekonomice stalo snadnou obětí nechvalně proslulého finančního magnáta a spekulanta George Sorose. Jeho investiční fond Quantum tehdy zaútočil na slabou thajskou měnu a zničil ji. A o tom, kdo se podílel na vytvoření systému, kde kapitál jednoho člověka dokáže odepsat jeden stát s 60 miliony obyvatel není třeba pochybovat odpovědnost nese MMF.

MMF a Světová banka ruku v ruce s nadnárodními giganty

Ve svých nových projektech si Světová banka bez okolků přibírá za partnery nadnárodní společnosti. Ve vítězích o rozšíření informačních technologií v chudých zemích, jak jsou předkládány veřejnosti, se spojila s Microsoftem! Těžko říci, kdo z této dvojky představuje větší zlo. Bill Gates rozhodně není žádný lidumil, jak dokazuje jeho účast v podezřelých projektech na kontrolu porodnosti, a nikdy by se nepouštěl do něčeho, co by mu nepřineslo patřičný zisk. Pokud má ovšem vydělávat on, jak to má pomoci lidem z rozvojových zemích?

Světová banka také vytrubuje do světa ústy svého prezidenta Wolfensohna válku AIDS a malárii. Do programu na boj s chorobami vytvořila "Globální alianci pro očkování a imunizaci". V ní se opět objevuje Gatesovo jméno spolu s Mezinárodní federací asociací výrobců léčiv. Lékařské odbory či obranná sdružení pacientů byste však v této alianci hledali marně.

Sumy vydávané na zbrojení by se zdravotnictvím udělaly divy. Černé neštovice byly vymýceny za cenu, která by nepřevýšila náklady na moderní neviditelný bombardér. Snížení armádních výdajů však Světová banka ve svých restriktivních doporučeních nemá. Že by snad považovala za prostředek ke snižování chudoby a vymýcení malárie...?

Reformu? Děkuji, nechci!

Máte pocit, že z reformy MMF a Světové banky jde strach? Nebojte se, byrokratická mašinerie se dost dobře změnit nedá, disponuje mimořádnou schopností setrvačnosti. To že James Wolfensohn se rozplácí při návštěvě chudých vesnic (jak to o sobě s oblibou tvrdí) ještě neznamenal, že se pokusí něco změnit. Rozhodně neuroní tolik sáz, kolik jich vyletklo z očí protestujících v Seattlu či Washingtonu po zásahu slzným plynem.

A nový šéf MMF, Němec Horst Köhler, dal vědět, že "Fond potřebuje spíše reformy než totální restrukturalizaci". Zrušení dluhu rozvojových zemí označil za nemožné, pokud tyto země neprovedou dobrou prorůstovou politiku. Od radikálních přeměn se tedy distancoval, připustil však zlepšení transparentnosti operací MMF. Snad abychom se mohli lépe dívat, jak ničí naše životy.

MMF a Světovou banku zkrátka reformovat nelze. Některé nevládní organizace, jež nalivně přistupují na dialog s nimi, pouze poskytují brexitwoodským institucím možnost získat v očích veřejnosti jistou legitimitu pro své kroky. Oprávnění k zabíjení.

Při dubnových protestech ve Washingtonu široká koalice protestujících jednomyslně odmítla dialog s MMF i Světovou bankou. Značí to cestu i pro nás. Za svá práva musíme bojovat v ulicích, ne v zahradách Pražského hradu. A reformy? Pokud vůbec nějaké mají být, provedeme je sami. Pak ovšem "zreformujeme" celý stávající systém tak, že nezůstane kámen na kameni.

HADGI

P. S.: Před několika dny proběhla v tisku zpráva o tom, že státy G7 (v MMF mají téměř 50 % hlasů, zatímco o zbytek se dělí asi 175 ostatních členských zemí) se v japonské Fuokoce shodly na potřebě reformy MMF a Světové banky. Největší změnu má doznat způsob poskytování úvěrů. Mimo jiné má dojít k jejich zdražení, přý proto, aby si rozvojové země půjčování dobře rozmyslely a neplytvaly tak "levnou" oficiální pomocí. Takový postup ovšem připomíná praktiky drogových dealerů dávajících první dávky zdarma a v okamžiku, kdy jejich oběť propadne závislosti vyženou ceny nahoru a ždímnou peníze z lidí, kteří už nemají jinou možnost než platit.

Prameny

Ekonom č. 18/2000

Bankovníctví č. 4/2000

Arming NGO's with knowledge: A Guide to the IMF

Naiman Robert: IMF, WTO: "I Can Change, I Can Change"

Whirlwindbank (www.whirlwindbank.org)

denní tisk

21. - 23. července proběhlo zasedání šéfa nejbohatších zemí světa G-7 a Ruska na japonském ostrově Okinawa, proslulém blávnou přítomností amerických akapocálních vojáků, jichž je na ostrově téměř čtveřtisíc. Právě proti nim byla také namířena velká, několikaletá demonstrace, již se účastní místní lidé i protestující ze celého Japonska. Ještě víc pozornosti ale zcela oprávněně vzbudily protesty proti ekonomické globalizaci a zuočištění, již se konaly i přes trvalé bezpečnostní opatření (tada protestujících nebylo na ostrov vůbec vpustěno).

Somutný summit totiž nelze nazvat jinak než jako jeden velký výsměch bohatých zemí chudým. Diskutovalo se sice o oddělení chudých zemí, nabylo ovšem rozhodnutí ani o zcela nedostatečném oddělení o 100 miliard dolarů, které bylo slíbeno na předchozím zasedání v Kolíně nad Rýnem. Bohatší země si pouze stanovily podmínky, za nichž jsou ochotny chudé země oddělit - vedle poněkud abstraktní "demokracie" a "míru", které jsou v podstatě třetím světě opravdu špatně dosažitelné, to je podlézení se ekonomickým programům MMF... které je přitom většinou do jejich situace dostaly.

I další, s vážnou tváří pronášené návrhy bohatých zemí byly opravdu naprosto směšné. Bill Clinton se zavazoval k boji s "digitální negramotností", tedy k rozšiřování internetu. Opravdu pěkné, zejména v zemích, kde je dodnes vysoké procento negramotnosti skutečné... Rozšiřování internetu se tak bude týkat s největší pravděpodobností pouze privilegiovaných, vstup v chudých zemích, které se budou moct (s majetkem sebraným zbytky obyvatel) zapojit jako plnoprávní hráči do e-biznisu, obchodování po internetu, o rozprodání bohatství svých zemí nejen klasicky, ale také virtuálně... A, naposledí nakonec, G8 vyzvalo Světovou obchodní organizaci (WTO) k obnově vyjednávání o liberalizaci světového obchodu, které bylo přerušeno po dohodě v americkém Seattlu. Zasedání tak krásně ukázalo, či zájmy zastupují - nikoli zájmy lidí, ale zájmy velkých korporací a jejich zisků.

Konference proto vzbudila zcela oprávněně pobouření nejrozumnějších protestních hnutí, a to i těch "umírněných". Nejvýrazněji to ukázalo ledního JUBILEE 2000, křesťanské a pacifistické organizace, nadšeně vystupující za zrušení chudých zemí třetího světa. Ve svém vystoupení o konferenci v Okinawě mluvila o tom, že státníci vyvolali "vlhu hněvu, která se zračí v příliv", který zasáhne Prahu během zasedání MMF a SB. Bylo opravdu kaničské sledovat, jak její víceméně básnickou metaforu pochopila Gabriela Bártková, nová mluvčí ministerstva vnitra. Ta začala tvrdit v TV, že to o výzvu k násilí ze strany demonstrantů... Nový objev české policie má sice parametry modely, hranice chápavosti tomu ovšem bohužel odpovídá... (os)

Tajné cvičení

uspořádala česká policie v Milovicích, aby se připravila na zářijové demonstrace. Že se víc objevilo ještě ten večer v televizi a druhý den v novinách asi při profesionalitě našich fízů nepřekvapí.

Miroslav Sládek

se vrací. Mr. Bean zahájil kampaň pro listopadové volby do krajských zastupitelstev a údajně obhájí osm měst a městeček denně. Bohužel, invetivum použité v předešlé větě není zase tak na místě. Sládek není až tak bizarní figurka a jeho porážka a volební neúspěch v posledních volbách vůbec nic neznamenal. Možná právě naopak - bez ostrého dozoru, pod jakým se nacházel jako člen parlamentu, může naplno hlásat svoje úchylné vize a získávat další stoupence. A za několik let z něj může být český Haider.

Nepoužijme ho tedy ze zřetele a nedejme mu šanci prezentovat své zvrátky. Konfrontujme ho v ulicích, chodme na jeho mítinky vyjádřit nesouhlas (raději ve větších skupinkách, na místě seřejně kromě ochrany z řad nazi-skinů budou nacházet i náckové místní. A ona bolí i rána deštíčkem od sympatizanta-děchodce), přelupujeme mu plakáty na mítink přelepami ZRUŠENO či PŘELOŽENO NA ... Pryč s ním!!!

Úřadovna FBI

v Praze bude otevřena ještě dříve, než jak stanovil původní plán. Proces se údajně "podaří urychlit" a FBI u nás začne oficiálně působit k prvnímu srpnu. O jejích oficiálních čledech - pomoci české policii v boji proti organizovanému zločinu a internetové kriminalitě - v této souvislosti silně pochybuji. Daleko spíš se dá očekávat, že spěch má úplně jinou příčinu, kterou je podzimní zasedání MMF a SB v Praze. Právě FBI je nechalně proslulá pronásledováním a šikanováním členů ultralevicových neautoritářských hnutí. V arzenálu jejích metod nechybí téměř všechny druhy zločinů včetně vražd. Naše policie se má se svými obušky a blům zadržných opravdu ještě co učit...

Vládo, vítěj na svobodě!

Vádce ("zemský vedoucí") Národní aliance Vladimír Skoupý byl nedávno propuštěn z vazby. Do ní se dostal v únoru tohoto roku za nářivku, které nápadně připomínala výločky SS, přičemž krátce předtím proti němu běžela trestní stíhání za vydávání neoфашистického časopisu Vlasti a za výrok, kterým popíral existenci plynových komor během druhé světové války. Propuštění byl po vnesení rozsudku, který byl soudem vyhlášen bez jednání, tedy neveřejně, patrně měl soud strach, že kdyby se činnost Vladimíra Skoupého pojednávala by veřejně, vzbudil by tenor rozsudek příliš velké pobouření. Skoupý byl totiž odsouzen ke smrtelnému podminečnému trestu (už poněkud kadeř, předtím dostal podmínku za skupinové napadení ženy s dítětem).

Takže vítěj na svobodě, Vládo! Už na tebe čeká tvoje organizace s několika desítkami poboček, kontakty po celé republice a řádně nahlášenými demonstracemi. Časopis jsi přejmenoval, už nedržíš svou protektorátní hlavičku, jmenuje se Výzva a o zlych Židech parazitních vysílajících lodné Arjce tiskneš ukákorit povídky, aby to bylo nepostizitelné. Štát ti zase jednou ukázal, že ti může být jen pro legraci, víd... A co na to antifasistě?

Solidární hladovka

Příčinou celosvětového hladu není nedostatek potravin, ale kapitalistický systém, který dělá z jídla zdroj zisku.

Praha, Václavské náměstí, 25. - 27. 8. 2000

I přes veškerý technologický pokrok žije stále větší část lidstva pod hranicí chudoby, v nedostatku pitné vody a životně důležitých potravin, nemluvě od dalších základních potřeb. Desetitisíce lidí denně zemí hladem, miliony lidí hladovějí a milióny dalších trpí podvýživou. V Africe, latinské Americe a Asii jsou celá rozsáhlá území nebo i celé státy "zónami hladomory". Hlad ale rozhodně není "výsadou" zemí třetího světa, stále více se týká jak mnoha "transformujících se" postkomunistických zemí, tak i stále širších společenských skupin v jinak bohatých zemích. Nejvýraznějším příkladem je 18 % lidí, kteří žijí pod hranicí chudoby v USA.

Příčinou hladomorů přitom nejsou pouze přírodní podmínky a už vůbec ne údajné přehlednění planety. Katastrofální chudoba velké části lidstva je nutným dopadem ekonomického systému, který není založen na respektování potřeb všech, ale na nesmyslném hromadění zisků pro hristku bohatých a odcizené instituce. Jsou to především různé obchodní společnosti, vlády jednotlivých států a nadnárodní ekonomické organizace, koho můžeme oprávněně obviňovat z rozšiřování a prohlubování bídy obyčejných lidí.

Zasedání dvou těchto zbláznujících institucí má tento rok proběhnout v Praze. V honosném Kongresovém centru se sjedou Mezinárodní měnový fond a Světová banka. Ově tyto organizace jsou přitom zodpovědné za otevření celé řady zemí devastujícím vlivů "volného trhu", který umocňuje svobodu bohatých a mocných zvěšovat svůj profit na úkor všeho ostatního.

Proto je nutné vyjádřit s tímto zasedáním i s celým kapitalistickým systémem svůj nesouhlas. Nelze jen přihlížet dalšímu zasedání špiček světa zbláznujících všechny ostatní. Proto se také v srpnu uskuteční na Václavském náměstí ve dnech 25. - 26. srpna solidární hladovka (spojená s rozdáváním jídla sociálně slabým 27 srpna), jejímž cílem bude upozornit na chudobu a hlad velké části lidí na celém světě i na sjezd jedné z vinlík tohoto stavu v Praze.

Vyzýváme ty, kterým není stav světa a utrpení druhých lhostejné, aby se připojili.

pořádají Food not Bombs a Čs. anarchistické sdružení, e-mail: svine@volny.cz, tel.: 0604/306 595, pošta: ČAS, PO BOX 223, Praha 1, 111 21. Schůzka účastníků 24. 8., sraz v 16:00 metro Nádraží. Holesovice u východu na busy.

Systém se "stabilizoval"

Čerstvou a velmi pěknou ukázkou toho, co si máme představit pod pojmem parlamentní "demokracie" je jednání dvou největších stran. Ty se čistě k posilování své moci rozhodly změnit volební systém tak, aby jim více vyhovoval. Časem by se asi okoukalo uzavírat po každých volbách nějakou "opoziční smlouvu" mezi těmi, kdo proti sobě do té doby nesmiřitelně štváry a tak bude efektivnější, když si jednotlivé politické strany vytvářejí takové mantinely, aby mohly sesírat vládu samy a střadat se "z vále voličů", nikoli jen své vlastní. Volební zákon drastičtěji omezi nejen možnosti malých stran, ale také možnosti nových politických stran do politiky vstupit.

To nás jako anarchisty nemusí příliš znepokojovat, a už vůbec se nemusíme zabývat spekulacemi, jestli autorům návrhu přinese změna zákona skutečně to, co chtějí, nebo jestli se jim naopak vymstí (např. jestli pravice voliče ztotožňuje hrozba, že by čtyřkoalice nepřekročila novou kvótu pro vstup do parlamentu 20 % a jestli jí naopak nedají mnohem výraznější počet hlasů). Můžeme jen doufat, že s faktickým omezením možnosti participovat na politickém systému budou lidé hledat jiné způsoby, jak ovlivňovat věci kolem sebe a že si uvědomí pravou povahu tohoto systému i komu slouží.

Smutné oči profesora Klause

Pan Klaus se světlil v rozhovoru s časopisem Týden se svým velkým trápením: "Považuji za ironii dějů, že se zasedání Mezinárodního měnového fondu a Světové banky v Praze, které bylo do značné míry založeno na mém osobním postavení mezi reprezentanty obou těchto institucí v tehdejší době, nyní bude odehrávat v úplně jiném politickém a ekonomickém klimatu. (...) Považuji trochu za absurdní, co já budu u této příležitosti dělat. Mám sice pozvánky na celou řadu vystoupení na různých snídaních, panelových diskusích, které samostatně zasedání provázejí. Ale je fakt, že to není účast na formálních, oficiálních zasedáních."

Pan Klaus se prostě opět cítí zneuztán a zhrzen. Vynahrazuje si to alespoň příkladnou státotvornou činností - jeho strana si zamkává na "doprovodné akce k zasedání" největší pražské náměstí, aby se zde nemohla konat shromáždění odpůrců MF a SB. Na těchto místech chtějí údajně uspořádat "výstavy chudých regionů" v ČR, především asi povodněmi poškozených oblastí, aby obměkčili delegáty a ti jim poskytly nějakou půjčku. Krásný příklad pokrytectví - utopit na lidská srdce přírodní katastrofou, aby se zapomnělo na bezpočet katastrof, které měly politické příčiny - ať už byly zaviněny MMF a SB, nebo třeba Klausovou stranou.

Proti vyhláše

zakazující žebření v centru Prahy, která má vyčistit město pro turisty, protestovalo 16. června v Praze několik desítek lidí na akci svolané Českostavenskou anarchistickou federací a kolektivem Food Not Bombs. Na místě rozvinuli transparent "Lidé hladoví, vlády zbrojí" a také symbolicky porušili vyhlášku žebření soli - dárnic příspěvků. K akci jako byla ta v Torontu to sice mělo daleko, i tak to ale byl krok kupředu a doufáme, že podobných solidárních akcí s těmi nejslabšími bude přibývat.

profesty proti globalizaci

27. 5.

Pouliční slavnost v Brně

Již podruhé se v Brně konala velká pouliční slavnost. Stejně jako před rokem ji organizovalo celé široké spektrum ekologických, autonomních a anarchistických aktivit, což se odrazilo na šíři témat, na něž měla street party upozornit. Šlo jak neekologické stavby (dálnice) v Brně a okolí, tak o témata širší, konkrétně o vyjádření nesouhlasu s ekonomickou globalizací a konkrétně především s chystaným zasedáním MMF a Světové banky v Praze.

Ačkoli loňská street party v Brně proběhla zcela nenásilně, byl pořadatelem té letošní zcela nesmyslně zakázaný pochod. Údajně proto, že by blokáda dopravy byla v rozporu se zájmy obyvatelstva... Je že toto "obyvatelstvo" notoricky dušeno výukovými plyny z aut si asi radnice neuvědomila. Nemluvě o tom, že ve stejné dobu probíhaly v Brně dosti nesmyslné "Slavnosti piva", které zablokovaly dopravu mnohem víc a na delší dobu než street party - a to vše pod záštitou starosty. Radnice se ale šeredně zmýšlí, pokud se domnívala, že takovýmto způsobem pouliční slavnost zastaví. Organizátoři se jednak odvolali, hlavně ale na svůj záměr uspořádat pochod nerezignovali.

Samotná slavnost začala na Moravském náměstí. Krátce po 14:00 se zde kolem sound systému, pódiu pro fečníky, ale i mnoha stánků s distrem shromáždilo něco přes tisíc lidí. Docela pozitivní byl zájem o různé distribuce, kterých zde bylo skutečně nepřeberně. Od nejružnějších punkových dister, přes materiály anarchistických, ekologických, lidskoprávních a levicových skupin a organizací až po boševky ze SOP, kteří se tiskli docela vzadu, a Federaci sociálních anarchistů, která zde rozbila svůj honosný stan i navzdory svému mnohokrát proklamovanému odporu k akcím tohoto druhu. Na místě činu byla i téměř celá naše redakce s novým číslem A-KONTRA (které se tisklo v noci před street party).

"Hemžení" na Moravském náměstí trvalo asi tři hodiny, přičemž na jeho konci přišly na řadu projevy. Vedle zástupců INPEG, ekologických organizací apod. promluvil i líd zela "mimo" autonomní scény, včetně např. jednoho městského zastupitele a romského aktivisty Karla Holomka.

30. 6.

T jako Tesárek, T jako trapas

Tento článek by se klidně mohl jmenovat Street trapas II. a mohl by mít téměř stejný text jako ten, který vyšel před rokem po Tesárekově první "street party" (A-KONTRA 3/99). Ale vezměme to popořádku.

Tesárek se rozhodl, že 30. června uspořádá street party. Z akce se ale vyloupila akorát jeho exhibice a sebereklama. Propagace street party se jaksi nekonala - pár plakátů bylo vyvěšeno ráno den před akcí, jinak nic. Tomu samozřejmě odpovídala i návštěvnost - ve finále se dostavilo okolo tří set lidí. Jako by měl Tesárek strach, že větší počet účastníků by mu mohl nabourat image bezproblémového hochy - s větším počtem lidí se před jenom manipuluje hůře.

Pan svolavatel se dostavil půl hodiny po oficiálním začátku akce a začal udělovat rozhovory médiím. Pak oznámil, že se rozbilo auto se soundsystémem a ten tedy nedojede. Tím pak také vysvětloval nízkou návštěvnost, což bylo opravdu k smíchu - když onen "soundsystém" dorazil, tak lidi spíše odradil než přilákal. Šlo o pár komb napojených na jeden přehrávač desek, který byl slyšet jen pokud jste od něj nastáli dále než deset metrů.

Aby bylo dosaženo momentu překvapení, byl poslední projev asi v polovině přerušen výzvou, že se lidé mají okamžitě přesunout na silnici. To policii skutečně zaskočilo a než se vzpamatovala, byla už velká část účastníků na silnici. (I když dlužno dodat, že reakci řady z nich také nelze označit zrovna za pohotovou, což by se mělo změnit - příště bude i policie reagovat rychleji.) Lidé se dali na pochod a speciální jednotky těžkooděnců je zastavily až docela daleko, navíc na obrovské silnici, kterou ve všední dny prosvítí spousty aut. Lidé se policejních robokopů nezálekli a místo toho si posedali pár metrů od policistů, připravených k zásahu. Do zbývajících několika metrů mezi sedícími lidmi a policií nastoupili tanečníci a bráči na bubínky, jejichž hra byla občas vystřídána skandováním nebo stručnými projevy o důvodech protestu a navazujících akcích. Byl to skutečně uchvatný pohled - na jedné straně lidé, kteří se baví a pokojně sedí, na druhé straně násilnické policisté, kteří jen čekají na vhodnou záminku aby si mohli bouchnout a kteří se ve svých téměř stífedových brněních potí v letních teplotách. Po asi půl hodině vystřídali bubínky písničkou s písněmi Karla Kryla. Policie si netroufla na nic nedělající dav zaútočit a tak těžkooděnci nehnutě stáli na prázdném slunci téměř hodinu.

Po ní se lidé vydali jakoby nazpátek. Podávalo se jim ale projít daleko dál a ještě asi hodinu blokovat dopravu v centru města neustálými přesuny. Účastníkům se také podařilo to, cco na podobných akcích leckdy hapruje - tedy zároveň blokovat automobilovou dopravu a použít dopravu hromadnou (tu ovšem mnohdy blokovala policie). To vše přitom během neustálých manévru, kterými se účastníkům podařilo velmi dlouhou dobu unikat policejnímu obklíčení. Nakonec k němu ovšem bohužel stejně došlo, to už ale byl stejný večer a čas street party ukončit. To se také stalo, a to mohutným, takřka triumfálním pochodem z centra.

Street party měla dvě dohry ještě druhého dne. Jednak jejím pořadatelem napsal neznámý policista, že kdyby jim velel někdo "odvážnější", zbyl by po účastnících pouliční slavnosti jenom krvavý flek na ulici. A druhou dohranou bylo to, že soud uznal zcela nesmyslný zákaz pochodu za oprávněný.

Bohužel se stejného dne jako street party v Brně konala demonstrace Vlastenecké fronty v Mostě a tak byly snahy ji zastavit poznamenané malým počtem lidí. **ONDŘEJ**

Před čtvrtou hodinou začal Tesárek obcházet dav s tím, aby se přesunul před pomník, jelikož se půjde na pochod. Pak si vylezl na pomník a přednesl demonstrantům krátkou řeč. V té jsme se dozvěděli, že se dohodl s policií, že se pochod uskuteční. V odpovědi z magistrátu bylo totiž místo formulace "zakazuje se" napsáno "nedovoluje se", což odporuje formulaci zákona "shromáždění občanů nepodléhá povolení státních orgánů". Zajímalo by mě, co by Tesárek dělal kdyby se úřednice nepřepsala a napsala "zakazuje se"... Dále oznámil, že on půjde po chodníku, ale pokud někdo cítí potřebu jít po vozovce, nevidí důvod proč by proti němu měla policie zasáhnout.

Tak se tedy šlo. Většinou po chodníku, postupně se alespoň pár lidem povedlo přesunout alespoň na jeden pruh vozovky. Fyzické samozřejmě prudili a snažili se lidi dostat zpět na chodník.

Postupně jsme se začali přibližovat ke křižovatce s magistrálem. Tam se nás fyzické pokusili zadržet, ale marně - dav pokračoval dál a při přechodu magistrály se na ní spontánně zastavil. Tam jsme plnili cíl street party - každou vteřinu tam strávenou prosvítělo Prahou méně aut a ulice patřila alespoň na chvíli lidem. To se ale nelíbilo Tesárkovi, který vběhl do davu a začal lidi pobízet k urychlenému přesunu na Náměstí míru.

Tím už se definitivně dostal z role

poslušného občana

(šel před po chodníku)

do role

fyzického pomahače.

Policisté už byli tak zotulali, že nám Tesárka nejen dávali za příklad ("chovejte se jako pan Tesárek, ten jde také po chodníku"), ale během "blokády" magistrály udávali dokonce pokyny typu: "Poslouchejte pana Tesárka! K smíchu? Spíš k pláči... Bože, dav Tesárkovu vábení neodolal a po pár minutkách se skutečně dal do polybu.

Na Náměstí míru nás čekala delegace asi sedmi nazi-skin-headů z Národního odporu, kteří se rozhodli, že si nás zvěční na videokameru. Hojně přítomní tajní policisté byli evidentně nadšení z jejich přítomnosti a nemálo z nich s nimi navázalo přátelský hovor - mají koneckonců stejného nepřítele, že. Několik demonstrantů se začalo seskupovat s úmyslem nácky paralyzovat, ti se však za policejní asistence v klidu vzdávali...

Během akce jsme několikrát byli s Tesárkem promluvit. Odpovědi na naše výtky bylo: "když se Ti tady nelíbí, tak běž pryč!" Takhle to ale nejde - když se jednou děje taková akce, tak to, byť si Tesárek nepřeje nic jiného, není akce jednoho muže, ale celé anarchistické, autonomní a radikálně ekologické scény. Neboť na celou scénu dopadne její výsledek a její dopady. A tak dlouho dopředu vytrubovaná akce předcházející protestům proti MMF a SB skončila ohromným fiaskem, o němž se postaral její svolavatel a hned si to několikrát pojal. V rozporu se svými pěknými řečnickými i sám zapojil do potlačování "občanské neposlušnosti".

Zlatým hřebem byla ovšem mediální publicita akce. Nemá smysl mluvit o člancích, které s napsali novináři sami všichni víme, jaké jsou i po úspěšné akci, i když je pravda, že tentokrát se o reakce ve stylu "Generálka před MMF se anarchistům příliš nevyvedla" (Lidové noviny) zasloužil z větší části sám pořadatel akce. Navíc dal médiím možnost mluvit o zářivých protestech jako o díle jakýchsi "nadnárodních anarchistů", kteří tady nemají vůbec žádnou podporu - vždyť se podívejte, jaká byla účast na akcích předtím. Snad ještě horší je ale rozhovor s Tesárkem, který otiskla pražská příloha MF Dnes (3. 7.) pod názvem "Společnost dělá člověka loutku": Už titulky mluví sám; za sebe není to přece společnost jako taková, ale uspořádání této společnosti, systém, ve kterém je tato společnost nucena žít. Leccos ovšem napoví fotografie pod článkem Tesárek prodávající se davem policistů. Ano, tato společnost si s Tesárkou toho dne udělala vskutku dokonalou loutku, byla to ale jen a jen jeho chyba.

Tesárek dostal prostor - více než stránku v nejčtenějších novinách. Využil jej ovšem po svém. Téměř nic o alternativách, téměř nikde nějak podložená kritika MMF a SB, z celého rozhovoru se tak akorát dozvíme, jak "dostává lidová kultura pořádně na zadek" kvůli McDonalds a supermarketům, že se ničí drobné obchůdky, že je Kongresové centrum ošklivé a že je škoda, že INPEG už nejedná s vládním zmocněncem pro zasedání MMF a SB Hrubým. Vrcholem všeho ovšem byla Tesárkova odpověď na poslední otázku: "Myslíte, že čeká Prahu v září vína násilnosti jako tomu bylo v Seattlu?" "Nedomnívám se, že by sem přijelo patnáct tisíc anarchistů, kteří by se tu chtěli vybit. Protestovat budou spíše zástupci ekologických organizací, které většinou násilí odmítají a dokážou naslouchat názorům druhých." Pokud člověk, který se dosud přiležitostně označuje za anarchistu, mluví o ostatních anarchistech jako o lidech, kteří se na protesty jezdí "vybit", tak má jednak zřejmě dost nízké mínění sám a sobě, ale hlavně přizvukuje mediální propagandu, která z nás dělá tupé rozbiče výloh, kteří se tím seberealizují, a také kazí dobře miněnou práci mnoha lidí, kteří se snaží tomuto mediálnímu obrazu čelit (a mezi které kdysi patřil i on, než si ho mediální mašinerie semlela k obrazu svému).

Ještě horší je ale závěr rozhovoru: "My uděláme všechno pro to, aby protesty proběhly v klidu." Není jasné, koho tím plurálem Tesárek myslí, pokud chce ale naznačit, že organizátoři zářivých akcí budou kvůli nějakému "klidu" (který by se v září v Praze týkal stejně tak akorát bankéřů a policistů, jejichž zasedání a manévry s největší pravděpodobností znepříjemní obyčejným lidem život mnohem víc než naše protesty) třeba vyjednávat s policií, kterou kritizujeme, užkovitě dbát a dodržování zákonů, které neuznáváme a respektovat majetek bank a megafirm, proti nimž bojujeme, pak doufám, že se mylí. Pokud by totiž měly protesty dopadnout jako jeho "mírná street party v mezích zákona", bylo by asi lepší, kdyby se vůbec nekonaly. Hráť si na hrdinné rebely a když dojde na lámání chleba akorát poskytnout novinářům pár zajímavých fotek a bankéřům příležitost k zasmání nad jejich zcela neškodnými a zmatenými "odpůrci"? Děkujeme, nechceme!

Milň kecej a víc dělej, Tesárku!

HOUDY, ONDŘEJ

Vízová povinnost

začala platit pro obyvatele "méněcenných" zemí, jmenovitě pro Rusko, Ukrajinu a Bělorusko. "Sociálnědemokratická" vláda tak projevila svou necitlivost a xenofobii - zavést víza si nedovolila v době kdy byla u vlády ani pravice. Lidé z východu (ale i my až pojedeme k nim) se mohou těšit na buzeraci na hranicích, o živobytí pro sebe i pro své rodiny iaké přijde řada "gastarbajterů", kteří byli lidem předhozeni jako obětí beránců, kteří údajně mohou za nezaměstnanost (přitom, jestli někde vízová povinnost přechází pracovní místa, bude to tak akorát u pohraničnicků).

Měli bychom být solidární s Ukrajinci, Rusy, Bělorusy i dalšími oběťmi protimigrantské politiky. Pryč s vládou! Žádné hranice!

Ústavní soud proti sociálním právům

Na konci června rozhodl ústavní soud o tom, že omezování výše nájemného je protiústavní (podle slov jednoho ze soudců dokonce "nemravné" a boj soudců za etnické platy v době šilných rozpočtových škrtů úplně ve všem je jaký?). Tím pádem zcela otevřel prostor pro deregulaci nájemného, které budou pro mnoho nájemníků znamenat sociální katastrofu (už teď tvoří nájem jednu z největších, ne-li největší položku napjatého rozpočtu mnoha městských rodin). Stále větší počet lidí si tak nebude moci bydlet ve městě dovolit a bydlení ve městě se tak možná stane výsadou těch nejbohatších.

Ústavní soud neohroženě propaguje deregulaci, za to jej ale vůbec nezajímají elementární porušení skutečných lidských práv, ať už jde o vyhládku zakazující žebřání v centru Prahy, o omezování svobody shromažďování apod. Nemá se ale vlastně ani čemu divit, vždyť ústava není žádným zjevným božím, ale ustavujícím zákonem tohoto státu a jako anarchisté víme, co od tohoto státu můžeme čekat. Lze jenom doufat, že se lidé nenechají jen tak vyhazovat ze svých domovů, že bude přibývat těch, kteří se (v situaci, kdy jim zákon bere možnost slušného bydlení) nebudou bát bydlet ilegálně.

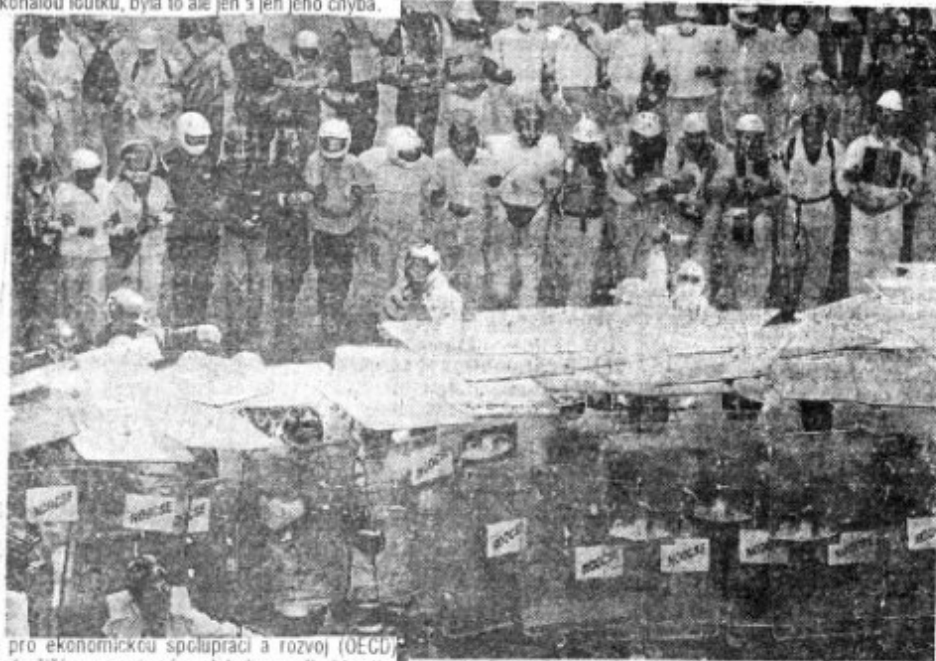
Ústavní soud podporuje squatting!

Obvinění z prvního máje

Kvůli "napadení veřejného činitele" byli již obviněni čtyři lidé. O André K. a Radkovi M. jsme již psali minule, nyní přibyl ještě Jakub L. a nezávislá novinářka Lenka Kučerová. Zejména u ní je obvinění jasným aktem msty - tuto novinářku si lze opravdu dost těžko představit jak tvrdě fyzicky napadá některého z policejních svalovců (podle zcela nesmyslného textu obvinění jej dokonce bila až ztratit rovnováhu). Zato si lze velmi dobře představit skutečné důvody obvinění Lenka Kučerová svými fotografiemi nejednou usvědčila policii z brutálního záhsahu i z následných lží, nemluvě o tom, že také nejednou svědčila v procesech, kterými se státní moc snaží dostat nepohodlné aktivisty za mříže. Také její názory, jak je patrné i z jejích textů v tomto čísle našeho časopisu, nejsou státní moci po chuti o leccos svědčí i to, že se nebojí publikovat v "extremistickém" časopise. Právě z ní teď chce státní moc udělat oběť nového procesu.

První máj zjevně dopadl podle policejních představ. Policie si před zářím hnuť trochu "podusila", nenechala je říci projevy a uspořádat průvod a ještě se jí teď daří konstruovat

12. - 15. 6. Protesty proti OECD v Bologni

Organizace pro ekonomickou spolupráci a rozvoj (OECD) nepatří k neznámějším organizacím globalizovaného kapitalismu. Nemá totiž žádnou výkonnou moc ani vlastní prostředky jako třeba MMF a Světová banka. I ofeto nejde o žádný neškodný, či jak se snaží vsugerovat její název, dokonce prospěšný spolek. Jde o klub nejbohatších států světa, které vnucují ekonomická pravidla globálního kapitalismu celému světu, i když jen pomocí jakoby neutrálních "doporučení" a "dobrých rad". Např. České republice OECD nedávno doporučilo změnit její "demotivující" systém sociální podpory.

Právě OECD se pro bohaté a mocné stálo jedinci platformou, když se v letech 1995 - 1998 pokoušeli nastolit "novou ústavu globální ekonomiky" (slovy generálního tajemníka WTO). Multilaterální dohodu o investicích. Ta měla chránit majetky a práva "investorů" před kýmoli včetně států a jejich zákonů, de facto by tak znamenala zmrazení ekologických i sociálních regulací, ztrátu možnosti lidí mluvit alespoň prostřednictvím (je jasné, že spíše iluzorním) jednotlivých vlád do vývoje toho, co

se jich často bezprostředně týká. Díky kampani širokého spektra hnutí byla naštěstí dohoda zažehnána, její obsah se ovšem architekti globalizace snažili a snaží protlačit na dalších fórech, mj. např. na zasedání WTO v Seattlu.

Jedním z nich byla i konference OECD v Bologni, mezi 12. a 15. červnem. Mělo jít spíše o neformální setkání, ovšem za účasti ministrů průmyslu a obchodu z celé řady zemí a také delegátů různých nadnárodních organizací - EU, WTO, Světová banka. Proklamovaným tématem konference "posílení konkurenceschopnosti malých a středních podniků", přičemž jby bylo docela zajímavé vědět, jak si architekti globalizace toto "posílení konkurenceschopnosti" představují. To znamená, jestli šlo jen o orwellovský název zastírající snahu tyto podniky nějak pokud možno "bezbolestně" integrovat do systému cirkulace spekulativního kapitálu, anebo jestli si vládcí jednotlivých národních států uvědomili, že teče do bot i jim, že ztrácí vliv a (doslova) půdu pod nohama, že je kapitalistická globalizace podle dosavadních

různá obvinění na "nebezpečné živly". Alespoň v tom se jí ale musíme postavit. Budme solidární s obviněnými, podporujme činnost Anarchistického černého kříže i dalších solidárních skupin! Nenechme policii kriminalizovat anarchisty a další nezávislé smýšlející lidi!

Aktivita fašistů

nebezpečně vzrůstá. Alespoň skupinka nácků v poslední době navštíví téměř každou pražskou demonstraci po níž si obvykle vychytávají její účastníky. Ještě horší je to ale u veřejných akcí - v polovině června byl neonacisty napaden i jeden punkový koncert. Na místě bylo několik desítek neonacistů, kteří si troufali vcházet po lástích do sálu, aby venku napadali návštěvníky, přičemž dva byli docela ošklivě zraněni (na místě ovšem výjimečně zasáhla policie a několik nácků si odvezlo, i tak ale těžko můžeme počítat s tím, že by byli skutečně potrestáni).

Na policii spoléhat nemůžeme - svou aktivitu i ve veřejné známých případech, kde notoricky zametá důkazy a dělá z poškozených viníky jasně ukazuje, na čí straně stojí. Neonacistům se musíme bránit sami. Shromažďujte informace a nenechávejte si je pro sebe. Bratře se fašismu násilí! Budme solidární také s dalšími oběťmi holých a tupých hlav!

Do Temelína

se poté, co k tomu dal souhlas Úřad pro jadernou bezpečnost, začalo zavážet radioaktivní palivo. Nepomohly mohutné kampaně různých iniciativ, právě naopak, vláda se jejich heslům typu "Referendum!" a "Žádné nevratné kroky!" svým krokem jasně vysmála. Spoléhat tak teď můžeme už tak akorát na její neschopnost.

Propagaci třídní nenávisti

chlebi postavili mimo zákon českých poslanci. Na začátku července se totiž rozhodli již podruhé projednat návrh zákona, který předložil Jiří Payne z ODS. Tento návrh zcela disproportionálně trestá "schvalování genocidy a zločinů komunistického či Hitlerova režimu" menšími sankcemi než "propagaci třídní nenávisti". Co to je, pořádání nevědí ani naši poslanci, zatím se to snaží charakterizovat jako nějaké generalizující odsuzující charakteristiky (ve stylu "kapitalisté jsou zviněni"), což je ovšem hodně problematické. Jasným cílem zákona ovšem je kriminalizace radikálně levicových a anarchistických skupin, tento účel je jasný už z toho, že zákon má vstoupit v platnost v září tohoto roku (zapjmané načasování, že?). Policii už asi nebaví vymýšlet na nás kriminální obvinění a chce nástroj, který jí umožní kriminalizovat nás už za pouhé názory.

Ještě tu někdo propaguje třídní nenávist, pak to jsou to mnohem víc než všechny ultralevicové skupiny dohromady nejhrůznější podvodní privatizátoři, tuneláři, vlastníci, kteří nevyplácují mzdy a v neposlední řadě také právě různí pravicoví politici a poslanci. Právě oni vyvolávají svým jednáním proti sobě i proti celému systému oprávněný hněv lidí. A snahou kriminalizovat ty, kteří se snaží tento hněv přeměnit v boj za společenskou změnu si opravdu nepomohou...

trendů nejspíš brzy změní v cosi na způsob nočních hlídačů svého majetku kombinovaných se zaopatřovatelskou službou, jestli se tedy snaží zachránit zbytky svých pozic a jejich základu - národního kapitálu.

Každopádně se proti zasedání zvedla vlna rozsáhlých protestů. K nim vyzvala mimo jiné Internacionála anarchistických federací, která celé setkání nazvala "novým fórem globálního kapitalismu". K protestům skutečně došlo a policie se skutečně zapotila. A nejen policie, delegáti si kvůli blokádám města museli podobně jako ve Washingtonu pořádně přivstát a začínat jednání už v pět hodin ráno (a jestli se domnívají, že si v Praze přispí, tak jsou na omylu...). Protesty ale probíhaly i během zasedání a to v centru města. V čele masových demonstrací šli italsí autonomové, kteří se dokázali postarat o pořádné překvapení policistů - zformovali se totiž do řetězů s motocyklistickými helmami na hlavách; přední řady i s chrániči a štíty, takže proti policii stál kordón dost podobný tomu, který

Každopádně se proti zasedání zvedla vlna rozsáhlých protestů. K nim vyzvala mimo jiné Internacionála anarchistických federací, která celé setkání nazvala "novým fórem globálního kapitalismu". K protestům skutečně došlo a policie se skutečně zapotila. A nejen policie, delegáti si kvůli blokádám města museli podobně jako ve Washingtonu pořádně přivstát a začínat jednání už v pět hodin ráno (a jestli se domnívají, že si v Praze přispí, tak jsou na omylu...). Protesty ale probíhaly i během zasedání a to v centru města. V čele masových demonstrací šli italsí autonomové, kteří se dokázali postarat o pořádné překvapení policistů - zformovali se totiž do řetězů s motocyklistickými helmami na hlavách; přední řady i s chrániči a štíty, takže proti policii stál kordón dost podobný tomu, který

10. 6.

Street party v Bratislavě

10. júna 2000 sa na Námestí Slobody pred Úradom vlády SR zhromaždilo asi 800 ľudí, aby upozornili na nekontrolovateľný rozmach individuálnej automobilovej dopravy v meste a vyjadrili nesúhlas s kapitalistickou globalizáciou v súvislosti s výročným zasedaním MMF a SB na jeseň v Prahe. Cieľom akcie bolo tiež vyjadriť solidaritu a podporu Iniciatívy proti ekonomickej globalizácii - Praha 2000. Infostánky si rozložili rôzne organizácie vrátane ČSAF, na námestí sa objavili aj boľševici zo SDP-ky, ktorí aj napriek nášmu nesúhlasu odmietli odísť. Soundsystémy vyhrávali, ľudia sa kúpali vo fontáne, rozdávalo sa jedlo, k dobrej pohode prispievala aj minimálna, ba takmer nulová policajná prítomnosť.

15. 6.

Protest proti chudobe a útok na parlament v Torontu

Možná, že zařazení reportáže z této demonstrace mezi "protesty proti globalizaci" někomu přijde jako nemístné. Je pravda, že souvislost těchto protestů a ekonomické globalizace je volná, ale existuje - ekonomická globalizace totiž v praxi znamená především rostoucí zbídačování lidí na celém světě, včetně dosud bohatých zemí, v nichž se zůstává obrovský majetek, ale pouze v rukou vládnoucí vrstvy, která vzhledem ke globální podobě své moci není ochotná se o tento majetek s nikým dělit, jako to v určité míře dělala dosud pomocí různých druhů sociální politiky. A tak i v bohatých USA žije 18 % populace pod hranicí chudoby a to se týká i ostatních zemí severu. Určitou výhodou je, že v těchto zemích existuje jistá tradice sociálních hnutí (bohužel na rozdíl od mnoha chudých zemích, kde je společnost často natolik rozvrácená, že to nutně ztěžuje situaci i jakýmkoli hnutím odporu, která sice vznikají a rozvíjejí se, ale často izolované a v šlehané situaci, vystavené státní represím a v takové bídě a deprivaci, jaké si tady pořádně ani neumíme představit), na niž alespoň v některých případech navazují nová sociální hnutí - od spíše polocharitativních solidárních skupin, které se snaží chudým pomoci teď a tady, až po protestní hnutí i antisystémové

sama postavila proti demonstrantům. Jinak protesty dokázaly dát dohromady širokou koalici lidí, kterým šlo o to samé ukázat, že globalizovaný kapitalismus není jedinou možnou cestou, za níž ho vydávají jeho apologeti a že naopak existuje mnoho jiných, rozumnějších možností.

Solidární akce proběhla i v Praze - na demonstraci svolané Československou anarchistickou federací se 12. června shromáždilo na Palackého náměstí asi čtyřicet lidí, aby vyjádřili svůj nesouhlas s národním a nadnárodním kapitalismem a přihlásili se k celosvětovým akcím odporu proti globalizovanému kapitalismu.

ONDŘEJ

Po prejavoch sa začal formovať nepovolený a neohlásený pochod, ktorý čoskoro ochromil premávku na jednej z hlavných dopravných tepien. Polícia nezasiahla, široko-ďaleko totiž žiadna nebola, len dve policajné autá chaoticky jazdili okolo pochodu a odkláňali premávku. Dvojhodinový pochod ulicami mesta a blokády rušných križovatiek boli zavŕšené večerným koncertom a technoparty.

Mediálna odozva bola celkom slušná, o akcii a jej zmysle (prvej tohto druhu na Slovensku) informovali všetky dôležité denníky, rozhlas aj televízia. Všetci sa už tešíme na budúcoročné repete. Na záver by som rád poďakoval všetkým ľuďom, ktorí pomáhali a prispeli k úspešnému priebehu akcie.

Za organizátorov Pouličnej slávnosti MARTIN HORVÁTH

aktivity, vidící cestu v práci na společenské změně. Nejlepší pochopitelně je, pokud spolu najdou tyto skupiny a hnutí společnou řeč a společné cíle, když se dokážou spojit na kritice a na konkrétních aktivitách, které pak získají na důrazu.

Příkladem toho může být kanadské město Ontario. Toto město je smutně proslulé jak počtem chudých, tak i šílenou sociální politikou populistických radních. Ti se snaží vyklidit město pro "spokojené občany", čili pro střední třídy, japky apod. Na osudech obyčejných lidí jim vůbec nezáleží. Skřty v sociálních programech a zprísňení politiky vůči chudým vedlo k tomu, že během posledních sedmi měsíců zemřelo v ulicích města, většinou umrznutím, dvacet dva bezdomovců. Zanedbání kontroly vody pak vedlo k tomu, že se jí před několika měsíci ve městě otrávil nejméně třináct lidí. Na něco ovšem peníze jsou místo aby město řešilo tíživou sociální a ekologickou situaci, uvolnilo na letní měsíce téměř dva miliony na zaplacení přesčasů policistů, která během nich soustavně a systematicky obtěžuje chudé, bezdomovce, jinak vypadající a další.

V tomto jihokanadském městě ale také vzniklo, pod názvem Ontarijská koalice proti chudobě, seskupení různých hnutí

vystupujících proti takovému jednání. Ta vedle konkrétní sociální práce dělá i protestní akce, kterými se snaží upozornit na příčiny problémů, ať už konkrétní (v tomto případě politika města), tak i systémové. Pro svůj bouřlivý průběh nejvíce proslul protest, který se uskutečnil 15. června tohoto roku.

Akce začala ve 12:00 hodin v jednom z místních parků. Zúčastnili se jej jak organizátoři a široké spektrum sympatizujících jednotlivců, skupin a organizací včetně některých radikálních odborů z celé Kanady, tak i ti, kterých se akce týkala nejvíce - tedy sociálně slabí a bezdomovci, i když bohužel v menší míře než předchozích akcí, protože se báli policejních represí. Celkem přišlo asi tisíc lidí.

Ti se dali ve dvě hodiny na pochod k místnímu parlamentu. Tam už je ale očekávali těžkooděnci a další policejní jednotky. Organizátoři chtěli nejprve vyslat delegáty, aby předali jejich požadavky. Ti ale nebyli k "zástupcům lidu" připuštěni, takže se zase jednou jasně ukázalo, čím zájmy "politická reprezentace" ve skutečnosti reprezentuje a komu v tomto systému politika (podle svých apologetů "služba lidem") vlastně slouží. Naštvaní

lidé se v tu chvíli pokusili odstranit policejní barikády, v té chvíli jim ale do zad vpadli policisté na koních. Těm se podařilo dav rozbit, což dokonal kordon riot police s pepřovým plynem a obuškami. Sadismus policie si vyžádal několik zraněných, pro něž odmítla přijet záchranka, která se také bála rozvášněné policie. Demonstranti se ovšem ani v takové situaci chaoticky nerozutekli, a když byli vytlačeni z prostoru před místním parlamentem, společně se vrátili na místo, kde akce začala.

V médiích (zejména místních) byla proti Ontarijské koalici proti chudobě vedena rozsáhlá kampaň, během které z nich udělali krvavé anarchy a poloprofesionální podněcovatele nepokojů (jeden anarchista a účastník akce k tomu jízlivě dodal: "kdyby chtěla Ontarijská koalice... podněcovat riot, byla by lépe připravena (...) každý, kdo si myslí, že tzv. "profesionální vytvářeči problémů" plánují rioty s několika barevnými bombičkami by měl dostat papíry na hlavu"). Na druhou stranu se ale podařilo na problémy upozornit a také povzbudit podobné aktivity po celém světě. Více takových akcí! **ONDŘEJ**

Stíhat propagaci komunismu

se rozložila policie ve spolupráci s Úřadem pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu. První akcí v tomto bylo stíhání jistého Pecha z Bruntálska za vydávání časopisu *Pochodeň*, v němž měl propagovat bolševismus a dokonce i Stalina, největší neřestí ovšem vzbudil výzvami k revoluci. Sám Pech jinak patří k okruhu sympatizantů bývalého provokátora Zifčáka, dnes vůdce Sjednocené fronty.

Stíhání má celkem jasný cíl vytvořit si stíháním skutečně obldného stalinismu prostor pro stíhání dalších ultralevičáků, včetně anarchistů, jež patrně bude potřeba před zářím trochu paralyzovat. To vše v době, kdy státní moc nebyla schopna pořádně stíhat neonacisty ani za materiály, které jim různé občanské a antifašistické aktivity přinesly doslova až pod nos nebo za veřejně pronesené projevy. Jasná a nebezpečná je také snaha prezentovat jakýsi, blíže nespecifikovaný "komunismus" jako "zločinnou ideologii", ačkoli se jedná o velmi široký myšlenkový směr, jehož autentickou součástí bylo i mnoho anarchistů (Kropotkin, španělsí anarchisté), a který naopak fakticky neměl se Stalinem a dalšími, kteří namísto samosprávných jednotek (komun) obhajovaly velké centralizované státy, nic společného.

Před zlými "extremisty"

straší Ministerstvo "vnitřní řádné občany". Na svých internetových stránkách přináší opravdu monumentální výplach možků adresované hned několika úřadům. Zatímco MMF a další přesvědčuje o tom, že je vše v pořádku a že se v naší malé české kotlíně není čeho obávat, obyčejné lidi policie starší nepokojů, nabádá je, aby policistům vytkli cestu a ani nesledovali její jednání, jinak si je pryč policie může splést s demonstranty (dobrý způsob minimalizace nepohodlných svědků), a aby pokud možno zmizeli někam co nej dál od svých domovů. Odpírcům MMF je pak nabídnut formulář na ohlášení demonstrace (policie už konečně pochopila, že pro ní bude nejlepší koncentrovaná masa lidí, již půjde snadno uzavřít na nějakém náměstí...).

Některé výplody ministerstva jsou vskutku tragikomické. Asi nejlepším příkladem je text mluvící ministerstva o událostech v Seattlu a Washingtonu. Autorka líčí globální hnutí odporu jako "lé násilnky a demoliční komanda, které v Seattlu ničily vše, co jim přišlo pod ruku, dokud nedošlo k nasazení "neozbrojené národní gardy" (ty M16 v rukou měla asi půjčené z divadla, a tyče a obušky byly zřejmě jen masovou kolektivní halucinací...), ve Washingtonu pak byla hodná policie "nucena použít ...motorek, slzného plynu a pepřových sprejů". Nebohou policii přitom k zaplňování města a krvavému rodu nedonutilo žádné násilí, ale klidně sedící demonstranti. Vrcholem, který paní mluvčí neopomněla napsat tučným písmem, je její rozhořčení nad tím, že demonstranti používají "výdobytky globalizace" jako jsou mobilní telefony nebo internet. To je ovšem už i docela drzá a nebezpečná demagogie, respektive časté ideologické spojování technologického pokroku se systémem, v němž se uskutečňuje. Argumentační hodnotu to má asi takovou, jako kdyby bolševická propaganda v dobách SSSR vytýkala tamním disidentům, že používají "výdobytky socialismu" jako třeba elektrický proud (který byl rozšířen po revoluci...)

Za pár minut jedna. Letím Vodičkovou. Po pravé ruce výlohy, za nimi občané z umělohmotných tácd baští hamburgery, z povoskovaných vodotryskových kelímků s brčkem sají jim neznámou - protože hygienicky uzavřenou - tekutinu. Po levé straně sgrafila základní školy, jsou prázdniny, tedy klid. Ne v mé hlavě. Vzpomínky ještě nevybledly. Dnes to konečně vytmavím! Chystám si bojovnou řeč, jak to vidím já, jak to vlastně bylo před těmi 20 měsíci. Jak to bylo potom, když jsem se policejní inspekci marně snažila vnutit své informace. Konečně mám šanci. Soud je přeci nezávislý... tedy doufám... i když...

"Že se to tak táhne mě nepřekvapuje..." řekla bývalá advokátka paní magistry Jany Zoubkové. "Zrovna byly dovolené, když se causa začala projednávat..." Názor nesdílím. Ve Vodičkově jsem stejně jako na celé Global Street Party - byla ... a protahování do zapomnění zbitých i veřejnosti se jeví výhodným.

"Mě spíš vadí, že se nikdo nesnaží věc vyšetřit..." dodává paní advokátka. Názor sdílím.

9.2. 2000, Občanskoprávní soud, Karlovo náměstí
Přecpaná soudní chodbička.... Čtyři televizní kamery, známé novinářské tváře.... Vývěska hlásá 13:00 Mgr. Jana Zoubková ca Ministerstvo vnitra, ochrana osobnosti + 100 tisíc Kč satistakce. Paní magistra je překladatelka a také ta "starší paní", co se 16.5. 1998 v rámci už legendární Global Street Party ve Vodičkově stala jedním z terců obušků a tonů policie. Byla jsem u toho, tedy paní magistře svědčím. Jméno soudce oproti zvykům na vývěsce chybí.

Jako svědek jdu první. Ořinatý elegantní tizian v rouše soudkyně, co asi nemá jméno, přečte oficiálně. Než stačím

odsouhlasit, že jsem si vědoma... strlí první otázku. Poslušně odpovídám, že jsem paní Zoubkovou viděla poprvé ve Vodičkově při policejním zákroku kolem 21:00. Nadechují se k další upřesňující větě, ale o tu otina nestojí... I další pokusy vyvážat se ze svěřací kazajky: Otázka - odpověď jsou téměř marné. Přesto se mi to na chvíli daří.

"Viděla jsem, jak z herny na rohu Vodičkové a Václaváku na povel kohosi: 'Jde se na McDonalda!' vyběhlo několik "gamblerů" a připletlo se do čela de facto už hodně zřídleného zbytku průvodu. Tito pak patřili k nejagresivnějším..." Zaznamenaná. Sláva! Při dalším pokusu o objasnování zákroku z mého pohledu fotoreportérky jsem však sestřelena: To není předmětem jednání. S vráceným dokladem totožnosti a zklamáním si sedám do řad veřejnosti.

16.5.1998, Global Street Party

I ohranou písničku je možno zapomenout.

Dne 16. 5. 1998 se na jarním slunci před sv. Ludmilou na náměstí Míru ohřívaly davy nekonformních i konformních sleten a mladíků. Sem tam někdo tancoval při "sound systému", či zíral na happening s ekotematikou nebo plavče ohně, či vybíral sobě blízkou alternativní literaturu či opatroval potomstvo.

Novináři vyplývali filmy na barevná číra a dredy a ohnivé kousky chřtíci a vydali se hledat zábavnější prostředí: hospody.

Plakáty na všech sloupech tučnými písmeny slibovaly pochod Prahou, tak jsem se lahodných hospodských moků vzdala a vyčkala. Zašla jsem za strážčí pořádku postávající ležérně na chodnících, co že jako budou udělat, až se účastníci

Dalším dobrým propagandistickým nástrojem je pro policii nedávno vydaná Zpráva o problematice extremismu. Ta na první pohled povzbudivě tvrdí, že neonacistů ubylo a počty anarchistů se naopak rozhojnilo. Jakýkoli člověk, který viděl anarchistické a neonacistické akce si ovšem musí myslet své, a účel takového tvrzení je navíc zcela zřejmý - ochladit kritiku za velmi jemný postup vůči neonacistům a naopak, aby si uvolnily ruce k postupu proti "špinavým levičákům". Zpráva jak už to tak bývá moudrě přes deváté, i přesto z ní ale vycházejí v posledních týdnech obávané kompilace v českém tisku (Lidové noviny, Týden). Lidé jsou tedy o antisystémové opozici informováni jednostranně, je míchána s neonacisty a je z ní dělán nikoli politický, ale kriminální problém.

Spravedlnost - přiděly vyčerpány

Dva roky trestu místního soudu, na označil policejní zásah při Global street party ve Vodičkově ulici za pochybení. Mňho se zdá, že je vše v pořádku, že spravedlnost funguje. Bohužel tomu tak není.

Městský soud sice uznal policejní "pochybení", avšak pouze co se týče útoku na předváděcího Zoubkovu to v době zásahu tekla ve Vodičkově ulici na tramvaj. Zloději v policejních uniformách, pozhánají od středu řady výsledek opozičního lidem ji přitom zblbli do bezvědomí. Zapsali si tím 46letou pracovní neschopnost. Městský soud uznal neoprávněnost tohoto počinu, avšak ani jeden z policistů kvůli němu nebyl souzen. Jak obvodní? Další úkaz toho, jak beztrápně je naše policie. I když je prokazatelně evidentní o soudem bezdůvodně nepopírá demonstrantů ze strany policie, konkrétní vinici nejsou potrestáni, probíhá se, že odšl se dopustit některých ze zúčastněných policistů, ale že se není, kteří. Tím se celý zločin stává ze stolu. Ani pokus o vyšetření a obvinění vidět.

Další důkaz naší rovnosti, o které stále tolik mluví představitelé a obdivní naši tolikrát demokratické dojde při nějaké příležitosti kupříkladu k mnohdy vymyšlenému napadení policisté, policie se ze všech sil snaží o dopadení a následně potrestání viníků, nebo aspoň nevinných, kteří přitom ne měli smůlu, že byli zadrženi. Je vidět, že je-li situace opačná (což bývá při podobných příležitostech delikta četnější) o protizákonné jednání policisté, pozhánají beztrápnosti jakýchkoli obžně lepší kategorie. A jsou si toho moc dobře vědomi.

Stejně nepřijatelným faktorem zůstává skutečnost, že do souzení došel pouze zázrak vůči jedné konkrétní osobě. Policejní zásah jako takový odsouzen nebyl. Přitom se ze strany policie jednalo o pokus o předchozí nezvládnutí situace. Oficiálně byl zásah veden proti počáteční "výtržnosti". Ty však byly spáchány mnoha minuty předtím a takto dělení uniformovaných výtržníků postihlo logicky pouze nevinné a náhodně přihlížející. Jednoznačně nebylo odsouzeno ani následné bití a mučení zadržovaných na policejních stanicích. Stejně jako při protiprávním policejním zadržení před místostarostou vlnou 3. května 1997 o jejich případech došlo pouze k důlnímu odsouzení postupu policie, i přes existenci jasných důkazů nebyli konkrétní policisté potrestáni, stejně jako téměř ve všech ostatních případech. Policejní zloději a její nepoctivost musíme zkrátka brát jako fakt a je třeba, abychom se jí nesechali ztrástit. Pouze tak by totiž mohlo sloužit úspěch.

KANAL

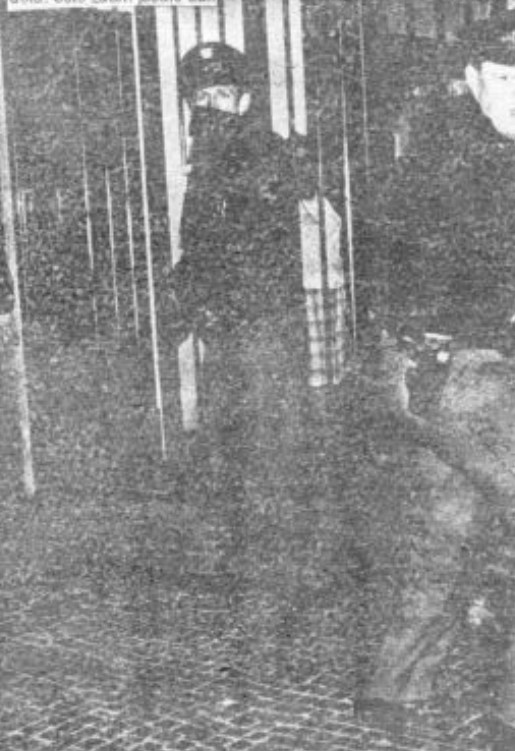
přestanou opalovat a zvednou kotvy k pochodu. Na můj prst na tučná písmena: 17:00 pochod, pokrčili rameny.

"To se zeptejte jinde..." a kývli směrem policejní stanice, co je opravdu přímo na náměstí. Na otázku: koho? neuměli odpovédět.

Pátá hodina padla, 2,5 tisíce účastníků nic, policie také nic. Jak ale pořadatelé na plakatu slibili, tak udělali. Pochod s jinými zpožděním vyrazil. Policie nic. Zdánlivě. Po celou dobu totiž čtyři policejní kamery pečlivě monitorovaly účastníky. Ostatní policisté prý ale byli na fotbalu.

Rozjásané davy (budovatelská mládež 50tých let by se nemusela stydět) tancovaly kolem pořídně reprodukcované hudby směr magistrála. Policie nic.

Pochod dojel téměř až k Hlavnímu nádraží, tam zaprovokoval billboard s pěstí pana doktora Sládka. Plakát šel dolů. Čelo zatím jásalo dál.

Řešení právní cestou

Bylo podáno kolem dvaceti trestních oznámení na chování policie a šestadvacet policejních proti demonstrantům. Proti policii všechna zamítnuta, proti demonstrantům 18 staženo.

Odůvodnění nepravděpodobnosti brutality policie bylo zejména to, že "...by si to nemohli policisté dovolit v přítomnosti nadřízených jako je pplk. Charvát." Pplk. Charvát (jeden ze zmíněných šéfů) ve Vodičkově opravdu byl, když jeho hoši řádili. Později, ha Perštýně 11 prý tedy také.

Jediné místo, kde se třeba trochu otazník s vykřičníkem nad hlavami policie je nemocnice Na Mláčkách. Tam totiž nadřízení prý nebyli. Obětí beránci, řádoví policisté, budou tedy moct přeci jen předhození. Zub času ale ohlodává i toto místo.

Policisté bez jména kontra dáma

Postižení, co neuspěli u trestního práva se rozhodli alespoň pro občansko právní pojednání na ochranu osobnosti.

Policisté jsou za normálních okolností jen čísla. 16.5. 1998 ani to ne

Pani Zoubková má možná šanci na odškodnění. Bolesti hlavy, snížená schopnost soustředění, narušený spánek a tedy nutnost užívání silných hypnotik - to jsou pozůstatky jedné chvíle.

Jde samozřejmě o rány obučky či tontami na její hlavě, ale zároveň jde i šok z pohledu na nesmyslnou zbeslost zásahu proti mladým lidem, navíc nevinným. Jde i o zoufalost a bezmocnost při pokusu o téměř dvouletý pokus o proražení pancéřové policejní anonymity zdi.

"Připadala jsem si jako obžalovaná..." komentovala soudní jednání žalobkyně Jana Zoubková.

Příklady za všechny

J. K., jemná dvacetiletá brunetka byla zkopaná na osamělém místě v boční ulici. Došla před McDonald's ve Vodičkově právě když začal zásah (tedy minimálně 5 minut po rozbíjení výloh). Došla tam z hlouposti a zvědavosti, jak naivně a zřejmě pravdivě, přiznala. Policisté se vrhali ze všech stran. Jediný únik ze surové pastí byla Školská. Zdánlivě. Utíkala, pak už zadoufala v bezpečí. Jenže na protějším chodníku tři muži zákona mlátili do ležícího kluka. Zastala se ho... tedy zavolala: "Ježíš... nechte ho..."

Jeden likvidátor se odpojil a vrhl se směrem k ní. Ával: "Drž hubu! Levičácká kurvo, tefáčko!" Utíkala, pak se otočila a zoufale ukazovala, že má prázdné ruce. Dostala přes ně pendrekem (či tontou). Druhá rána mířila na hlavu. Dívka spadla na obličej, policista ji pro jistotu ještě kopl do hlavy, začala krváčet z nosu a úst. Policista zmizel. Byla v šoku, jezdila nějakou hodinu jen tak tramvají. J. K. je mimopražská a mladá a neprotrfá. Neletěla hned fikaně k lékařům, aby si nechala uznat několikátý denní neschopnost. Až když hlava po dvou dnech bolet nepřestala a oči a nos byly natekléjší, dala se ošetřit. Na neschopnosti netrvala. Hloupá holka!

Její návrh byl smeten se stolu. Odůvodnění: Nevšimla si čísla policisty, jehož kanada do ní kopla. Když vidí, že se někde něco děje, má zmizet a ne se o to starat.

Poučení nejen pro ni: Vidiš-li policistu, miz. Vidiš-li, jak někdo mlátí bezbranného, vykašli se na něj. Než tě někdo zmlátí, legitimuj ho. ... a za každou cenu lži, zveličuj. Podplat lékaře na napsání pracovní neschopnosti.

Jistě, J. K. neměla svědky... bohužel. Další dívka M. M. měla. Ale bylo jí to také houby platné.

M. A., tichý leč dredovaný blondák akci odnesl vyraženými zuby. Strážák zákona před mými zraky do něj kopali jak zběsilí. Kostky neházeli. Soudní řízení zatím odloženo.

"Souhlasím, aby bylo zasahováno proti výtržníkům. V tomto případě býh souhlasil, že byl zásah adekvátní. Není možno brutálně zasahovat proti lidem, kteří se prokazatelně ničeho nedopustili," celkem logicky a unizovano s mým vnímáním konstatuje obhájce zmydlených účastníků.

Jiný příklad

Na Tomáše Rohlíka naopak podala sama policie trestní oznámení policie. Ve Vodičkově měl házet neznámým předmětem směrem McDonald's. Dobrá, opravdu házet neměl. Jenže Tomáš tam vůbec nebyl, trávil tu dobu na koncertě v Rock café. Navíc doba hodů udávaná policií, tedy 21:30 je čas posezení, ve 21:10 již bylo po policejním zásahu, natož po rozbíjení výloh. A ehm! V tomto případě figurují jména hned dvou policistů: Petra Matušince a Josefa Machaly. Oba si bohužel toho moc nepamatují, prý vše zapsali do původních výpovědí.

Mladistvý Tomáš byl údajně policií zadržen hned třikrát. Podle policie kolem desáté večer, kolem půlnoci, či druhý den dopoledne. Otázka zní: Kolik je vlastně Tomášů Rohlíků?

Tomáš má kromě iluzorní kostky na triku ještě jedno obvinění: nadával policii. Opravdu nadával, přiznal, hledal totiž ztracenou kamarádku. Policisté byli němi... nebo možná měli jen vysílené hlasivky. Řvali totiž na zubožené demonstranty nadávky pěkně od plíce.

Perlička na konec

"Že jsou soudci zaujatí, to už mi fuklo," vypadal ze soudní síně

jeden z veřejnosti a zároveň svědek události ve Vodičkově. "Ale že je to tak strašný, jsem netušil. Názor o zaujatosti sdílím. Tuším víc.

Ihned po odvysílání záznamu z Vodičkovy se ozvala na Helsinský výbor paní advokátka Magda Adamová. Spravedlivě a občansky ji natolik pobouřili zásahy policie proti "té starší paní", co byla ve Vodičkově jen náhodou; že ji chce zastupovat. Zastupovala nejdříve agilně, po smetení trestního oznámení liknavě, ke konci na klientku neměla čas. Jméno Magda Adamová bylo posléze nalezeno v seznamu likvidace signatářů Charty 77. Nositelka tohoto jména pracovala jako policejní vyšetřovatelka v Trutnově. V roce 1976 vyšetřovala J. Šabatu po jeho pokusu setkat se s polskými zástupci Solidarity, posléze udala právníka "Chartistů" Josefa Danisze za urážlivé výroky na stranu soudu. Pan advokát si sice desetiletími trest díky "Husákově" amnestii neodseděl, nicméně byl tímto možná posunut ke spolupráci s StB.

"Dnes je to asi slušná ženská..." odrazil překvapivě můj pokus o identifikaci paní advokátky kdysi postižený advokát. Dodal, že mi do věci nic není, když jsem jenom svědek. Myslela jsem to dobře, zadoula jsem ve shodu jmen.

Také Advokátní komora nemá zájem o minulost svých členů. Informace údajně nemá a ani neví, jak je získat. Někomu se to může zdát být v pořádku. Čára za minulostí (tlustá a přerušovaná?), nový start do nového režimu. Tehdy se to totiž muselo... Co se ovšem musí dnes? A proč?

Zákon o informacích stanoví, že se občan může zeptat... V tomto případě: Kde? Na policii? Nebo snad na lampárnu?

Kromě minulosti původně nápadně agilní paní zástupkyně mě zajímá, kdo přesně mlátil děti ve Vodičkově. Dále mě zajímají jména policistů nelidsky ponižujících zadržené na policejních stanicích. Dále, kdo a proč nechal uniknout právě pachatele ve Vodičkově díky /umyslné?/ několikaminutové prodávce mezi rozbíjením a zásahem. Jestliže nebyla úmyslná, proč, ačkoli je zmiňovaná ve všech svědeckých výpovědích, policie zaujala pozici mrtvého broka? Hašek už to věděl.

Doporučená literatura: Jaroslav Hašek: Povídky, rok vydání 1953. LENKA KUČEROVÁ

Nebijte policisty!

Slovo policie pochází z řeckého politia, tedy státní správa, původně šlo o veškerou správu státní, která měla zajišťovat veřejné blaho. Název policie se ujal ve Francii, kde se na konci 14. století a v 15. století... a to nejen v původním slova smyslu (fackém), ale vymezil se zejména ve smyslu udržování blahobytu, pořádku a bezpečnosti se strany vrchnosti.

Během vývoje se pojem policie zúžil a vymezil. V Ottově naučném slovníku je doporučeno vnímat policii podle Pražského definice: Policie čili správa policejní zahrnuje obory správy politické, v kterých stát působí v podstatě negativně odstraňovacím přeskázk, jež vadí bezpečnému rozvoji funkcí samotného státu. A máme to.

Policie by měla být bezpohybná a bezduchá obrana čehosi diktovaného shora. Pak už je jen otázka jak vysokého "shora". Do poloviny minulého století se hora byl ještě možná stát, či státní mašinérie. Dnes ovšem představitelé států jsou jen pípmatři v rukou režisérů z nadnárodních korporací. A ti představitelé to vědí. Jednoznačně DNH těchto korporací je pravotočivá, tedy vzhůru a většími zisky. Loučky jsou tedy také vytvářeny doprava. Loučky mají strach z pohození ve skladišti dějin. Jediným cím se mohou zavděčit loutkoherecům a ti režisérům a ti majitelům divadel (financíkům a nadnárodním organizacím) je armáda a policejní aparát. Až budou milníky divadelníků pořádky na Měsíci, budou loutky stát v loži.

Policie je zatím bezpohybná a bezduchá

...a nemá být jiná, tedy ta výkonná. Když přednadaným proběhla zpráva, že se kritéria pro výběr policistů budou zpřísňovat, podivil jsem se. IQ by měl přesáhnout 90. Jestliže průměrná inteligence je stanovena IQ 100, pak tedy doposud průměrný policista byl na hranicích lehké demence. Jistě chudák, každý polituje. Na druhou stranu nutno přiznat, že není lepšího uplatnění pro člověka, kterému holt Pán Bůh nenadělil v hlavě, ale třeba ve svalch. Co nyní budou dělat tiho lidé?

Nejen pro ně samotné bude ztížená situace, ale i pro samotnou policii jako "oufad", potažmo pro celý státní aparát. Inteligentní policajt je méně manipulovatelný policajt. Může hlavu použít nejen jako nosič pro hejma, ale i k myšlení.

Proto nebijte policisty!!! Začíná to být skupina obyvatel, která může začít přemýšlet o smyslnosti své trapné a zlašovanou historické role. Likvidujte ty, co je to tato role dostali naslibovanými vysokými platy a různými pořídkami výhodami a zlašovovanou propagandou o novém "lidním" naplňení, respektive levých extrémistech. Sami si chrání svoje peníze a své výhody. Zneužívají jen všeobecné špatné sociální situace, kterou sami svoji prostitucí vůči korporacím zavinili.

Mama-bordely (korporace) samozřejmě likvidujte přednostně. LENKA KUČEROVÁ

Fašismus na stáncích

NÁRODNÍ POLITIKA

Vlastenecká fronta, formálně registrovaná na Ministerstvu vnitra jako "občanské sdružení", je jednou z nejznámějších a největších českých fašistických organizací, ne-li rovnou nejznámější a největší. Působí už více než sedm let a za tu dobu si prošla velmi složitým vývojem - od téměř otevřeného rasismu a intenzivních kontaktů s klerofašisty a moravisty, přes společnou kandidátku do obecních zastupitelstev s pohrobky národních demokratů a spolupráci s Národní aliancí a dalšími neonacisty až po jistou "umírněnost", dovolávání se "občanských práv" a antikomunismu a návaznost spíše na "pozitivní nacionalismus" a národní tradice než na otevřený fašismus, jakou předvádí pod taktovkou svého bývalého mluvčího a dnešního předsedy Jana Škálce dnes. Dalším krokem vpřed pro tuto organizaci a pokusem oslovit další lidi, stojící dosud zela mimo rámec je jejich působení je vydávání nového časopisu se starým a osvědčeným názvem z c. k. monarchie, první republiky a protektorátu, Národní politika.

Zatím vyšla dvě čísla, nullé a první. Obě na s obálkou na křídovém papíře a s profesionální grafikou (i když v úpravě některých článků jsou pěkné neumělecké chyby). To první má dvacet čtyři stránek a je už v několikatisícovém nákladu prodáváno na stáncích. Časopis se může díky libivým frázím o národu, vlasti a řádu nebo díky snadno srozumitelnému (byť jen naznačenému) popisu nepřítelů kdekomu zalíbit. Profesionální vizáž pak dává Národní politice punc časopisu regulérní politické síly, není podobný samizdatům jakým byla např. Vlasta vydávaná Národní aliancí a také články jsou psány kvalitně a čtivě. Svůj podíl na tom má jistě i to, že se k fašistům z Vlastenecké Fronty přidalo několik novinářů ze zakázaného antisemitského týdeníku Politika a vydavatelé časopisu stále usilují o další rozšíření redakčního kolektivu, i to, že si časopis sehnal minimálně jednoho nadšeného sponzora a navíc za ním stojí ne až tak slabá celorepublikově působící organizace. Dostatečně výmluvné je i to, že si Vlastenecká fronta může dovolit platit redakční místnost v centru Prahy (Šenovážné náměstí 23, Praha 1). Každopádně je Národní Politika novým

výhonkem fašistického hnutí, výhonkem dosti vitálním a bude, patrně potřebová dost a dost práce na to ho paralyzovat (nebo jej ještě lépe zničit i s kořeny).

Budeme vám lhát... a vám se to bude líbit

Klíč k interpretaci celého časopisu lze najít v několika větách z úvodníku jeho šéfredaktora Miroslava Knapovského: "Vnímám také dvojí pravdu. Pravdu, kterou si myslíme, a mírnější pravdu, kterou můžeme říkat. Pokud fěkne tu, kterou si myslíme, i když se nám zdá jakkoli správná, nastane rychlý sled událostí, počínající vynuceným pozastavením vydávání tiskoviny a končících odebráním osobních svobod a práva několik let publikovat. Mírnější je pravda, kterou můžeme napsat. Od první bude odlišná v detailech, které ji postaví za hranu, kdy se státním orgánům nevyplatí zahajovat předem prohrané procesy. (...) 'Mírnější pravda' je samozřejmě ústupkem, ale nosná myšlenka zůstala zachována a dokonce si myslím, že tyto formulace jsou daleko bližší názorům veřejnosti." Fašisté se tedy rozhodli spojit "příjemné s užitečným" - nevystavovat se komplikacím a střetům se zákonem, a zároveň se změkčenými formulacemi zalíbit lidem.

Jak ale vypadá jejich "mírnější pravda"?

Celý časopis útočí na tradiční nepřátele: nevádní organizace, Romy, radikální levice, USA, nadnárodní NATO, černochy i Židy, dělá to ovšem podstatně jemněji než klasické fašistické tiskoviny - neutočí na ně jako takové, ale na jejich "konkrétní zla", nenávisť nevyvolávají halasným deklarováním svých postojů, ale "informacemi". Když už si troufne na nějaký nenávisťnější útok, je většinou směřován ne proti tradičním nepřítelům, ale proti těm netradičním, např. proti Čečencům a dalším Kavkazanům ("Pokud není možné jejich hory hermeticky uzavřít, obehat elektrickým plotem a minovými poli, je jediným řešením teroristy pobít."). Jak je zřejmé z úvodníku, je takový přístup diktován nejen strachem před represí státních orgánů, ale také snahou zalíbit se lidem, nezastrašit případné zájemce přespříliš "radikální" rétorikou, ale

Střelba do vlastních (novinářských) řad

Jestli náhodou jsem si myslel, že médii jsou tvůrci dějin. Nikoli. Jsou to nosičky, považmo peníze. Téměř každý občan, nováče nevymáje, se už dostal do vlnu, vystoupil z existenciálního vlnu je totiž obtížné. Na potřeby zajistit existenci svoji a rodiny, či mít dostatek peněz, je určen směr uvažování občanů. Jestliže pinožení se, ponížování se potřebě peněz (kdo asi určuje jejich pohyb?) cestu a občan se octne na úbočích práce či na nádražích, je šance k prohlédnutí a rozhlédnutí. Často je pozdě.

Ve stojícím vlnu je i věštin pracovníků v médiích. Jako novinář třeba prožívá na stránkách buďto, jako fotograf leze po okopci a hromozvodech. Bohužel, i když se sám trochu stydí. Alkoholem se zdá, že si laicky novinář seriálního řádu či TV může odšťepit svého politika, je to to jediné, co při dodržení pravidel může udělat. Navíc někteří politici jsou hůřejší než jini, na odstředí zahraničních politiků je potřeba zahraniční pozhlední.

Nehodí se už vůbec střílet do náhodných firem, ty většinou kýžně média "sponzorují" ideologickými reklamami. Každý normální novinář či mediální tvůrce by se rád bez barvotiskových strojů rád oběsil. A nikoliv, ono to nejde!!! Každý novinář si za to svým způsobem stydí. Každý normální člen sdružení s oranžovými sklenkami whisky, naleštěnými plechovkami-zabijáky a vaskovými úsměvy žlutětrnků s římskými vláčky rychle a bez zděru a trochu poněkud obrovit. Zapad se spočítat mrtvé strany na zbytečné stránky. Brání se zblbnutí.

I novinář musí přefit. Původně vystupl byt dobrým směrem se hrstí vyhazem z práce. Šikovný novinář se prosadí právě správným odhadem doby střelby.

Konkrétně se nemohlo očekávat, že by média posla korektní zprávy přičině Global Street Party 1998. Tehdy míleček národa Cyril Svoboda jednoznačně určil směr interpretace novínářů. Nikdo z nich tam sice nebyl, ale proč neodsoudit. Laoplate se vyplácí.

Následovaly další zásahy policie proti anarchistům a ekologickým aktivistům. Nenapadne, ale opravdu nenapadne se začít psát nezapad. Na demonstracích se začalo objevovat více novinářů než demonstrantů. Že by měli zvláštní zájem seznámit se s myšlenkami a cíli demonstrantů. Možná, že tak... novinář nejsoo vesměs tupci. Hlavní je ovšem ulovak dobré fotky bitky demonstrantů a policie. Novinář, zejména fotkaři se rádi na zdi. Mladíctví si přeje mimálníové demutky. Mít fotku na první stránce novin, dá-li Bůh i zahraničních, je zdičový sen. Po cikrkové sezóně zane něco astrálu.

Ale dobrý novinář by měl být loajální hlavně ke svému svobodě.

LENKA KUČEROVA

S potěšením jsme se dozvěděli, že naši dlouholetí fanoušci (čtenáři), bývalí anarchisté a dnes vůdci pražské Vlastenecké fronty Klára Mžíková a David Macháček se rozhodli spojit své životní pouli a vplout do svazu menzelského. Jestli raději slýštve, že se k podobnému puzehnému a zásadnímu kroku ve svých životech chystají také dvě další osobnosti krajní pravice, vichní vůdce Národní aliance Vladimír Skupný a jeho rakovnický podvůdce Miroslav Engelšpiller. K mravní obnosu národa již přispěli početím dvou, just zlelo drásky, děti. Doudejme, že se pánové již rozhodli usadit a vychovávat potomstvo, a že si je jejich nastávající budou držet pěkně doma u ploty.

Do společného života ČISTÝ STÍT!

naopak jim poskytnout důvody, díky nimž budou pak schopni i takovou radikální rétoriku akceptovat.

De facto je tento časopis méně než Republika, v níž píše odsouzený neonacista Tomáš Kebza pod pseudonymem stále drsnější útoky na nejrůznější skupiny obyvatel. Vlastenecká fronta má k opatrnosti své důvody - přece jenom je jako sdružení s pověstí nácků "vic na rane". Příznačné pro situaci v krajně pravicové scéně je, že tuto svou pozici musí Národní politika velmi obhajovat: "Je nutností, aby časopis hájící národní zájmy existoval a sjednocoval vlastence, a to i za možnou cenu nelichotivých přívlastků o liberalismu třeba z vlastních řad." Ne každý je totiž ochoten politickému úspěchu obětovat různost formulací a otupit hranu svým myšlenkám - mnohé právě tato různost ke krajně pravicovému hnutí přivedla a jen těžko se s ní budou loučit. To je patrné i případ jednoho z hlavních příspěvů časopisu a předsedy pražské Vlastenecké fronty, bývalého anarchisty Davida Macháčka, který podle některých informací s kurzem časopisu spokojen není. Je tudíž otázka, jestli se tak tento časopis skutečně stane krystalizačním bodem pro krajní pravici, jak o to usiluje (nabízením míst ve redakční radě zástupcům ostatních subjektů apod.), nebo jestli vyprchá do ztracena.

Miroslav Knapovský

vedoucí představitel Vlastenecké fronty (místopředseda, dříve předseda), šéfredaktor Národní politiky.

Vrána k vráně sedá aneb Národní sjednocení

S tím souvisí i další příznačná vlastnost časopisu - první regulérní číslo je totiž svým hlavním tématem zaměřeno "dovnitř hnutí". To je u časopisu, který má působit na širokou veřejnost zdlánlivě paradoxní, ve skutečnosti ale docela logické. Právě tím, že si "vyřeší vnitřní věci" a ukáže jako autentický reprezentant krajní pravice může získat nějaký zájem, nezamknout na mediálním trhu. Vyřešení vnitřních věcí na stránkách časopisu může také v příslušné míře "zasvětit" a nasměrovat nové zájemce. A v neposlední řadě jde o to, skutečně získat nové spojence a mít jim co nabídnout - časopis s určitým vlivem na veřejné mínění a podíl na tvorbě nové, vlivnější organizace.

Fašisté z Vlastenecké fronty totiž jasně deklarovali svůj cíl - vytvořit novou politickou stranu, nebo spíše širokou koalici stran slávajících, pod staronovým názvem Národní sjednocení. Ke spolupráci zatím vyzývá spíše "nevinné" nacionalisty, ne fašisty z Národní aliance či Národního odporu. Je otázka, jestli to je součást taktiky "mínější pravdy" nebo širších rozporů mezi Vlasteneckou frontou a jejími bývalými spojenci - obecně ale platí, že v rámci nějaké širší fašistické koalice by se museli fašističtí radikálové silně ideologicky mýnit, názorově se projevoval spíše uvnitř než navenek a spíše sloužit fyzickou silou. Je otázka, jestli to pro neonacisty bude lákavá perspektiva.

Mezi odpověďmi na anketu o spolupráci ultrapravicových nacionalistických organizací vyniká z řad spíše souhlasících marginálních subjektů (Hnutí národní sjednocení, Národní vlastenecký svaz) a nesouhlasící a spíše přihlouplé Vlastenecké ligy odpověď ideologa a předsedy Národní fronty castistů Jaroslava Janovce, která se snaží věcně pojmenovat problémy integrace na české krajní pravici. Jako člověk vyhraněných

názorů si je Janovec narodil od ostatních hurá-nacionalistů vědom nutnosti nejen "vůle" ke sjednocení, ale také "názorového kompromisu", přičemž si je vědom ideového míšmaše, který čeští fašisté tvoří (a který pojmenovává hodně eufemisticky - "od zemského patriotismu, přes klasické vlastenectví až po národovecké a nacionalistické myšlenkové proudy") i konkrétních, praktičtějších rozdílností ("od rozdílných společenských a kulturních, zásadně odlišného přijímání jednotlivých národních tradic, až po rozdílné názory na důležitost mravní obrody národa"), které označuje za zásadnější (za konkrétní problémy konkrétních organizací považuje u VF spolupráci s neonacisty a "popřávání sluchu zbytečným radikalismům v minoritních problematikách", u Vlastenecké ligy "těpání na vlastní subkulturní vyloučenosti") a u své organizace vyhraněnou ideologii) a jejich vyřešení považuje za nutnou podmínku pro úspěch nějakého sjednocovacího procesu. Takové řešení přitom navrhuje pouze v náznamu - rozvíjení jednotlivých specifických na bázi jednotlivých organizací a jejich opuštění na bázi společného subjektu, což je ovšem mnohem složitější, protože aktivní jedné skupiny mohou diskreditovat celek apod. Každá významnější skupina má navíc již své "zajeté koleje", svůj způsob práce, své lidi na různé práce, své technické vybavení... a především své, patřičně citlivostivé vůdce. Sjednocování tudíž bude alespoň doufejme náckům trvat déle, než jak by si sami přáli.

Na co ovšem chce Národní sjednocení navázat?

Původní Národní sjednocení bylo konglomerátem nejrůznějších ultrapravicových uskupení, od fašistů typu Jiřího Stříbrného až po "národní demokratickou" stranu okolo prvního premiéra ČSR, Karla Kramáře. Vznikla 28. října 1934 a snažila se nabídnout alternativu dohánějící první republice po pěti letech hospodářské krize. Úspěšná ovšem příliš nebyla - ačkoli si malovala volební vítězství, ve volbách 1935 skončila dosti neslavně, mimo jiné i díky antifašistickým aktivitám tehdejší především levicové mládeže. Lidé, kteří by tuto stranu chtěli rehabilitovat by si měli vzpomenout, že její tvůrci mimo jiné lidé jako Stříbrný, tedy jedni z nejhorších fašistických štváčů.

Snaha navázat na toto uskupení je celkem výstižnou artikulací problémů současného neonacistického hnutí, které, není schopné získat nějakou masovější podporu vlastní politikou. Proto se snaží integrovat co největší část krajní pravice, protože právě u ní si může získávat vliv, a zároveň právě ona jí může získat nějaké větší počty příznivců (alespoň zatím, je možné, že v krizovějších situacích bude fašistické hnutí schopné oslovit lidi samotné tak, jak je). Proto se Vlastenecká fronta snaží sjednotit pod neutrální a starou tradici posvěcenou hlavičkou "vlastenecké síly", proto ze všech sil vypomáhá i neonacistům z Národní aliance a Národního odporu, ačkoli se k tomu příliš nezná, proto pořádá společné akce s Republikánskou mládeží... a proto se také snaží oslovit ODS.

Antifašistům vyvstává nová, nebezpečnější nepřítel, i když příklad z dob první republiky ukazuje, že střet s nim rozhodně není bez náclje na úspěch.

Hledání nového Kramáře?

Lidrem Národního sjednocení byl Karel Kramář. Tou dobou to byl již starý, zatrpklý a zneuznaný politik, který z touhy po moci na níž cítil takřka "morální právo" spojil svůj politický osud s mladými nadšenci, u nichž se zdálo, že pouze díky mladickému radikalismu dořikávají jeho myšlenky a že budou dobře použitelní pro jeho nastolení k moci (stejně jako oni chleli využít jej, aby se zaštilil jeho autoritou). Kalkul mu nevyšel, před odchodem do politického : jiného záhrobu glosoval výsledek voleb "tento národ, to je bahno" a zemřel o dva roky později. Zanechal ovšem příklad do budoucna.

Kdo se může stát novým Kramářem, kdo svou prestiž spojí s ultranacionalistů? Jeden by se sám nabízel (ať už některými svými texty na obranu neonacistů nebo i celkovými postoji), je to Miroslav Sládek, vůdce republikánů. Problémem ale je, že sám příliš nemá co nabídnout - přestíže má asi tolik jako mistr Bean, s nímž bývá často srovnáván pro podobnost nejen vnějškovou, a to jak u "normálních lidí", tak i u ultrapraviců a naziskinheadů. Tato politické mrtvola může neonacistům sloužit spíše jako zdroj financí nebo lidí, než jako politický základ.

Vlastenecká fronta má víš.

Kam, to dost jasně napovídá Otevřený dopis ODS. Formálně je psaný jako stížnost na to, že jim starostové z ODS zakazují demonstrace, fakticky jde ale i o něco jiného. ODS se zde píše jako straně "která o sobě říká, že je obhájcem národních zájmů" - je tedy zjevně zlákána její antievropskou rétorikou. Zároveň ji někdy až roztomile mobilizuje proti levici ("jméno toho, kdo toto trestní oznámení podával tkví na neoficiálním dokumentu, kterému se říká "Cibulkový seznam", navíc se jedná o člověka, který je vedoucí sekce v úřadu vládního

zmocnění pro lidská práva - jako kdyby zaměstnání ve vládním úřadu bylo horší než udávání StB, "úřad vlády ovládl bývalí komunisté normalizačního období" a nadbíhají jí s až komickou vlezlostí ("Je nám jasné, že ODS chtěla změnit vládu, a že se tak nestalo jen v důsledku nezpovědnosti KDU-ČSL a US" "reprezentujeme mladé lidi. To s výjimkou ODS žádná strana nemá"). Ano, je to první předseda vlády ČR, kdo se stává našim mladým vlastencům novým Kramářem. Je pravda, že zatím je stále příliš neoliberalém, ale svým přístupem k EU a znovu objevovaným nacionalismem si mladé pravicové zjevně získává. Až zestárně a zahojí, až se jeho strana dostane do politické izolace, ví, kde má otevřenou náruč. A pokud by on osobně na tak silnou proměnu neměl žaludek, nikde není psáno, že nějakou formu integrace s fašouny nemůže provést někdo jiný z jeho strany. Kontakty byly navázané, obě strany o sobě vědí a čeká se možná jen na vhodnou příležitost.

Poptávka po "národní pravici"

O tom, že vůbec nemusí být daleko, svědčí i Článek Emanuela Mandlery z Lidových novin "Jak naši vlastenci uvažují o světě". Zde mluví o fašounech jako o "skutečných

vlastencích", relevantní politické sítě, a např. nepřehloupější z jejich organizací, Vlasteneckou ligu, komentuje tak, že ji "nelze upřít pravicovou racionálnost". Shrnuje pak, že "česká ultrapravice je podstatně diferencovanější, než si běžně uvědomujeme. Také nestačí spokojit se zjištěním, že je jako celek profašistická a že všechny její skupiny jsou neschopné dialogu s demokratickými politickými subjekty." Na závěr se sice od VF trochu distancuje - takto otevřený antisemitismus se přece pouhých 55 let po Osvětimi nenosí, kdyby se ale naši ultranacionalisté chovali opatrněji a "mírnější pravdu" nahradili ještě mírnější pravdou, možná by na nich zálibné oko pana Mandlery spočinulo navzdory.

Je jisté, že se vstupem do EU i s postupující globalizací, s tím, jak se bude dosavadní "národní stát" redefinovat a nacionalismus, dříve v určité podobě vyloukaný dětem od školních lavic, bude stále častěji zpochybňován, bude popularita ultranacionalistů jenom stoupat. Před anarchisty, kteří jsou proti EU i kapitalistické globalizaci to tak staví dvojnásobně těžký úkol. To nás ale nesmí odradit a zastrašit, ani fašisté nemají na různých ustátno a pokud se o to budeme snažit, mohou se na své cestě ještě pořádně popíchat.

ONDŘEJ SLAČÁLEK

ze světa

Změnit!!

Když jsem do A-KONTRA 1/2000 psal o reklamní manipulaci s ideálem ženy, opravdu jsem nečekal, že špičky z oboru módy se k tomu klidně přiznají. V Londýně se konal summit šéfredaktorů nejvlivnějších módních časopisů, na kterém se dohodli na "kodexu správného chování." Jeho cílem je vytvářet u čtenářek jinou představu ženy (!!!) než doposud. V memorandu odsoudili především kult vyzábých modelek, jelikož prý v poslední době stoupá počet mladých žen trpících zdravotními potížemi v důsledku toho, že se pomocí diet snaží dosáhnout "ideálního vzhledu."

Udivující je (alespoň pro mě) že i tato "Velcí bratři" si jsou už tak jisti ve svých pozicích, že se k manipulaci se svými čtenářkami klidně přiznají a jako řešení na problémy, které způsobily, předloží další manipulaci, tentokrát žánrovým směrem. A vše je vyřešeno, spokojeni jsou jak magnáti, tak čtenářky. Tomu se říká mít někoho omotaného okolo prstu.

Polští anarchisté v parlamentu

Letáky s informacemi proti vstupu do EU rozdávala v polském parlamentu skupinka lidí z Anarchistické federace. Zúčastnili se i debaty, v jejímž průběhu poukazovali na negativa Evropské unie. Budovu rovněž polepili nálepkami, což velmi rozzlobilo ochranu. Ta také neúspěšně kritice již za samotný fakt, že anarchistům do parlamentu podařilo proniknout.

Squat ve Wrocławu napaden

Po vyklizení squatu Rejon69 obsadili wrocławští squatři v květnu novou budovu. Brzy došlo k jejímu napadení policisty. Několik lidí bylo zadrženo, ostatní zbiti a zranění. Squat bylo poničeno. Jak se polským aktivistům podařilo zjistit, akce nebyla oficiálně policií provedena, jednalo se tedy o útok "z vlastní iniciativy" několika policistů. Akce se zúčastnilo i mnoho místních hoodlo-gů. Zřejmě přátelská výpomoc.

První máj v Krakově

Slovka anarchistů se s hromáždila na tradičním setkání v Krakově. Po přečtení projevu se anarchisté vydali na cestu k místní věznici vyjádřit tam solidaritu se zadrženými kamarády A. Muchou. Brzy jim cestu zahradil kordon, který se několika jedincům podařilo protřhnout. Následovalo další chuzení po městě a vyhýbání se policistům. Tím se nakonec podařilo anarchisty obklopit v jedné uličce, kde je začali bit obušky. Během následujících sprátek létajících vajec a šarvátka bili dva policisté zranění. Zraněn byl také jeden z demonstrantů. Čtrnáct jiných bylo zadrženo. Jeden člověk byl obviněn z ničení majetku (prý škádal po policejním autě). Policie bila demonstranty tak vehementně, že cílem jejich obušků se stal i policista v civilu. Haha.

NATO je nevinné,

konstatoval v úterý 13. června Mezinárodní trestní tribunál pro bývalou Jugoslávii. NATO bylo bělehradskou vládou a několika humanitárními organizacemi v čele s Amnesty International obviněno z 21 konkrétních zločinů - bombardování civilních cílů, konvoje afgánských běženců či zničení budovy televize a rozhlasu v Bělehradě. Obvinění bylo odmítnuto jako neopodstatněné. 13

Naval prachy, vlez dovnitř a drž hubu

Situace uprchlíků je většinou mnohem horší, než jak ji ukazuje televizní obrazovka

Foto LN - Michal Novotný

V poslední době se stalo několik událostí, které upoutaly pozornost veřejnosti na jeden z problémů, za který je přímo odpovědný kapitalismus - problém uprchlíků, lidí, kteří dají všechno svůj majetek za to, aby se dostali ze své země někam, kde se budou mít lépe a kde dostanou šanci žít bez přímého ohrožení života. Při těchto přesunech jsou ochotni riskovat zdraví i život. Soustavou náhod tak bylo upozorněno na jednu z nejvážnějších skvrn na "kráse" současného světového uspořádání. Není divu, že os úřady i politici snaží zamést otázky po příčinách tohoto problému pod koberec a hrát trapné divadlo, které má jediný cíl: nasadit občanům před nosy bryle a utvrdit je v pocitu, že vše je v naprostém pořádku.

Jednou z cest je vykreslit uprchlíky jako zločince málem nehoršího kalibru, jenž se snaží ukrást značný díl z koiče prosperity a blahobytu, který však celý náleží občanům té které země Severu. Pomocí těchto výpadů pak ve společnosti rozdmýchávají xenofobii, veřejné mínění se obrátí proti uprchlíkům a na důvody jejich činu se pak již nikdo neptá. "Táhněte pokud jste přišli, pokud se chcete mít tak jako my, musíte taky tak pracovat," říká nesyťšitelný hlas lidu.

Důvody, které uprchlíky ženou k zoutalému činu, mohou být různé. Země Seve.u si je oficiálně rozdělily do dvou kategorií: Na politické a ekonomické. Toto rozdělení jim slouží k rozškrtávání uprchlíků před veřejností na ty pravé, kterým právo uprchnout slavnostně uděluje (ovšem s velkým ALE) a na ty falešné, zlé a jen na oko, kteří si chtějí jen přilepšit a kterým se uprchnout zakazuje.

Jak již bylo řečeno, jedna skupina uprchlíků je tolerována. V rámci své "humanity" země Severu oficiálně uznávají jako důvod pro emigraci důvody politické. To znamená, že uprchlíci musí

prokázat, že ve své zemi byli pronásledováni z politických či náboženských důvodů. Ovšem je tady ono velké ALE. Skrývá se v prokazování pronásledování. Je všeobecně známo, jak dopadli při žádostech o azyl čeští Romové. Česká republika není na seznamu zemí, které potlačují práva svých občanů, a tak byla jejich žádost zamítnuta. Všichni ovšem víme, že byli zatraceni v právu - rasismus je tu podporován nejen tise, ale i otevřeně. Pokud vám to nestačí, jsou tu další příklady. Uprchlíci z Čechenska nejsou přijímány taktéž, jelikož mnoho zemí hledí na Rusko jako na zemi bezpečnou, respektující lidská práva.

Žádost o azyl není tedy posuzována podle skutečné oprávněnosti, ale podle toho, z jaké země uprchlík pochází a jaké by jeho přijetí mohlo vyvolat důsledky v mezinárodních vztazích. Pokud není z "politicky vhodné" země, je bez siltování deportován zpět, i když to pro některé z nich znamená jistou smrt. Vzpomínám si na případ uprchlíků z Afgánistánu, kteří aby zmírnili svou deportaci "zdemolovali letadlo." V následném mediálním humbuku nad způsobenou škodou už nebylo slyšet, že mnoho z nich bylo důstojně antitalbánské armády, pro které znamenal návrat téměř jistou smrt. O nějakou dobu později byla jejich deportace s úspěchem provedena.

Druhý důvod, zemí Severu označený jako nedostatečný k udělení statusu uprchlíka, jsou důvody ekonomické. Uprchlíci, kteří jsou označeni jako ekonomičtí, jsou nemilosrdně deportováni zpět do svých zemí. Nezdá se jim přitom, že ve kterých řádí hladomor. Hladomor, na kterém mají hlavní vinu právě země Severu, které si z těchto zemí udělají laciný zdroj surovin a krmiva pro dobytek, které se zde pěstuje v ohromných monokultúrách. Vytlačily tak tradiční drobné zemědělce, které vypěstovali dostatek potravin na výživu své

Jiný konec se snad ani nedal čekat. Od konce zásahu do dnes se sice prokázalo, že NATO během náletů úmyslně uvádělo lživé údaje o počtu zasažených cílů a obětí, falšovalo důkazy, které měli prokázat, že zásahy civilních objektů byly "nehodami" (viz široce medializovaný případ 6x zrychleného videozáznamu z pilotní kabiny bombardéru, který provedl útok na most, na kterém projížděl vlak) a útočilo i na civilisty, ale zásah je stále obhajován jako "humanitární a jediné možné řešení." A je jasné, že ani Mezinárodní trestní tribunál nepůjde proti NATU v čele s USA už kvůli zachování své existence. Jak by asi dopadla instituce, která by se postavila vládnoucí elitě?

Následky bombardování Jugoslávie

Strojně a výstižně: Přímé následky: škoda 4,1 miliardy dolarů a další 2,3 mld dolarů na "živém kapitálu". Nepřímé škody 23, 2 mld. dolarů. Průmyslová produkce je o 21 % nižší než v roce 1998. Snižuje deficit za pět měsíců činí asi miliardu dolarů. Průměrný plat (44 dolarů) je oproti roku 1999 menší o 34 %. Černý trh vzrostl o 113 %. Znovu postaveno bylo 35 mostů. Energetická infrastruktura byla obnovena z 15 %, průmyslová oblast jen ze 3 %. Byty byly obnoveny pouze z 2 %, stavěno je pětkrát méně bytů než v osmdesátých letech.

Pryč s ARB!!!

Asi tři tisíce thajských aktivistů, farmářů a studentů protestovalo proti politice Asijské rozvojové banky (ARB) při příležitosti jejich výjezdního zasedání v Thajsku. Demonstranti prorazili policejní zábrany a za skandování hesla "ARB téhni do pekla!" zablokovali dopravu v severní části města, ve které se konala zasedání. Mnoho demonstrantů bylo z těch, které projekty ARB připravili o domov či půdu. Celá demonstrace se odešla bez násilí i dopravních nehod.

Bez odevzu

nezůstalo ani jednání UNICE (Unie podnikatelů Evropských společností) 16. června v Bruselu v Belgii. UNICE je jedna z nejvýznamnějších lobbyistických skupin v EU a jeden ze sociálních partnerů Evropské komise. Před hotelem Sheraton, ve kterém se konala konference, se na demonstraci sešlo 1500 protestujících za mohutné asistence všech policejních jednotek - od tajných po robocopy.

Palmáci anarchistů

Napadlo předtádání akci firmy Bosch na technické univerzitě v hlavním městě Turecka, Istanbulu. Během akce jeden z nich vysloupl a přednesl krátkou řeč odsuzující nadnárodní firmy a globální kapitalismus. Poté za skandování hesel "Země, komunita, svoboda!" a "at žije anarchie" začali po představitelích Bosch házet vajíčka. Jeden z anarchistů vyskočil na pódium a zničil technické vybavení za 10000\$.

Z důvodu protestu... ZAVRENO

V italském městě Genua proběhla koncem května výstava "Biotechnologie: Informace se je přirozené". V práci šlo o propagandu koncernu, zabývajících se právě biotechnologií, tedy hlavně výrobou klonovaných potravin. Težít nás může fakt, že propaganda zastánců hranatých rájů a šestihodových telat mnoho úspěchu neoslavila. Bylo tomu tak ze dvou důvodů. Za prvé cena vstupenky (v přepočtu 350 US) většinu

země. Monokultury mají také značné negativní důsledky ekologické - sucha nebo naopak záplavy, přemnožení škůdců, vyhynutí celých živočišných a rostlinných druhů...

To vraží díky do zad těm zemědělcům, kterým se ještě daří obdělávat půdu podřadné kvality, na kterou nadnárodní kapitál ještě nedostal zásluku. A pokud to není zrovna sucha či kobyly, dorazí je nadnárodní korporace typu Monsanto, výhradní dovozci a prodejci semen, které jim za obrovskou cenu prodají semena rostlin geneticky modifikovaných tak, aby se nemohli sami reprodukovat. Zemědělci si tak nemohou schovat část úrody na oseti, ale musí těmto firmám platit za semena každý rok.

Snadné terče

Lidé, kteří se odhodlají k takovému zoufalému činu, už nemají co ztratit. Vše, co mají, věnují na útek. Vědí, že hůř už na tom být nemohou. Jsou odhodláni podstoupit jakékoliv utrapy - je to pro ně otázka přežití. Pochodují v noci pěšky několik kilometrů přes hranici, schovávají se do nákladních prostorů lodí, v ohromných vedrech se nechají na několik dní zavít do kamiónu. To se stalo osudným padesáti osmi Číňanům, snažícím se dostat do Anglie. Ti lidé zažili doslova peklo, zahynuli udušením a dehydratací. V Anglii vypukl politický skandál, do věci se téměř hned vložil britský ministr vnitra Jack Straw - v prohlášení pro parlament uvedl, že tragédie uprchlíků musí sloužit jako varování ostatním, kteří chtějí vložit svůj život do rukou organizovaného zločinu.

Neznám, se na nic než bezmocný vztek. Snad každému je jasné, že nikdo s mozem se spolu s dalšími 49 lidmi nenamáhá do rozpáleného kamionu s rajčaty na několik dní, pokud nemusí. Takovýchto tragédií jsou přitom desítky: v roce 1995 otevřela kvůli nesnesitelnému zápachu bulharská policie přívěs jednoho kamionu. Nalezla zde rozkládající se těla 18 běženců z náboženských sporů a občanské války zmiňané Srí lanky spolu s dalšími 19 živými. Jejich vůle dostat se pryč je nepředstavitelná. Devatenáct přeživších Srílančanů bylo vyhoštěno.

Okolo dvou set Albánců se utopilo při pokusu překonat Jaderské moře a dostat se do Itálie. Itálie je vůbec cílem mnoha uprchlíků a tamní cizinecká policie postupuje za dobrozdání vyšších míst skutečně brutálně. dá se říci, že jí je vše povoleno - svými loděmi nageždí do lodí a člunů uprchlíků, na které pořádá doslova hony i do neutrálních vod. Utopení běženci zde nejsou nic výjimečného. Oficiální verze většinou mluví o ztrátě kontroly nad plavidlem, špatném technickém stavu atd. Pokud však nějakou náhodou nějaký uprchlík přežije, jeho výpovědi zní většinou jinak.

V jednom z posledních případů vypověděly dvě Albánky, že několik policejních člunů pronásledovalo jejich loď do mezinárodních vod, kde ji dostihly. Začali kolem ní kroužit a kruh stále zmenšovali, až několikrát úmyslně narazily do jejího boku tak, aby loď potopily. Poté se obrátily, nechali potápějící se loď svému osudu a odpluly zpět. Podobných případů je mnoho a mnoho. A velmi podobná situace je i v USA, na kubánském pobřeží. Pro další příklady policejního násilí nemusíme chodit daleko. Vloni vyvolal mezinárodní skandál případ udušeného nigerijského uprchlíka v Rakousku. Jeho žádost o azyl byla zamítnuta a byl deportován zpět do vlasti. Jelikož se bránil, policejní eskorta ho svázala řetízky. Uprchlík tedy alespoň křičel, ale policie mu v tom bránila polštářem a později přelepením úst lepicí páskou. Při mezistání v Sofii se ukázalo, že policisté umlčeli uprchlíka navždy.

Běženci jsou zkrátka ta nejspodnější vrstva, lidé bez práv, kteří všechno chtějí, ale nic nedávají. Alespoň pro úřady a policii. A tak je s nimi i nakládáno. Policii je dovoleno vše - vždyť jak si může nelegální uprchlík stěžovat? Pokud se běžencům podaří překonat všechny nástrahy a úspěšně dorazí do vytoužené země, ani zdaleka nemají vyhráno. Na všechny je hleděno jako na potenciální zločince a musí se podrobit nejrušnějšímu ponižujícím procedurám. Na jejich konci je často čeká zamítavý verdikt a transport zpět - do pekla.

Nášť, někteří emigranti již pochopili, že dokud nepodají žádost o azyl, jsou v podstatě bez práv a odhodlávají se k občanské neposlušnosti a odporu. Před nedávnem proběhla

tiskem zpráva o lodi s více než čtyřmi sty uprchlíky uvízlé na mělině na pobřeží Itálie. Ve skutečnosti šlo o velké vítězství uprchlíků, kteří kašali na výzvu k zastiavení od námořní policie, násilím je odmítli vpusť na palubu a přes jejich odpor se jim díky jejich dezorientaci povedlo doplnout až k pobřeží, kde požádali o azyl. Skupina 14 Itálců a Itálců zase poté, co byli na moři objeveni posádkou italské lodi, na kterou se tajně nalodili, tuto loď pod pohrůžkou vyhození do vzduchu unesli a povedlo se jim tak doplnout až do bezpečných italských vod. Později se ukázalo, že nikdo z nich ani nebyl ozbrojen.

Jak je to v Česku?

I u nás máme své mrtvé: Před dvěma lety zahynulo v autě českého převaděče při autonehodě 7 z 27 kosovských uprchlíků namakaných v dodávce. I u nás máme své emancipované běžence: Vzpomeňme na příklad obsazení kanceláře vysoké komisařky pro uprchlíky nebo z poslední doby demonstraci jedenácti uprchlíků včetně dvou dětí z Čechenska, která vyvrcholila protestní žádostí o azyl na kubánském velvyslanectví.

Situace uprchlíků v Česku je skutečně zoufalá. Praktiky naší cizinecké policie vešle ve známost už v souvislosti s občany západních zemí žádajícími o povolení k pobytu. Arogance, neochota, úplatky - běžná rutina. Co si potom tyto úředníci dovolí k emigrantům je nasnadě. Běženci jsou na našem území soustředěni v jakýchsi táborech, kde je s nimi zacházeno jako s potenciálními zločinci, vlastně jak se zločinci skutečnými. Začíná to šlihtou, kterou by se nedali krmít ani prasata. Hygienické podmínky jsou ohrožené, pro pohyb osob zde platí řád nikoliv nepodobný tomu vězeňskému. V prostředí táborů se také uplatňuje mafie. Podle uprchlíků je běžné, že členové různých mafí ze států bývalého sovětského svazu či bohatí Arabové si mohou azyl koupit.

Vůči uprchlíkům panuje v Čechách značné xenofobní nálada. Během války v Jugoslávii se ministerstvo vnitra chtělo připravit na příjem uprchlíků z této země a vybudovat další sběrný tábor v Červeném Kostelci. Proti tomuto záměru se zvedla vlna protestů a dokonce zde byla sepsána petice (zcela v duchu českého "my nejsme xenofobní, ale uprchlíci kradou a smrdě..."). Tyto nálady samozřejmě značně nadržují ultrapravic, která se může na těchto problémech vyprofilovat a nasbírat své stoupence. Problém běženců je jako stvořený pro jejich populismus, jelikož mají jasně označeného nepřítele, mohou předložit své černobílé a jednoduché řešení, kterému rozumí každý a které nevyžaduje žádné přemýšlení. Vládě zase vyhovují v tom, že odvádějí pozornost od ostatních problémů, na rozdíl od tohoto uměle vyvolaného (nebo alespoň živého) důležitých a zásadních.

Vychápejte !!!

Státy Severu se proti uprchlíkům opevňují stále důmyslněji. Ostatně dráty a zaminované hranice jsou dávno překonané, primitivní formy. Napohodlným zemin jsou zaváděna víza, za podpory přísných přístěhovaleckých (respektive protipřístěhovaleckých) zákonů a mezinárodních dohod o navrácení běženců jsou na hranicích budovány vyspělé detekční systémy a ještě více posilovány armády pohraničnicků. Na "ochranu hranic" jsou vydávány miliardy dolarů.

Země Severu se tak snaží separovat od důsledků, které sami svou honbou za ziskem způsobily. Následky své chamtivosti nechávají na jiných a tváří se, že si svou relativní prosperitu vytvořily vlastní prací. Ve skutečnosti žijí na úkor Jihu, který jim slouží jako zásobárna surovin a levné pracovní síly. Zbytek obyvatel je nezajímá, je zbytečný a z hlediska tvorby kapitálu absolutně nedůležitý.

Některé z nich, a je jich stále více, se však tlačí do zemí Severu. Čhtějí jen to, co mi považujeme za naprostou samozřejmost - právo žít. Na Zemi je dostatek potravin i prosperity pro všechny. Bohužel, nenasytění elity chltějí mít stále víc a udělají pro to vše.

Problém uprchlíků nezmizí s dokonalou ochranou hranic. Tento problém zmizí SPOLU s hranicemi!!!! HOUDY

EXPO 2000 - O čem to je?

Od 1. července se v Hannoveru koná světová výstava EXPO 2000. Propagace tohoto "superzázraku" je opravdu masivní nejen v Česku. Na celém světě probíhá ohromná propagační kampaň, která má nejen přilákat návštěvníky, ale i pěkně nahlas říci: "Podívejte se na nás, jsme nejlepší. Jsme vládcí planety."

A tak se EXPO samozřejmě neobešlo bez protestů lidí, bojujících proti světovému kapitalismu. Do Hannoveru se sjeli lidé z ekologických, anarchistických, emancipačních, sociálních

a všech možných dalších hnutí, aby zde řekli své NE kapitalismu. A tak se teď podívejme na důvody, které je k protestům vedly. Světová výstava je jednou velkou reklamou na kapitalismus, na několik ekonomických megakorporací a mezinárodních institucí a jejich pohrobků. Ovšem reklamou důmyslně zamaskovanou - EXPO na veřejnost nastavuje svou falešnou, přívětivou tvář.

Stejně tak jako každá reklama, ukazuje i tahle předešlá, co má být vidět a špinu a hnus dovedně maskuje. A tak jsou

návštěvníci oslňování drahými technickými vymoženostmi, sofitizovanými architektonickými konstrukcemi, krásnými obrázky a skvělými kulturními prezentacemi. Nikdo se nedoví, kolik lidí denně umírá na hladomor, na nedostatek základních léků, ve válkách atd. Nikdo zde nevidí obrázky vyvrácené přírody, vymýcených pralesů nebo zaplavených území. Každý přichází je pohlcen virtuální realitou nádherného a voňavého světa.

I ti největší gauneri odpovědní za ohromná zvěrstva zde mají možnost prezentovat se jako svatoušci - a tak například v tzv. "Tematickém parku" zodpovídá za sekci životního prostředí Světová banka (o její "starosti" o životní prostředí se toho psalo dost v minulých číslech A-KONTRA) a Daimler-Chrysler a za sekci "budoucnost práce" mezi jinými koncern Volkswagen (proslulý pronásledováním odborářů a vykořisťováním žen). Samozřejmě zde nechybí ostatní největší ničitelé životního prostředí jako je firma Shell.

I samotný princip světové výstavy je přelakován na růžovo a vychvalován jako totálně rovnostářský a spravedlivý. "Světové výstavy dávají prostor ke globálnímu nadhledu... Například v Hannoveru se na prezentaci může podílet každý, kdo přesvědčí poradní šbory komisářů... Žádná jiná výstava není schopna zabezpečit takovou otevřenost myšlenkám," píše se v obsáhlém článku o EXPU v Lidových novinách. Všechno směřuje k tomu, že ke kapitalismu neexistuje alternativa - za vše, co svět dokázal, může a musí děkovat kapitalismu a vše je zde také k vidění

Globální problémy? Vyřešíme!

Ani EXPO ovšem nemůže tvrdit, že globální problémy neexistují. A tak se i zde s některými problémy setkat můžete. V zápatí jste ale přesvědčeni, že jejich odstranění už je na dosah ruky. A samozřejmě: jako jediní, kdož mohou přijímat závazná rozhodnutí směřující k nápravě celosvětových problémů, jsou ukazováni ti, co mají moc. A tak jsou na světové výstavě zde jako jeden z největších úspěchů vychvalovány závěry první "světové ekologické" konference z Ria de Janeira z roku 1992.

Tato konference přitom prakticky nevyřešila vůbec nic, akorát dala velkým korporacím možnost znečišťovat ještě více.

Ekologické problémy se tedy "řeší," přejdeme tedy na sociální. Ani ty se EXPO nesnaží zakrýt, ale ukazuje, kdo je ten hodný a komu záleží na jejich vyřešení: nadnárodní firmy a globální volný trh zajistí spravedlivé rozdělení bohatství pro všechny. A aby se hlad a ničení životního prostředí odstranily úplně, je potřeba ještě dostat pod kontrolu porodnost ve třetím světě - ta je prezentována jako příčina utrpení rozvojových zemí.

Skutečné příčiny globálních problémů však spočívají v Systému, založeném na dosahování zisku za jakoukoliv cenu. Tato příčina je však dobře zamaskována a pozornost lidí se upírá na výše popsané "problémy," které jsou však pouhými důsledky neoliberálního modelu vnucovaného rozvojovým zemím. EXPO tak nahraňuje globálnímu kapitalismu hned dvakrát: jednak soustředí pozornost na řešení důsledků a nikoliv příčin největších současných problémů. Řešení příčin přitom představuje další příležitost pro vykořisťování a podmaňování těchto zemí - nyní budou muži, odborníci na kontrolu porodnosti, vnucovat ženám rozvojových zemí své programy na omezení porodnosti. I za cenu poškozování jejich zdraví, jak už se to dnes na mnoha místech světa děje.

A jednak ukazuje lidstvu svou domnělou humanitu a vůli tyto problémy řešit - staví se do pozice těch "hodných." Snaží se vyvolat dojem, že právě nadnárodní kapitalistické instituce a firmy věnují na jejich řešení spoustu peněz a energie a jako takové si zaslouží veřejné sympatie.

Jak již bylo napsáno na začátku, EXPO je ohromnou reklamou na kapitalismus. Tato gigantická show má přilákat návštěvníky a pak je přesvědčit, že svět kráčí jedinou správnou cestou. A proto se jako centrum kapitalismu stala terčem protestů rodícího se celosvětového antikapitalistického hnutí, které se snaží prezentovat alternativu proti tomuto šílenému Systému, vedoucímu většinu lidstva malou hrstkou superbohatců k záhubě.

HOUDY

Mezinárodní měnový fond a Světová banka v Asii

Indie

Obrovská, ale také obrovsky chudá Indie se stala cílem mnoha projektů MMF a SB. Často se přitom jednalo o zcela megalomanské aktivity, které neobyčejně ztížily životy místních lidí. Indy, kterých je nyní už miliarda, ale nejvíce postihly restrukturalizační programy vnucené pod názvem Nová ekonomická politika. (pozn.: Můžeme tu tudíž vysledovat docela zajímavou paralelu, protože "Nová ekonomická politika", neboli NEP byla zavedena také v porevolučním Rusku poté, co ustoupilo ze svých revolučních zásad, začalo tolerovat soukromé vlastnictví apod. Výsledkem bylo de facto umělé vytvoření vrstvy kulaků, které Stalin později krvavě zlikvidoval i s celými rodinami.)

"Nová ekonomická politika" byla přijata menšinovou vládou v červenci 1991. Ta k tomu teoreticky ani neměla mandát a do přijetí restrukturalizace se jí ani příliš nechtělo, MMF jí ovšem nedal na výběr přijetí NEP bylo jedinou možností, jak získat alespoň dočasnou úlevu od splácení šilenských dluhů, jejichž splácení bylo pro zcela chudou zemi neúnosnou zátěží. Půjčka, která ovšem zavedení NEP provázela, byla určena právě ke splácení úroků z tehdy 80 miliardového zahraničního dluhu. Další půjčku poskytla Indii v prosinci 1991 Světová banka.

Proklamovaným cílem půjček bylo pomoci Indii z ekonomických problémů a splácení dluhu. Skutečnými požadavky obou institucí ale byly škrty v sociálních výdajích (to se MMF a SB skutečně podařilo, celkově jsou nyní výdaje na zdravotní péči pouze 2,4 %, a sociální výdaje celkově 7 % rozpočtu) a ve výdajích na infrastrukturu (tedy de facto zabrzdnění rozvoje), liberalizace (kvůli níž zkrachovalo mnoho domácích podniků neschopných čelit zahraniční konkurenci již se doširoka otevřely dveře), prodání nejvýnosnějších podniků zahraničnímu kapitálu a zavírání těch ostatních, reformy finančních institucí a daňového systému a také zrušení státních subvencí na cenu základních potravin (což znamenalo pro mnoho lidí bezprostřední smrt hladem nebo podvýživu, čemuž se rozhodně nelze divit, když např. cena rýže stoupla během měsíce po zavedení reformy o 50 %).

Pokud nepočítáme bankroty mnoha podniků a rapidní zvýšení cen, nebyly ekonomické výsledky programů natolik katastrofální jako v jiných zemích, i když ani nepřispěly k vyřešení dlužnických problémů Indie. O to horší byly ale dopady těchto programů na životy mnoha milionů lidí a na životní prostředí.

případných zájemců zabránila výstavu shlédnout a druhým významným faktorem byla vlna protestů, která celou akci provázela. Ve čtvrtek 25. května se demonstrantům podařilo výstavu zablokovat na celé odpoledne.

Již v brzkých odpoledních hodinách se na místě srazu sešlo více než 10 000 demonstrantů. Protest podpořilo na 400 radikálních a alternativních skupin z Itálie i celé Evropy. K demonstraci volající po občanské neposlušnosti se přidali i Zelení a reformní komunisté.

V čele průvodu, který vyrazil směrem k areálu výstavy, šla asi tisícovka lidí v ochranných oděvech se štíty a plynovými maskami. Takto byli připraveni nenásilně se bránit policijní agresi, neměli ani hole, flašky, či kameny.

Proti demonstraci bylo připraveno zasáhnout 3 000 anti-riot policistů. Cestou k výstavě došlo ke zbytečným incidentům s policií poté, co několik jedinců "zaučilo" kamením na okna banky, což ulehčilo politikům a policii ve spolupráci s médií demonstraci odsoudit. Poté, co průvod dorazil k výstavě, a nenásilně jej zablokoval, zaučilo policie ve snaze uvolnit vstup. Po celou dobu zásahu létal policejní virtulník asi pouhých deset metrů nad hlavami protestujících, čímž se je snažil znervózňit. I přesto byli policisté odrazeni. Za půl hodiny zaučilo znova, tentokrát jak zpredu tak z jednoho boku, kde nebyli lidé kryti štíty. Policie opět neuspěla a tak výstava zůstala po zbytek dne nepřístupná. Čtyři lidé byli po akci zraněni, z toho jeden zřejmě po střele gumovým projektilům.

Současně s biotechnologickou výstavou probíhal aktivistický kemp, jehož součástí byla i přednáška pana Nadjundawamiho z jihoidické farmaceutické asociace KRRS. Demonstrace slavila úspěch, když se jí podařilo nenásilně zablokovat areál výstaviště a odrazit policii, což je důležitým faktem pro další podobné akce.

Ne ruské agresí!

Na protest proti ruské agresi v Čečensku obsadili antimitaristé ve finském Turku 28. května střechu ruského konzulátu. Policie tyto netradiční komičky zatkla.

Generální stávka v Nigérii

byla vyhlášena poté, co prezident Obasanjo 2. června oznámil zdražení 50 %. Zároveň došlo i ke zdražení nafty a petroleje. To v zemi, kde většina domácností využívá tyto zdroje na vaření vedlo k vlně protestů. Odborová organizace NLC vyhlásila začátek generální stávky na čtvrtek 9. června, pokud vláda nevrátí cenu benzínu na původní mez. Rovněž vyzvala k bojkotu čerpacích stanic, které nové ceny zavedou. Mezitím probíhaly spontánní protesty přímo v ulicích velkých měst, hořely pneumatiky, stavěly se barikády. Došlo i ke konfliktům s policií, ta použila proti studentům i střelné zbraně.

Většina protestů však zůstala nenásilná. Ve čtvrtek začala generální stávka. Zúčastnila se jí většina pracujících i studentů. Doprava přestala fungovat stejně jako banky, obchody a továrny, které zůstaly zavřeny. Vláda ještě před začátkem stávky navrhla zmírnění nárůstu cen, ale tato nabídka nebyla přijata, stávkující požadovali vrácení cen na původní mez.

Po jindy rušných a ucpaných silnicích Lagosu (6 mil. obyvatel) projelo auto sotva jednou za několik minut. Na několika místech se stávkující opět střetli s policií. Již

během prvního dne stávky byla vláda donucena vrátit cenu petroleje zpět a združení benzínů nyní činilo 25 %. Stávka pokračovala. O její úspěšnosti hovoří i fakt, že v šestimilionovém Lagosu byla prý otevřena pouze jediná benzína.

Po dalších bojích s policií se stávka začala stávat více násilnou, mnoho protestujících bylo zadrženo.

Protesty proti zabití Shaky Sankofa

V Texasu před nedávnem proběhla další z vražd (oficiálně "poprav"). Nechyběli lidé, kteří aktivně vystoupili proti konanému bezpráví. Protestující se scházeli již od dopoledne, exekuce měla proběhnout v šest hodin. K zásahu proti nejméně čtyřem stovkám demonstrantů byla připravena přesila policejních sil, které doplňovala vězeňská stráž. V rámci protestu zablokovali odpůrci trestu na chvíli dopravu a snažili se oslovit co nejvíce lidí. Průvod se pak vydal do chudinské čtvrti, kde nabral další demonstranty a vrátil se k budově vězení.

Když se přiblížila hodina poprav, dav zastlil skandování hesel požadující propuštění nespravedlivě odsouzených (jako je například Mumia Abu-Jamal) a zrušení trestu smrti a začal pochodovat kolem policejních zábradlí, postavených kolem věznice. Když do popravky chybělo už jen pět minut (za pět minut dvanděl), lidé prorazili barikádu a policie je musela od cesty do vězení, kde byl Shaka držen odrazit násilím a zadržet. Poprava "úspěšně" proběhla o tři hodiny později, poslední slova "odsouzeného" byla: "Můžete zabít revolucionáře, ale revoluci nezabijete". V České republice si veřejnost připomněla justiční vraždu M. Hordákové...

HOUDY, KANÁL, VLASTA

Co takhle zakázat reklamu?

Čeští poslanci chtějí zakázat reklamu na tabákové výrobky, ale to jste jistě již zaregistrovali. Naši poslanci se jednou pustili do soupeře, který si to zaslouží, ale který nejspíš bude nad jejich síly. Tabáková lobby je velmi silná a přeci jenom žijeme v Česku. Velmi zajímavé jsou však některé reakce na tento správný záměr.

Když jsem tenhle článek napsal, objevila se kolem něj v redakci spousta řečí. Většinou se nesly v tomto duchu: nebojujeme proti za nějaké zákazy, ale naopak za společnost, kde žádné zákazy nebudou, jelikož nebudou potřeba. Jistě, ani já nebojuji za zákazy. Ale zákon, který omezí reklamu na tabákové výrobky, čímž znemožní nebo alespoň ztíží těm šmejdům z nadnárodek dělat si kvůli svému zisku z dětí své otroky ze smrticím (doslova)

Jedním z následků půjček bylo propuštění milionů lidí z práce. Obzvlášť ničivé dopady reformy na některá odvětví - např. v textilní výrobě byla propuštěna 1/3 zaměstnanců. To bylo důsledkem mohutné zahraniční konkurence do Indie se díky tomu, že MMF vnučená obchodní liberalizace znamenala otevření hranic pro zahraniční kapitál, nahrnulo mnoho zahraničních korporací, které zde měly "levnou pracovní sílu" i nízké, respektive skoro žádné ekologické regulace, což obojím jim umožnilo mnohem lacinější výrobu než v domácích zemích. Reforma pracovních zákonů, opět vnučená nadnárodními finančními institucemi, pak umožnila korporacím i tak dost nízké platy ještě více snížit, a to často velmi drasticky (např. společnost s nám dobře známým názvem Bafa snížila příjem ševců z 80 rupií, tedy tří dolarů na den, na 25 rupií na den).

Dopad na organizovanou pracovní sílu tak byl zlý, ještě horší byl ale dopad na městskou a venkovskou chudinu. Ta již neměla kam klesat a proto na ní dopady "nové ekonomické politiky" působily nezděka přímo vražedně. Díky vnučenému ukončení subvencí na hnojiva stouply jejich ceny o 40 %, což mělo ničivý dopad na miliony drobných farmářů a také u nich zaměstnaných bezzeměckých dělníků (dohromady tvoří 70 % indického obyvatelstva). Mnoho farem zkrachovalo a bezzeměční dělníci byli uvrženi do takových podmínek, že byli v paralelu s historickou nejnižší kastou indické společnosti nazývaní "nedotknutelnými ekonomické politiky" a byli mnohdy dotlačeni k těžkým pracím na stavbách, které se týkaly i dětí.

Takový krach zemědělství se zákonitě odrazil v dostupnosti a ceně potravin. To pak vedlo k rozsáhlé podvýživě a mnoha případům smrti hladem, stejně jako k tomu, že lidé začali hledat zaměstnání i v šlehaných podmínkách naprostého vykořisťování a mezd nedostačujících ani pro uspokojení základních potřeb. Michel Chossudovsky parafrázuje v této souvislosti oblíbený slogan Světové banky a mluví o "eliminaci chudoby prostřednictvím smrti hladem". Díky snížení kupní síly obyčejných lidí také krachovaly další a další podniky zaměřené na vnitřní trh - ve prospěch průmyslu vyrábějícího na vývoz, který je téměř zcela v rukou nadnárodních korporací. To pak šlo ruku v ruce s oslabením politické moci centrální vlády, posílením separatistických hnutí a tomu, že téměř všechna důležitá ekonomická rozhodnutí dělala za vládu mezinárodní finanční instituce, viade sama, aby si udržela moc musí sahat ke stále drastičtější a hazardnější prostředkům (viz ne až tak dávno vyvinutí jaderných zbraní).

Bangladéš

Tato téměř dvousetmilionová země je dalším dlouholetým příjemcem "pomoci" MMF a Světové banky. Tou je tento neobyčejně chudý stát obdařován už od roku 1975, kdy byl svržen demokraticky zvolený prezident a nastoupila vojenská junta, vládnoucí s podporou USA, včetně přímé podpory CIA. Po tomto převratu byl Bangladéš spolu s půjčkou vnučen "balíček" reform, které obsahovaly většinu složek pozdějších strukturálních-úpravných programů a v mnoha ohledech to byl také jakýsi "laboratorní pokus", který měl ukázat, jaké budou dopady pozdějších SAPs v praxi. To také ukázal, a dosti výmluvně: mimo jiné významně zhoršil důsledky hladomorů, které propukly v několika regionech, liberalizace cen zhoršila životní úroveň lidí obecně a ještěže ne tolik, jako jiné programy SAP v jiných zemích, pak především proto, že příliš zhoršoval už ani nešlo.

I přesto ale obě organizace během osmdesátých let posílily svůj vliv. Světová banka dokonce otevírá svou kancelář ve čtvrtém patře bangladéšské centrální banky. Reformy které obě instituce vnutily, posílily pozici mezinárodní "pomoci", tedy bohatých zemí, které se rozhodly si Bangladéš za smyšlené částky podmanit. Nástrojem tohoto podmanění se staly zkorumpovaní úředníci a důstojníci, žijící z rozkrádání "pomoci". Spolu s MMF a Světovou bankou, které hájily především americké zájmy, se do boje o přírodní zdroje a levnou pracovní sílu Bangladéše zapojila také Asijská rozvojová banka, ovládaná pro změnu Japonskem.

Nic se nezměnilo, ani když koncem osmdesátých let padl vojenský režim. "Demokratická" prezidentka se stala snad ještě ochotnějším nástrojem vůle věřitelů než předchozí vojenská vláda a také demokracie potřebovala armádu, takže se nic nezměnilo ani na postavení zkorumpované důstojnické elity. Armáda se navíc pro udržení své pozice spojila s fundamentalistickými hnutími.

Právě rábdy-demokratická vláda také posílila postavení mezinárodních finančních institucí. Světová banka převzala přímou kontrolu nad rozpočtem a určovala v něm priority (školsví a zdravotnictví se jimi - v této rozvrácené zemi nestalo). V rámci obchodní liberalizace bylo zemi vnučeno místo podpory místní výroby otevírání se zahraničním společnostem, a tak se i při zadávání státních zakázek vypisovalo mezinárodní výběrové řízení, v nichž logicky vítězily velké nadnárodní

společnosti. Výsledkem byl jejich vstup na trh, nerovná konkurence s místní výrobou, která skončila její likvidací a potažmo nezaměstnaností. Zachována byla pouze některá odvětví, vesměs orientovaná na export (např. textilní výroba) v níž se naplno využívá vykořisťovaná "levná práce".

Mezinárodní finanční instituce ale nezlíktivovaly jen výrobu. MMF donutil vládu zrušit subvence na zemědělství. To znamenalo krach malých farmářů, roztržení obdělávaných pozemků, bezzemectví a také to, že stále větší část rolníků obdělávala půdu v neúrodných nebo naopak záplavových oblastech. Byla provedena liberalizace a deregulace trhů s obilím, což opět znamenalo růst cen, podvýživu a neobyčejně to zhoršilo dopady v Bangladéši často propukajících hladomorů. Katastrofu pak ještě paradoxně prohloubila "potravinová pomoc" - ve skutečnosti se totiž jednalo o americké přebytky, vyvážené za dumpingové ceny, které dokonaly katastrofu místního zemědělství. Dnes kvůli nedostatečné výživě, způsobené liberalizací kombinované s laciným dovozem přebytků, trpí řada Bangladéšanů nedostatkem základních živin, např. kvůli nedostatku vitamínu A např. už řada lidí oslepla.

Další informace o Bangladéši si můžete přečíst ve výzvě bangladéšské odborářky, otištěné v tomto čísle. Dostatečně ilustrativní je i to, že odbory, jež reprezentuje, mají údajně asi milion a půl členů a vedle kampaně proti MMF a SB musí bojovat i za takové věci, jako je jeden volný den v sedmidenním pracovním týdnu...

Pákistán

Tento muslimský soused a významný sok Indie zaznamenal v 70tých a 80tých letech určitý ekonomický růst, ten byl ale silně přibrzděn jednak růstem populace, špatnou strukturou osídlení (danou i tím, že v dobách vzniku tohoto státu sem z nábožensko-politických důvodů odcházelo mnoho lidí z Indie) 3/4 obyvatel žije v údolích řeky Indus, šlehaná je také situace městské chudiny žijící ve slumech, a hlavně problémy se splácením úroků ze zahraničních dluhů. K tomu se navíc přidružily rostoucí výdaje na armádu a situace začala být kritická. A tak zde byly na přelomu 80tých a 90tých let zavedeny strukturálně úpravné programy, ještě obnovené roku 1994.

Výsledky? Programy nepomohly lidem z jejich bídné sociální situace, pouze umožnily korporacím, aby této situace využily a z lidí udělaly "levnou pracovní sílu", čemuž ještě napomohla daňová reforma přijatá podle návrhu MMF, která řečeno starou dobrou frází "chudým brala a bohatým dávala". Závažné byly ale rovněž dopady na životní prostředí. Fond a Banka totiž lákaly "investory" mimo jiné i neexistencí ekologických regulací. "Efektivní" výroby pak bylo dosahováno na úkor životního prostředí. Výsledkem bylo mimo jiné znečištění vodních zdrojů včetně řeky Indu. Právě Pákistánci se díky tomu významně podílejí na desítkách tisíc lidí, kteří denně zemřou kvůli znečištění nebo nedostatku vodních zdrojů.

Srí Lanka

Srí Lanka je země, která má tradici vysokých rozpočtových výdajů na školství, zdravotnictví, subvence vyrovnávající ceny potravin apod. Mezinárodní měnový fond ovšem tuto zemi donutil k radikálním škrtům. Srí Lanka byly mezi lety 1978 a 1984 vnučeny tři strukturálně úpravné programy, které měly znamenat "větší orientaci na trh". A jaký byl výsledek? Pokles spotřeby potravin na úroveň padesátých let, před zavedením sociální podpory a dalších reformů...

Vietnam

Dalším příjemcem "pomoci" a především ortodoxně neoliberalních rad se zdánlivě paradoxně stal Vietnam, což je nejenom "komunistický" stát, ale také země, která vedla dlouholetou a pro obě strany krvavou válku s USA, nejmocnější součástí MMF a Světové banky. Právě Spojené státy ale využily těchto institucí k rozšíření svého vlivu i na bolševický Vietnam, s nímž z logických důvodů nemohly původně diplomaticky jednat samy za sebe.

Vhodná příležitost k uvaření restrukturalizačních postupů přišla v druhé polovině 80tých let. Ekonomika centrálního plánování a státního dozoru se jednoznačně přežila a začal se hroutit, navíc začal hrozivě narůstat zahraniční dluh. K tomu všemu se začalo hroutit sovětské impérium a tím pádem rapidně krátl sovětská zahraniční pomoc. "Komunistická" elita si musela hledat zdroje jinde. Ochotné k financování brutálního bolševického režimu byly mezinárodní finanční instituce pochopitelně ovšem něco za něco....

A tak po přijetí první půjčky v roce 1986 přišel první úpravný program, jehož obsahem bylo vedle devalvace měny a otevření se turistickému ruchu zrušení státního monopolu na řadu odvětví ve prospěch zahraničních investorů. Program pochopitelně nic nevyřešil a situaci ještě zhoršil, a tak byl zaveden 1989 ještě jeden. Ten už ovšem znamenal sociální katastrofu.

V důsledku programu bylo jen do roku 1992 propuštěno asi milion pracujících a 136 tisíc státních zaměstnanců. Katastrofální situaci pak ještě zhoršila demobilizace půl milionu vojáků, kteří si v civilu nemohli najít práci, a návrat čtvrt milionu gastarbeiterů z bývalého sovětského bloku. Do roku 1994 byla přitom uzavřena nebo zbankrotovala téměř polovina státních podniků, nejen kvůli neschopnosti státu, jehož plánování podléhalo, ale také kvůli daňové diskriminaci tyto podniky odevzdávaly 40-50 % svých zisků do státního rozpočtu, zatímco zahraniční investoři měli daňové prázdny. Řady podniků se zmocnil zahraniční kapitál, převážně japonský. Ani ti, kterým nebylo zrušeno pracovní místo nebo se jim podařilo zaměstnat se ve vznikajícím soukromém sektoru, neunikli šlehané chudobě - vzhledem k tomu, že nebyly uzákoněny minimální mzdy a ani nedošlo k růstu platů podle inflace, smrkly se průměrné měsíční platy, z nichž museli lidé žít celé svoje rodiny, na ekvivalent 15 amerických dolarů. Stát zcela rezignoval na aspoň základní sociální péči o lidi. Docela pěknou ilustraci oblidné syntézy bolševismu s neoliberalismem, jakou užívala vietnamská elita, je vidět z výroku jednoho stranického funkcionáře: "stranická pracovní politika je, že tři práce by měl být také vojny".

Chudobu ještě prohloubil hladomor, který zasáhl čtvrtinu obyvatel země. Ten byl přitom jako v mnoha podobných případech z velké části zaviněn lidmi a ekonomickými postupy, stejně jako rozpadem dopravy a vnitrostátních distribučních sítí - a tak, zatímco v některých oblastech umírali lidé, jinde hnila rýže v plných sýpkách. Šlehaná je rovněž situace ve školství a zdravotnictví - z veřejného školství "vypadly" tři čtvrtiny dětí, a zdravotnictví bylo silně redukováno uzavíráním klinik i celých nemocnic, "díky" čemuž lidé museli čelit mnoha chorobám, často už jednou vyhubeným, a také malárii (celkově se počet úmrtí na malárii ztrojnásobil). Programy také zhoršily situaci životního prostředí - došlo k silnému odlesňování, které bylo provázeno erozí půdy, znečišťováním vodních zdrojů a také likvidací biodiverzity, která zasáhla i endemické (jinde se nevyskytující) druhy. Zdálo by se tedy, že programy skončily jednou velkou katastrofou. Ovšem jak pro koho... Destrukce vietnamské výroby neobyčejně prospěla zahraničním investorům. Ti v nepoctivé konkurenci porazili místní průmysl, aby pak část propuštěných lidí zaměstnali v intenzivních pracovních provozech (především se jednalo o textilní dílny, v nichž pracují hlavně ženy). Země se díky "reformám" podle Chossudovského "ekonomicky balkanizovala" - každý region zůstal byl napojen na světové trhy, byla narušena celostátní dopravní síť. To vedlo k menším možnostem vzdorovat vládě zahraničních korporací. Další kdo vydělal bylo Japonsko, neboť byla posílena jeho pozice v regionu a zisky jeho firem. Nejvíce ale asi vydělaly USA. Jejich zahraniční politika šla v patách restrukuralizačním postupům a výsledkem byla tajná smlouva USA a Vietnamu uzavřená roku 1993 v Paříži. V ní se chudák Vietnam de facto zavazoval k odsouhlasení USA za krávořá války, která se celá odehrála na jeho území a v níž byl jednoznačně hlavním poškozeným. Mimo jiné musel uznat za vlastní dluhy

jihovietnamského režimu (ačkoli jediný vztah, který s ním komunistický Vietnam měl, bylo to, že proti němu léta bojoval a nakonec jej porazil) jako podmínku pro poskytnutí dalších úvěrů a zrušení amerického embarga na Vietnam (které se v podmínkách ekonomické otevřenosti, jež zavedly právě strukturálně úpravné programy stalo nutností). Vietnamský režim byl aby legitimizoval svou politiku ústupků de facto nucen přepsat historii války a zatímco do té doby mobilizoval lidi proti "americkému imperialismu", dnes se tváří, že žádná válka vlastně ani moc nebyla, vlastně ani nebyla tak hrozná a konec konců, co jsme si, to jsme si...

Jinými slovy, Vietnam je velmi dobrou ukázkou "nezištné a nestranné rozvojové pomoci" a "boje proti chudobě" ze strany institucí jako je MMF a Světová banka.

Čína

Po dlouhou dobu byla bolševická Čína celému západnímu systému, včetně "politicky nezávislých" Bretton Woodských institucí, trnem v oku. Ke konci studené války ale tento vztah nepřátelství začal vyprchávat. Především ze strategických důvodů byla zde snaha využít rozporů mezi Čínou a SSSR, což

následky, považují za dobrý a prospěšný zákon. Ať tím pro mě za mě v něčích očích pozbuđu charakteristiky anarchisty.

Jednak to není represivní zákon a nehrozí nějaké jeho zneužívání na běžné lidi. Jednak tím dostanou přes prsty nadnárodní firmy, které profitují ze závislosti svých obětí, ze závislosti, do které je sami sofistikovanými metodami dostávají. A konečně miň vykouřené cigarety = více pralesů, méně pokusů na zvířatech a méně otráveného vzduchu. Tak kde je problém?

Liberální institut

si nevidí do ...

Zákaz takové reklamy podle oponentů zákona (např. Liberální institut - LI) položí řadu periodik a ohrozí pořádání sportovních podniků.

výzva

K vytváření masového radikálního protestního hnutí proti MMF a SB

Jsem Mushrefa Mishu, koordinátorka "Sjednocené revoluční fronty" (RUF) a předsedkyně "Odborového fóra textilních dělníků" (Bangladéš) a vyzývám všechny utlačované muže a ženy - vytvořte masové militantní hnutí proti imperialistickým MMF a SB, nejvšim nepřítelům lidstva.

Ráda bych co nejhlasitěji prohlásila: Jsou to MMF a SB, kdo je zavinil, že velká část lidstva žije pod hrozbou chudoby. Tyto dvě instituce jsou zodpovědné za rozšiřující se ekologické znečištění planety, nezaměstnanost bezpočtu mladých na celém světě a rušení milionů pracovních míst v různých zemích. Naše páda je den ode dne neplodnější a neúrodnější, miliony dětí umírají na podvýživu a nedostatek potravin. MMF a SB je také jasně odpovědná za zavinění obrovského vykořisťování a nerovnosti žen. Jedním slovem, jsou MMF a SB jasným nepřitelem všech utlačovaných mužů a žen světa.

Jak asi všichni víte, je Bangladéš zastatá země. Všechny rozvinuté země se přeměnily v průmyslové státy díky rozšířené industrializaci. Je ale smutné, že MMF a SB neustále tlačí naši vládu k tomu, aby nebudovala průmysl. Tisíce průmyslových podniků bylo uzavřeno kvůli protilidové politice MMF a SB. Miliony dělníků byly propuštěny. Cesta k industrializaci naší země byla zastavena politikou MMF a SB namířenou proti většině lidí. Tyto dvě instituce vnutily naší zemi neekologickou zemědělskou politiku. Kromě toho se v naší zemi rozšířil projekt na kontrolu povodní nazvaný "Povodňový akční plán" a různé druhy ekologických katastrof. Asi patnáct tisíc různých výborných druhů rýže bylo nenávratně vyhubeno různými neekologickými projekty a zemědělskou politikou MMF a SB. Naše páda je den ode dne sterilnější. Ačkoli je Bangladéš zemí tek, mnoho druhů ryb nebo pobřežní flóry a fauny je na pokraji vyhynutí kvůli ohromnému ekologickému znečištění. Jedovaté olovo je kvůli tomuto znečištění nacházeno v krvi našich dětí. Výsledkem toho je, že naše děti jsou ohrožovány mnoha nemocemi včetně astmatu.

MMF a SB vnucují našim ženám kontrolu porodnosti a antikoncepční plánování, které hazarduje s jejich zdravím. Kvůli němu se již mnoho žen stalo navždy sterilními. Dělohy mnoha žen jsou neplodné, protože byly napadeny různými chorobami. Proto pro nás není žádným problémem pochopit, že MMF a SB jsou také proti ženám. (1) Kvůli politice MMF a SB jsou nyní miliony mladých lidí, jak mužů, tak žen, úplně nezaměstnané. Tyto dvě instituce zasahují do našeho vzdělávání, zemědělství, zdravotnictví, dopravy a všech ostatních rozvojových odvětví. Dokonce přímou mluví do tvorby našeho státního rozpočtu. Od osmdesátých let to začaly být zkoumány nerostné zdroje ropy a zemního plynu. Nyní nás MMF a SB nutí pronajmout nalezistě ropy a zemního plynu i přístavy nadnárodním korporacím. Tímto způsobem, ochranou zájmů nadnárodních společností, tlačí naši zemi z chudého do ještě chudšího postavení. Porušují i naši nezávislost a suverenitu komandováním a vnucováním se do našich vnitřních záležitostí včetně politiky. MMF a SB jsou tak našimi jasnými nepříteli. Vím, že obraz agrese MMF a SB, jaký zde malují, platí i pro většinu radikálních zemí. Proto si myslím, že hlavním úkolem všech utlačovaných mužů a žen světa je vytvořit masové militantní hnutí proti těmto zabijákům a agresivním silám.

Víme, že Peoples Global Action už vyhlásila 26. září "Globálním dnem akce" během výročního zasedání MMF a SB v Praze. Naše organizace RUF a našich šest masových organizací už také připravily podobný společný program, který bude provádněpodobně obsahovat okupaci kancelář SB v Dháce, agitaci právo a demonstraci včetně masového pochodu s vlajkami černými prapory. Věříme, že budeme schopni dát dohromady militantní protestní hnutí na němž by se podíleli studenti, ženy, pracující spolu a lidmi všech vrstev stejně jako pokračové politické strany, jedinci a hnutí. (2) Vyzývám všechny utlačované muže a ženy světa aby vytvořili "globální den akce" vyhlášený PGA tak, aby byl úspěšný. Tvořte radikální protestní hnutí lokálně i v Praze a masové radikální protestní hnutí proti těmto jasným nepřítelům ve všech zemích světa. Pohybujeme toto století spolu s WTO, MMF, SB a všemi dalšími utlačovateli vítězstvím všech utlačovaných mužů a žen na celém světě. Naše vítězství je neodvratné. Zdravím všechny své bojující přátele.

S solidaritě

MUSHREFA MISHU
přeložil OS

Poznámky překladatele

1 - viz 162 člonek Depoualizační politika ve třetím světě příloha Bangladéše, Katalína Libková, Existence 7

2 - možná by si z tohoto nesakrátského pojetí boje proti institucím globálního kapitalismu mohl vzít příklad Federace sociálních anarchistů, do jejichž internacionály bangladéšská textilní odbory vstupují. To se na rozdíl od svých bangladéšských kolegů není schop na domluvit ani s ostatními anarchisty a místo toho dří oheň a sílu na možnost vzniku jakékoliv širší koalice mezi anarchisty a dalšími odpáři globalizace kapitalismu (viz člonek PW Poučení ze Seattle nebo i dopis člonek FSA v tomto čísle AKONTIRA).

Argumentují tím, že reklama nezvyšuje množství kuřáků a v žádném případě nikoho nepřivádí ke kouření, zvláště ne mladé lidi. Na podporu svých tvrzení vytáhnou jakési "zaručené" statistiky a veřejnost postavili před hotovou věc.

Jeich argumenty jsou ale, jak praví klasik Václav Klaus, směsicí polopravdy, lži a nesmyslů. Předně, reklama na cigarety je samozřejmě zaměřena na získávání nových konzumentů, stejně tak jako každá jiná reklama. Jinak by tabákové giganti byli vlastně spolek mecenášů, který cpe peníze časopisům a sportovním podnikům a nic za to nechce.

Tato reklama je přitom zaměřena právě na mládež. Co jiného potom znamenají reklamy na cigarety s motorkáři, smějícími se mladými lidmi, "moji partou" atd.? Napoví i soutěže o ceny pořádané výrobci cigaret. Mezi cenami najdete motocykl, účast v závodě extrémních sportů, terénní automobil a další "nezbytnosti". Stranou pozornosti by neměli zůstat ani různé akce, které tyto firmy podporují či přímo pořádají. Mezi ně patří zejména přehlídky rockových kapel (Marlboro rock in apod.) a taneční party. V neposlední řadě se také občas konají veřejné prezentace nových "modelů", většinou spojených třeba s bunge-jumpingem, skateboardovou exhibicí nebo módní přehlídkou. Takový styl reklamy není zcela zjevně zaměřen na pokročilé starší kuřáky. Cílová skupina je jasná. Reklamou se tabákové nadnárodní giganty snaží vzbudit v mladých lidech pocit, že jen s cigaretou v ústech budou "cool, free & in". A jen s ní můžou svůj život zvládnout bez komplikací. To je běžný a úspěšný styl reklamy na cokoli (viz A-Konira 1/2000), v tomto případě však získává poněkud smutný nádech.

Další ohromný podvod je sponzorování sportovních podniků. Takové akce budí v lidech zdání vzájemné nepostradatelnosti těch malých smutných trubiček a sportu. Vždyť v televizi vypadají tak dobře zaběhnutí zpocených běžců dobíhajících do cíle s logy tabákových firem na tričkách i trenkách. Reklamy jsou i na mantinelech, podlahách, prostě všude. Umístěny tak, aby nešli přehlédnout. Jen sportovce s cigaretou nespátíte, ale to se občas stává. Vskak omi reklamní agentury vyrobí nějaké virtuální.

I další argument LI je vcelku lehce vyvrátitelný. Na mladé začínající kuřáky prý působí hlavně okolí a rodina, ne reklama. Zmínku o rodině bych vynechal. Mladí se snaží do značné míry negovat své rodiče a jen těžko pro ně bude důvod ke kouření napodobování rodičů, spíše naopak. Zálo působení okolí je uhození hřebíčku na lávku. Kdo ale tvoří okolí mladých lidí? Opět mládež. A kdo potom působí na ně? Tabáková výroba skrz reklamu. Kruh se uzavírá.

Celé je to přísně logické. Staří kuřáci umírají na rakovinu plic a podobná svinstva a tabákové firmy potřebují nový odbyt. Nevšiml jsem si, že by se těmto firmám časem postupně snižovali zisky. A tak vydávají ohromné částky na reklamu, protože návratnost mají zaručenu. Vložené prostředky se jim několikanásobně vrátí v podobě zástupu závisláků, cponcích jim do kapsy peníze za svou vlastní pomalou smrt. A také smrti nevinných zvířat a došných pralesů, ale to už je jiná kapitola.

Že tabákové firmy nejsou nející lidumilové se více než jasně projevilo při soudních procesech v USA. Najevo vyšlo např. utajování informací o toxické tabákové kouři, manipulace

se také do určité míry podařilo. V patách za sblížením Číny a západního bloku přišla i "pomoc" ze strany mezinárodních finančních institucí. Ty ovšem k Číně zaujímaly zvláštní vztah.

Osvícenější ekonomové obou institucí totiž museli (přinejmenším po asijské ekonomické krizi) vidět, že zatímco jimi vnučované volnoobtržní reformy selhávají, Čína se silným (respektive úplným) vlivem státu na ekonomiku ekonomicky spíše roste. Dokonce označili výsledky čínských reforem za "jeden z největších zázraků tohoto století". Byli pak už méně ochotní a schopni vidět odvrácenou tvář "zázraku" totalitní režim, otročskou práci několika milionů vězňů, okupaci Tibetu apod. Proto se také chovali zcela necitlivě k těmto problémům a naopak je ještě umocňovali.

Čína se postupem času stala mimo jiné největším dlužníkem Světové banky. Brettonwoodské instituce ovšem zdaleka nepodporovaly nějaké nevinné projekty. Mimo jiné podpořily vytváření mohutné pracovní zóny, která znamená mohutné vykořisťování lidí, kteří tam mají být nalitřováni. Snad ještě skandálnější ale byla půjčka, oficiálně na "rozvoj vědy a výzkumu", která byla využita ministerstvem obrany na vývoj nových zbraní. A vrcholem všeho byl program, oficiálně určený na "redukci chudoby", ve skutečnosti měl ovšem financovat přesun etnických Číňanů do oblastí osídlených především Tibetany a Mongoly, de facto to tedy mělo podporovat genocidní národnostní politiku Číny. První část půjčky byla vyplacena v létě 1999, k vyplacení druhé a třetí části naštěstí nedošlo, neboť byl projekt díky silnému nátlaku různých nevládních organizací a skupin solidarity naštěstí zastaven.

MMF a SB tak spolu s WTO (jehož se Čína nedávno stala členem) a západními státy hrají rozhodující roli v udržování čínského totalitního režimu a jeho přeměny do moderního a kapitalistického (ale stále stejně totalitního a utlačovatelského státu). Jsou tak nepřímo vinní i za zločiny tohoto režimu, včetně potlačování rostoucích sociálních a demokratických hnutí, která jsou v Číně mnohdy masakrovány aniž by se o nich svět vůbec dozvěděl.

Asijské "tygři"

Zatímco "úspěchy" strukturálních úprav nejsou ničím, čím by se MMF a Světová banka mohly příliš chlubit, byly země jihovýchodní Asie nazývané "asijské tygři" dlouhou dobu její velkou chloubou. Na řadu věcí se přitom ovšem pozapomnělo a připomněla je až velmi bolestivě asijská ekonomická krize.

Úspěch asijských ekonomik totiž nebyl výsledkem neoliberální politiky, jak se ekonomové obou institucí snažili tvrdit. Právě naopak. U většiny z nich byla před rozvojem průmyslu podniknuta pozemková reforma, která odstranila nejkrutější rozpory a zlepšila podmínky lidí právě takové reformě se ale MMF a Světová banka v zemích, které spají pod kontrolou zubů nehty brání. A vlády jednotlivých asijských tygrů navíc udržovaly "ekonomický zázrak" za skřípení zubů obou institucí v chodu rozsáhlými státními zásahy a subvencemi jednotlivým podnikům.

I tak se ovšem tyto ekonomiky během asijské ekonomické krize zhroutily do značné míry právě proto, že jim byla ze strany MMF vnučena liberalizace a integrace do globálního kapitalistického systému, což je pak vystavilo útokům spekulantů na jejich měny. Ani jedna z obou institucí si nepřipustila možnost zhroutení jejich "zázraků" a pročitly až když bylo pozdě. I pak svými špatnými kroky situaci ještě zhoršovaly (soubily např., že nenechají padnout indonéskou rupii, čímž posílily útoky spekulantů, které byly nakonec tak silné, že ji stejně musely nechat padnout). Vrcholem všeho ovšem bylo, když se po krizi prohlásily za strýčky zachránce a spolu s penězi, poskytnutými mezinárodním společenstvím, vnutily zemím (kvůli údajnému "překonání krize") další

neoliberální postupy, které je ve skutečnosti do této krize dostaly, a k tomu navíc další porci zničování obyčejných lidí a devastace životního prostředí.

Je docela poučné podívat se na "pěči" MMF a Světové banky o jednotlivé "tygry".

Thajsko

V tomto proslulém turistickém ráji, který byl často představován velmi pozitivně, celá asijská krize začala. V létě 1997 se totiž pod útokem spekulantů zhroutila thajská měna bath. Pomocí zemi překonat krizi mělo několik půjček od MMF, Světové banky, Asijské rozvojové banky a bohatých států o celkovém objemu 17,2 miliard dolarů. Tyto půjčky měly ovšem vyřešit následky krize ideologickými recepty, které ji de facto způsobily tedy neoliberalismem. Cílem bylo uzavření "neživotaschopných" bank a podniků, kombinované s rekapitalizací těch "životaschopných". K té mělo ovšem dojít prostřednictvím skrze soukromý sektor, jehož role měla být posílena. Obrazně řečeno do otevřené a krvácející rány thajské krize běžely rychle vysát co nejvíce evropské banky a korporace. To vše na úkor thajské politiky, která se po obtížných peripetiích začínala propracovávat k vlastnímu pojetí rozvoje a k odmítnutí teze "růst za každou cenu". Původně byl stát tlačěn ke snížení daní, rozpočtové přínosnosti a snížení sociálních výdajů, to se ovšem nakonec muselo změnit kvůli sociální neudržitelnosti programů a s ohledem na veřejné mínění museli nakonec neoliberální ekonomové se skřípením zubů povolit thajské vládě i takový hřích jakým pro ně je rozpočtový schodek. I tak ovšem měly reformy velmi tvrdý dopad na obyvatele Thajska mimo jiné se prakticky přes noc zdvojnásobila míra nezaměstnanosti.

Hlavním cílem půjček bylo ale ještě větší nasměrování thajské výroby nikoli na uspokojování místních potřeb, ale na vývoz. To ovšem mělo zničující dopady na životní prostředí, které bylo už tak postiženo fatálními rozpočtovými škrty (např. rozpočet na kontrolu znečištění byl zredukován o 80 %). Bylo podporováno především neekologické zemědělství na vývoz a vedle toho lov ryb. Obě tyto odvětví dramaticky vzrostly a spolu s nimi i jejich vedlejší náklady (např. zemědělství pohlcuje 90 % thajských vodních zdrojů), dramaticky přitom poklesly regulace těchto odvětví, což do budoucna hrozí vyčerpaním zdrojů a vážnou katastrofou.

Indonésie

Tato rozsáhlá souostroví říše byla vždy jedním z hýčkaných mazlíčků MMF a Světové banky, mnohdy dávána za příklad ekonomiky, která zavedla správné postupy, vydala se na pravou neoliberální cestu a sklízí za to zaslouženou odměnu v podobě masivního růstu. Krize roku 1997 ukázala, že je na tomto přesvědčení cosi shnilého. Ve skutečnosti totiž neměla hrstka MMF a Světové banky důvod už od počátku.

Podobně jako USA, podporovaly půjčky MMF a Světové banky vojenského diktátora Suharta. Ten se dostal k moci v polovině šedesátých let pučem, během něhož podle odhadů Amnesty International povraždil přes milion lidí od členů komunistické strany až po houně vybíjené etnické Číňany. Jeho režim proslul brutální represí proti každému, kdo se mu postavil na odpor, genocidou obyvatel protiprávně okupovaného Východního Timoru, ale také korupcí a nepotismem. Opravdu se tedy jednalo o velmi příznivé prostředí pro uvedení neoliberálních myšlenek do praxe.

Pro západ byl Suharto navzdory brutalitě svého režimu výhodný jako "hráz proti komunismu" a podporovatel jejich zájmů v oblasti. Proto mu USA dodávala zbraně, kterými vyvraždil několik set lidí, většinou obyčejných obyvatel včetně žen a dětí, na Východním Timoru. Proto také Austrálie uznala tuto okupaci (a velmi výhodně od Indonésie nakoupila ropu, kterou Indonésané ukradli obyvatelům tohoto ostrova). Ve vleku geopolitiky západních mocností jednaly také mezinárodní finanční instituce.

Spolu se svými půjčkami vnutily Indonésii růstový model založený jednak na otevřenosti vůči zahraničním investorům a jednak na orientaci na vývoz. I tak ale ekonomický model fungoval hlavně díky mnoha státním zásahům do ekonomiky, kterou vládnoucí diktátor rozhodně nemínil nechat napospas "volnému trhu". Na doporučení MMF a Světové banky ale Indonésie posílila svou závislost na vývozu některých surovin, zejména ropy a zemního plynu, ale také palmového oleje. To mělo špatný vliv na životní prostředí, a vedlo to k masivnímu odlesnění.

Reformy pod patronací MMF měly ale i ekonomické stinné stránky, byť byly nejdříve přezírány. Země se v polovině 90tých let neobyčejně zadlužila. To ale bylo ještě nic proti tomu, co ji čekalo ve chvíli, kdy se spekulanti rozhodli zaútočit na její měnu, rupii. Nakonec se jim podařilo de facto dostat indonéskou ekonomiku na kolena, mimo jiné i díky MMF, který

přehližel signály o blížící se krizi, ještě půl roku před pádem rupie hodnotil indonéskou ekonomiku jako výbornou, po útoku spekulantů prohlásil, že rupii padnout nenechá, čímž útoky ještě povzbudil, aby rupii nakonec padnout nechal a na závěr toho všeho se začal tvářit jako zachránce, svalovat krizi na zkorumpovaný režim (do něhož předtím obětavě sypal peníze, ačkoli o korupci věděl, jak prokázaly i některé interní kontroly) a organizoval "mezinárodní pomoc. (Naštěstí v důsledku ekonomické krize alespoň padl po protidrahotných demonstracích oblišenec Fondu, diktátor Suharto).

Tu také s peněží ze Spojených států a dalších zemí G7 provedl, a opravdu nás nemohou překvapovat její cíle. Především to bylo opět otevírání hranic zahraničním investorům a posílení výroby na export. To ovšem jednak výrazně zhoršilo životní úroveň obyčejných lidí, z nichž se opět v mnoha případech stalo "levná pracovní síla" pro korporace a jednak zhoršilo životní prostředí MMF podporoval odlesňování, které navíc bylo prováděno natolik necitlivě, že jej doprovázely lesní požáry apod. především ale bylo ekonomické krizi využito k tomu, aby se odstranil nepohodlný konkurent pro nadnárodní korporace model, který využíval i státních zásahů do ekonomiky a snažil se udržet v konkurenci místní výrobu. Právě ta byla totiž v novém, "demokratickém" režimu díky "ozdravným programům" MMF a Světové banky zlikvidována.

Filipíny

Tento souostroví stál je často označován za "nemocného muže Asie". Počátek této "nemoci" je v dlužní krizi z počátku šedesátých let. Ta kolem Filipín uvázala smrtící smlouvu dluhů a také vynesla k moci prezidenta Marcose, který se na začátku sedmdesátých let stal vojenským diktátorem. Právě jeho brettevoodské instituce podporovaly, ačkoli věděly, že velká část půjček končí v bezedných útrůbách zkorumpovaného režimu. Ten byl sice v polovině osmdesátých let svržen, to ale příliš nezlepšilo postavení Filipín. Dluhy tvořily 60 % HDP a částečně z nich vyřadnout se podařilo až roku 1994, ovšem jen za cenu zhoršení chudoby a ekologické devastace. Šílená je i situace s pracovními příležitostmi každoročně vstupuje na trh práce asi 900 000 lidí, kteří mají prakticky nulovou šanci najít uplatnění, neboť celková nezaměstnanost a podzaměstnanost je asi poloviční. Řada lidí tudíž žije na smetištích a podobně.

Filipínská ekonomika pro svou zranitelnost také extrémně tvrdě počítala ekonomickou krizi. Snažila se ji řešit pochopitelně s "nezištnou" pomocí MMF. Ten podepsal s filipínskou vládou smlouvu, v níž jí pro začátek skromně vnučil škrt o 25 % ve všech rozpočtových kapitolách. Vedle toho MMF vnucoval zemi vývoz ovšem nikoli výrobu na vývoz nebo alespoň vývoz polotovárů, ale vývoz surovin. Země tedy měla těžit (především nerostné suroviny a dřevo) a snažit se zažehnat svou krizi podhodnoceným vývozem neobnovitelných zdrojů, místo aby s jejich pomocí nastartovala nějakou výrobu a skutečný rozvoj.

Jižní Korea

Narozdíl od ostatních zemí postižených krizí byla Jižní Korea země s rozvinutým průmyslem, de facto úspěšný konkurent západních zemí. Krize a pád korejského wonu měla za následek snad vůbec první uvalení programů MMF a SB na rozvinuté průmyslové země. Právě MMF totiž poskytl Jižní Koreji překlenovací půjčky. Podmínil ji ovšem takovými "strukturálními úpravami", že se v podstatě rovnaly likvidaci onoho průmyslu a také korejského finančního sektoru, o jejich odstranění z cesty západním nadnárodním společnostem. Byla výrazně oslabena moc ministerstva financí a korejské centrální banky rozhodování přešlo de facto do rukou nadnárodních institucí a velkých věřitelů, kteří si díky své vzdálenosti od Koreje mohli dovolit mnohem větší bezohlednost k tamní sociální situaci.

Důsledky tomu odpovídaly. Řada podniků a bank byla naháněna do bankrotu a ty zbylé byly pod cenou prodány západnímu kapitálu. Některá průmyslová odvětví byla ochromena (např. stavebnictví). Odvrácenou stranou mince bylo masivní propouštění jednu dobu ztrácelo práci zhruba 4 000 lidí denně, což vedlo i k rozsáhlým protestům.

V budoucnu lze očekávat, že k podobným procesům jako v Jižní Koreji dojde v dalších bohatých zemích, alespoň to zcela odpovídá zájmům korporací. MMF a Světová banka ovšem patrně nejsou nejvhodnějšími institucemi pro tuto roli to je také patrně jeden z důvodů poklesu jejich prestiže. Poté, co vnutily restrukturalizace s mnoha opatřeními proti lidem i životnímu prostředí takřka celému třetímu světu a východní Evropě, potřebují korporace "srovnat" i vyspělé země, své dosavadní líhně. Je stále otevřenou otázkou, jaké nástroje si k tomu zvolí a jaká v tom bude role brettevoodských institucí.

ONDŘEJ SLAČÁLEK

Prameny

Michel Chossudovsky: The Globalization of Poverty (kapitoly "India: The IMF's 'Indirect Rule', 'Bangladesh: Under the Tutelage of the 'Aid' Consortium' a 'The Post-War Economic Destruction of Vietnam'), Zed Books, Ltd. London and New York, 1997.

Michel Chossudovsky: The IMF Korea Bail-Out, 5. 2. 1998.

Michel Chossudovsky: Financial Warfare, 1998.

WWF: Structural Adjustment, the Environment and Sustainable Development, 1992.

FoE: Selling the environmental short, 2000.

Ross Hamon a Lisa McGowan: The other side of the story: The real impact of World Bank and IMF Structural adjustment programs, Development GAP, 1992.

Jindřich Kovář: Asie dynamický kontinent, Karolinum, Praha, 1999.

Multinational Monitor, 50 years is enough! a další.

s výsledky "vědeckých" bádání, již státním orgánům při vyšetřováních aid. Výčet zdaleka nekončí. Hájí pro ně prostor s poukazem na demokratické hodnoty by proto mělo být tabu pro kohokoliv, i pro přesvědčené stoupence volného trhu.

HOUDY

polemika

Viras / love you

V minulém čísle časopisu A-KONTA vyšel článok o viru ILOVEYOU. Obsahoval celou řadu nepřesností - jak technických, tak v politických následcích.

Nepřítel uvedu stručný popis chování viru. ILOVEYOU se šíří elektronickou poštou. Je v příloze dopisu LOVE-LETTER-FOR-YOU.TXT.vbs. Jakmile uživatel soubor spustí, provedou se následující akce:

Změní nastavení úvodního stránky Internet Exploreru - ukazuje na soubor win-bugfix.exe (program emailem posílá hesla a údaje pro připojení k Internetu). Virus dále přepisuje obrázkové soubory (pg, jpeg) a přidá k nim příponu vbs.

Hudební soubory mp2 a mp3 ponechá, pouze je skryje a vytvoří stejné soubory s příponou .vbs. Sám se odešle na všechny emailové adresy, jež obsahuje Microsoft Outlook.

Computerworld 24/2000 uvádí, že měl napadnout 4 milióny počítačů a způsobit škodu 5 až 10 miliard dolarů. Škoda je však velmi nadhodnocena - vychází 1250 \$ až 2500 \$ (přibližně 48000 Kč až 90000 Kč) na počítač.

Ještě se zmíním o dvou důležitých věcech, jež jsou nutné k pochopení reakcí na ILOVEYOU. Jde o sklon hromadných sdělovacích prostředků vyvolat hysterii, vyrábět hrdiny a podouchy. Dále sklon policie vyrábět zločince.

Hrozící hladomor a "pomoc" v Mongolsku

milost a nemilost svým údajným "zachráncům", se tak patrně stane další obětí globalizovaného kapitalismu.

"Doby, kdy byly 'hordy' z Mongolska' ať už se jednalo o Atlové, Huny nebo Čingischánovy Mongoly postrachem 'civilizovaného světa' jsou dávno tatum. Mongolsko ale stále zůstalo pozoruhodnou zemí. Přes svou rozlohu (1 566 500 km čtverečních, což je skoro dvacet českých republik) je velmi řídko obydlené, celkem v něm žije asi 2,5 milionů obyvatel. Přírodní podmínky jsou díky rozložení velmi různorodé, zatímco na jihu v rozsáhlé poušti Gobi žijí velbloudi, sever země obývá i tak typicky severské zvíře jako sob.

Rozsáhlé, ale málo obydlené Mongolsko je jen stínem své slávy z dob středověku. Do tohoto století vstupovalo jako součást Číny a jeho většinu strávilo jako satelit SSSR. Po příliš krátké době relativní svobody a nezávislosti to vypadá pro změnu vypadá, že do příštího století vstoupí jako vazal dnešních dominantních velmocí a mocenských bloků, ať už půjde o EU nebo USA. Jeho "strategická poloha" mezi Ruskem a Čínou, která byla pro Mongolsko vždy jen zdrojem utrpení, začala totiž lákat další mocné země, a nepřítel vyspěl ekonomika, orientovaná především na vlastní soběstačnost, je zase příliš lákavým soustem pro nadnárodní byznys.

Oběma stranám velmi pravděpodobně napomůže ke vstupu do Mongolska přírodní katastrofa zdů, v tomto rozsahu v Mongolsku nevidaná nejméně padesát let. Do vyhladovělé země v tragických problémech začínají proudit "strýčkové zachránce" z institucí jako Světová banka. Slíbují sice pomoc a představují se v nejrůžovějších barvách, ve skutečnosti jim ale jde jen o vliv, moc a zisk. Mongolsko, vydané díky katastrofě na

ongolská žena smutně hledí na rozlehlou step v severozápadním Mongolsku posetou mrtvolami jejího dobytka. Během posledních čtyř měsíců přišla o více než tři stovky ku svého stáda.

FOTO: REUTERS

Článek o viru ILOVEYOU tvrdí následující tvrzení:
1. Pro běžného uživatele je virus neškodný.

Neel pravdě, pro běžného uživatele je škodlivý nejvíce. Běžný uživatel nazdoblouje data o něm si sám virus odstranit.

2. Může dopadnout velké firmy a nadnárodní instituce.

Velké firmy mají více počítačů, ale také více peněz, které mohou i když často neefektivně dát na odstranění viru náklady.

3. Virus zahltí servery.

I kdyby se proti "epidemii" nic nedělo, není je schopný zahltit.

4. "Občejnému člověku neuškodí, když mu týden či dva nepůjde elektronická pošta a nebude si z webu moci stáhnout oblíbené stránky."

Pak ovšem nepotřebuje Internet vůbec.

5. Vir poškodil organizace typu CIA
Tento typ viru může ohrozit jen byrokratickou část organizace. Obležné věci zcela jistě neběží na MS Windows.

6. "Při pátrání po autorovi viru Melissa už policie informací odposlechůvých z internetu použila"

Autor nebyl vypádn sledován Internetu, ale pomocí identifikačního čísla dokumentu v MS Wordu. Identifikační číslo bylo později po protestech odstraněno.

Jaké jsou hlavní příčiny rozšíření ILOVEYOU? Microsoft Windows automaticky skryje systémové přílohy, takže uživatel vidí soubor "LOVE-LETTER-FOR-YOU.TXT". Další problém je, že DOS a Windows nemají v souboru přílohu spuštění (pokud není nastaven, program nepůjde spustit).

Martin MEVALD

Reakce na dopis člena FSA

(otištěn na str. 23)

Na dopis Pavla Pecky lze těžko nerespondovat. Podpověď totiž reportáž z prvního máje demagogie, ačkoli je sám též demagogický.

Autor se nejdříve pohrůžuje, kůže to svolat první máj globálním dram okrim proti kapitalismu. Obviňuje z toho lechtého, od OSN až po náš skromný Anselm. Patrně nikdy nik neshýl o Peoples Global Action (PGA), koordinaci platformy nového hnutí proti globalizovanému kapitalismu o jeho institucím. Tato platforma vyhlásila již několik podobných dnů, od téměř legendární Global street party 16. května 1998, až po 26. září tohoto roku, kdy (jak už možná Pavel Pecka ví) bude v Praze zasedání MMF a Světové banky. Doopravdy nevím, proč by tato platforma nemohla ani vyhlásit, stejně jako byl (v rozporu s tím co tvrdí Pavel Pecka) vyhlášen první máj před sto deseti lety jind vác je, že je an každém, jestli se k tomu akci připojí a vyjádří tak svou souhlasnost s bojem PGA, anebo jestli si, podobně jako 1. května sociodemici, boševici a socialisté anarchisté, bude radši brabot na svém písčku. Kritika takového přístupu je podle mě jasně oprávněná o zpochybování legitimity dnešní zločinnosti na neznanosti, s níž se Pavel Pecka ještě téměř chlábí opravdu naší argumentem. Problémy jsou ale někde jinde.

Spojité nádoby?

Podle Pavla Pecky mají všechny nové problémy "státě tu samou podstatu státě a kapitalismu". Ty pak fungují jako způsob dvouvládního draka, nebo ještě lépe spojité nádoby, které se nejednoduše doplňují, ale i vzájemně nevybitelně potlačují a "jedno bez druhého nemá šanci na přežití". Ve finále tedy vůbec nezáleží na kvalitě oněch dvou "principů", jak Pavel Pecka stád a kapitalismus nazývá, na jejich podobě a vlastnostech - "neal" otevírá, jestli je stád národní, nadnárodní, kontinentální nebo celosvětový či zda je kapitalismus stád (boševický), liberální, fašistický, monopolní, imperialistický nebo globalizovaný. Jejich veškeré zlo je tedy ukryto v jejich názvech, jak fungují a proč tak fungují "neal důležitá". To je ale pochopitelně nesmysl o sebevražda anarchistické teorie.

Spolu se závislostí ztratilo totiž Mongolsko i tradiční partner, které si v sovětském bloku stihlo vytvořit. Na čelném místě mezi nimi byla i Česká republika, která měla s Mongolskem četné obchodní i jiné kontakty (řada Mongolů v Čechách studovala, 1 % mongolské populace dodnes umí česky). V devadesátých letech se ale na tyto "pochybné známé" během "návratu do Evropy" jaksi pozapomnělo. Do Mongolska zato přišli noví partneři, kteří slibovali pomoc a rozvoj. Jejich sliby se ovšem ukázaly jen jako živé pozlátko, zastírající snahu tuto zemi ovládnout.

Mongolsko je v Evropě, Mongolsko je v pr...

Prvním samozvaným spasitelem Mongolské ekonomiky byl po pádu východního bloku Mezinárodní měnový fond, do něhož Mongolsko vstoupilo už roku 1991. Krátce poté poskytl Mongolsku první rezervní půjčku, později doplněnou programem Rozšířený nástroj strukturálních úprav (ESAF). MMF si pak ve svých analýzách vychvaloval toho, čeho on a jemu na slovo poslušná vláda dosáhly vedle snížení inflace to byly: liberalizace většiny mezd a cen, redukce omezení dovozu, privatizace některých státních podniků /později byla prosazena privatizace i těch ostatních/ zavedení systému komerčního bankovníctví, uvolnění kontroly kapitálu a zavedení systému pohyblivých směnných kurzů. Trnem v oku MMF naopak zůstala relativní nezavinulost bankovního systému, velký rozpočtový sektor, daně a zákony, které adekvátně nepodporovaly rozvoj soukromého sektoru. Jinými slovy se MMF snažil (a to relativně úspěšně) vnutit zemi vystavení místní výroby i životů obyčejných lidí do konkurence s nesrovnatelně rozvinutějšími zahraničními trhy a zároveň přesun ekonomické (tedy skutečné) moci z vlády, která je přece jenom aspoň částečně pod kontrolou veřejnosti, do rukou nově budovaných bank a "soukromého sektoru", který by podle jejich představ měla ještě vláda subvencovat z daní obyčejných lidí.

Ignorance místních podmínek, jakou předvedl MMF, byla velmi podobná té, kterou prokázali stalinští plánovači zavádějící v Mongolsku umělou kolektivizaci a další "vymoženosti socialismu" během třicátých let. Zatímco obyčejné lidi v Mongolsku zbídačilo ve prospěch hrstky "nových lidí", privatizujících, často podvodně, podniky, někomu mohla velmi imponovat. Především to byli neoliberalní politici holandského ministra Zalmu údajně tak dojala disciplína tamní vlády při zavádění volnostržních opatření, že samým obdivem prosadil přijetí Mongolska do Evropské banky pro obnovu a rozvoj (EBRD). Ve skutečnosti to ale patrně nebylo jen dojetí holandského ministra. EBRD, jako nástroj bohatých zemí Evropy k pronikání na "nové se utvářející trhy" ve východní Evropě totiž umožnil společností ze zemí EU pronikání na mongolský trh, který se díky poloze Mongolska a nestájným šovinismu mltvícím o údajném "boji kultur" stává stále strategičtějším.

Otevření se dokofán zahraničním dovozům a "investorům" nakonec přineslo v letech 1998-9 své první trpké ovoce. Lacný dovoz velkých firem totiž zlikvidoval místní malovýrobu, v konkurenci obstály především velké výroby na vývoz, a to ještě většinou spíše těžba nezpracovaných surovin (zlato, měď), na nichž se Mongolsko stalo de facto závislým. Po poklesu jejich cen na světových trzích proto následoval rozsáhlý a živý "obchodní šok", který stál zemi v obou letech téměř desetinu HDP. Zemi navíc velmi živě postihl nárůst ceny ropy.

Dzúd

Katastrofa způsobená nadnárodními institucemi byla pak ještě završena přírodní katastrofou. V létě 1999 postihlo mongolské pastviny enormní sucho, vyřídvané pro změnu enormní zimou, která uhořela už v říjnu a která pokryla pastviny neproniknutelnou vrstvou sněhu, navíc často zmrzlého. Zima měla nezvykle dlouhé trvání a zamrzlá ledová kůsta znemožnila zvířatům přístup k potravě, navíc, pokud se jim přece jenom podařilo ji odkopat, našli pod ní v důsledku letního sucha místo živé pastvy jen uschlou trávu. Tento zřídka se vyskytující jev, nazývaný dzúd, si vyžádal velmi krutou daň. Ve více než polovině Mongolska v důsledku toho pomřely do konce dubna 2,6 miliony kusů dobytka, přičemž vymírání stále pokračuje a podle odborníků patrně dosáhne až pěti milionů. To znamená ztrátu nebo přinejmenším ohrožení obživy pro téměř čtvrtinu obyvatel země, v níž je 20 % lidí stále kočovná. Takoví lidé jsou na svých stádech zcela závislí (mj. i díky chybné privatizační politice vlády, která na "privatizaci stád" nalákala řadu lidí, které přesvědčila o možnosti rychlého zbohatnutí), a řada mezinárodních pozorovatelů upozorňuje, že pokud se situace nebude řešit, hrozí jim smrt hladem.

Půjčka na ovce, půjčka na banky...

Právě v této chvíli vstupuje do země Světová banka v roli ušlechtilé zachránkyně, která velkomyšlně slibuje půjčku 1,3 milionů dolarů na doplnění stád (na což jsou ovšem potřeba tři miliony). Tuto svou půjčkou pak doplňuje druhou, co do objemu nesrovnatelně větší zbídačené zemi, v níž hrozí vypuknutí hladomoru totiž světová banka v dubnu 2000 půjčila 32 milionů dolarů na "rozvoj zdravého a výkonného finančního systému". Konkrétně má půjčka sloužit k likvidaci hlavní mongolské banky, podpoře soukromého sektoru a také ke splacení dluhů, která budou (jak ekonomové Světové banky spočítali) činit v letech 2000-2002 právě oněch 32 milionů dolarů. Přitom i ekonomové Světové banky přiznávají, že tyto dluhy jsou důsledkem obchodního šoku způsobeného chybou politikou vnučenou MMF. Jinými slovy: Abyste splatili dluhy jedné mezinárodní instituce, musíte si (na řádný úrok) půjčit od druhé, abyste mohli splatit tento dluh, musíte si znovu půjčit, atd. ...

Světová banka se tedy rozhodla si Mongolsko podmanit. Částečně působí ve službách USA, které se zřejmě rozhodly využít příležitosti, vyrovnat evropský vliv a získat nad oslabenou zemí kontrolu, která by jim v budoucnu umožnila využít ji vůči Rusku nebo Číně jako příslovečnou "blechu v kožichu". Z hlediska vládců velkých států a byrokratické nadnárodních institucí je to jistě výhodné, obyčejným lidem, jimž se dnes naoko a z čistě ziskových úmyslů pomáhá, to může přinést pouze nadváhu, bídu a možná i smrt.

Svoboda a samospráva nebo barbarství!

Toto je tedy "pomoc" v podání mezinárodních institucí. Ačkoli mluví o boji s chudobou, jejich pravým cílem je neokolonialismus, podmaňování chudých zemí bohatým státům a jejich nadnárodními firmám. Jejich pomoc, která je v případě Mongolska, ačkoli je tam aktuálně potřeba, pouze slibená a navíc v žalostně nedostačujícím rozsahu, pouhou návnadou, nesrovnatelnou s půjčkou danou na to, aby si zemi podmanila a vnutila jim další posílení moci peněz a otevření země zahraničním "investorům". Malá země se opět má stát hříčkou v rukou mocných a jejich zájmů, to vše prostřednictvím půjček mezinárodních finančních institucí.

Existuje vůči tomu alternativa? Ano, ale ne v rámci tohoto systému, který je na boji o peníze a moc přímo založen. Tím nechci říkat, že pokud existuje tento systém, nelze pomáhat trpícím a hladovějícím, nelze se ale spoléhat na to, že to za nás udělá nějaká instituce. Anarchistům, kteří již téměř dvě století říkají, že takové instituce jsou již ze své povahy zkorumpované nebo ke korupci směřují a že čím víc mluví o svých údajných ušlechtilých cílech, tím více sleduje prospěch vlastní a prospěch mocenských skupin, které za nimi stojí, dává existující činnost těchto institucí zcela zapravdu. Musíme se snažit lidem pomáhat sami a to ne prostřednictvím nějakých institucí, ale širokého, samosprávného hnutí bez šéfů a vedení.

Právě důsledně samosprávné hnutí totiž může být alternativou tomuto systému. Problémy, které dříve samospráva přinášela, jsou dnes z velké části překonány, např. rozvojem komunikačních technologií, který dává samosprávné společnosti možnými bez jakékoliv izolace a umožňuje jejich komunikaci a koordinaci na jakoukoli vzdálenost. Zdá se ale bohužel, že ani leckteří lidé z protestního hnutí si to neuvědomují a místo toho přejímají argumentaci o nezbytnosti těch, proti nimž ve volném čase protestují. Viz např. požadavek boševické kampaně Stop MMF: "založení rozvojové banky pod kontrolou pracujících a mládeže". Tento názor je přitom špičkou ledovce, podobný pohled má i řada rozumnějších lidí než jsou účastníci zmíněné kampaně. Jako by nevěděli, že ve stávajícím systému se instituce vymknou jakékoliv účinné kontrole zdola (o čem jiném, než o ztrátě kontroly lidí, byf byla i tak dost iluzorní je proces globalizace?) a nevyhnutelně se dostanou pod kontrolu bohatých a mocných. Jako kdyby našim cílem bylo soutěžit s vládci světa v tom, kdo založí lepší instituci a ne rozvíjení možné samosprávy, kde si budou lidé rozhodovat sami, bez nějakých vládců a institucí.

"Socialismus nebo barbarství," řekla kdysi libertinská marxistka Rosa Luxemburgová. Vývoj ji dal celkem zapravdu ne příliš dlouho poté, co byla zavražděna, se země, v níž se pokoušela rozpoutat sociální revoluci dostala pod nejhorší a nejbarbarsější diktaturu všech dob, pod diktaturu Hitlerových fašistů. Vývoj v boševickém Rusku, které se celou dobu socialismem kdoviproc zašifovalo, dal ovšem zase zapravdu anarchistům a to v tom, že slovo socialismus nemá smysl používat, pokud se jedním dechem nefekne se slovy svoboda a samospráva.

Pouhá slova ale nestačí, podstatné jsou činy. Mám pocit, že zatím pro svobodné, samosprávné a socialistické uspořádání světa udělali mnohem víc lidí, kteří v Čechách organizovali pro Mongolsko benefiční koncerty, než lidé, kteří mají plnou hubu různých radikálních výkřiků a nekompromisních hlášek, když ale dojde na lámání chleba nic nedělají a nejdříve si navymýšlí

padesát požadavků, adresovaných těm, které jinak tak radikálně odmítají. Kdyby bylo víc lidí, kteří místo keců něco skutečného udělají a kdyby se do pomoci Mongolsku s plnou vážností zapojilo samosprávné hnutí, mohli by se třeba jeho obyvatelé vykašlat a Světovou banku, USA a další a žít svobodně...

ONDŘEJ SLAČÁLEK

rozhovor s kapelou

DIASPORA

Na konci dubna to byly dva roky od obsazení pražského squattu Milada. Za dobu své existence se squatteři dokázali několikrát ubránit státním represím, aktivně dokázali znemožnit vystěhování domu. Milada přežila nájezdy altopunks na bar i několik návštěv nácků z Národního odporu. Takže při druhých narozeninách bylo co slavit. Proběhl týdenní "Lumpen fest", jehož hvězdou se měla stát finská kapela Diaspora. A abychom na Lumpen festu taky něco dělali, sedli jsme si s kytaristou, bubeníkem a zpěvačkou kapely k lahvičkám a udělali rozhovor:

Můžete se jako Diaspora nějak představit, kolik vás je v kapele?

Nás už znáš a zbytek kapely tvoří basák, druhá zpěvačka a další kytarista. Ta tu ale dneska není, čeká dítě a tak se na něj doma připravuje. Dneska teda budem hrát v mužský přesle, ale obvykle je to vyrovnaný tří na tři.

Co hrajete za muziku?

Někdo říká, že hrajeme crust, ale myslím si, že jsme spíš hodně punkový. Nevím, neumím to posoudit. Ostatně, uvidíš sám.

O čem jsou vaše texty?

Jsou hodně politický. Hodně jich je o životním prostředí a podobných věcech. Taky máme texty o osvobození žen, rovnoprávnosti. To je pro nás hodně důležité.

Feministický písničky?

I tak by se daly nazvat, ale kodně lidé si pod feminismem nepředstavují rovnost. Myslím si, že feminismus není dobrý slovo, protože spousta lidí si představuje, že feministky nenávidí mužský. Myslím si, že to pak není feminismus, ten je o rovnosti. Třeba jako u nás v kapele.

Angažujete se v nějakém politickém hnutí?

Já byla aktivní v hnutí proti globalizaci, myslím, že je to docela důležitý. Kromě toho jsem se zapojila do akcí za práva zvířat a napsala nějaký články do feministického časopisu. Ale vzhledem k tomu, že studuju, na nic dalšího nezbyvá čas.

A co říkáte na globalizaci?

Oficiální propaganda tvrdí, že globalizace znamená svobodu. Ale to je jenom svoboda kapitálu a nadnárodních společností, ne svoboda lidí. Lidé jsou stále víc a víc omezovali.

Jaká je o vás situace s neonacisty?

No, nějaký ve Finsku jsou, ale nejsou s níma problémy.

Neimají žádné politické ambice?

Mají, ale je jich na to moc málo. Na druhou stranu naziskinheadi před časem zabili jednoho somálce. Uvidíme, co se bude dít, jestli půjdou do vězení... V našem městě (Helsinki) sloro žádní neonacisti nejsou. Možná jsou, ale na ulici jsem ještě žádného nepotkal. Možná se schovávají doma. Vlastně mají ve městě jeden klub... ale tam nechodím, takže jsem žádného nácka nikdy nepotkal.

Mluvíte jste o vraždě. Jaký je postoj státu a státních orgánů vůči takovýmhle "aktivistům"?

No, neonacisti ve Finsku často pracují jako policajti, místní policejní šéf je otcem jednoho z nich, takže policie je docela benevolentní a svědci nechcejí vypovídat.

Existuje u vás něco podobného jako Antifašistická Akce?

Existuje, ale poslední dobou není moc aktivní. Před pár lety docela dobře fungovala, ale dřív byli lidé vůbec aktivnější. Možná je to už nezajímá a soustředí se na jiné věci. Ve větších městech, kde jsou naziskinheads ještě funguje, ale v menších městech už často nejsou žádní aktivisti.

A co anarchistické hnutí obecně?

Existují různé lokální organizace po celém Finsku. Je jich asi dvacet.

Jsou nějak aktivní, v čem spočívá jejich činnost?

Občas demonstrace, třeba teď je aktuální 1. máj.

Kolik lidí na takovou demonstraci přijde?

Kolem stovky. Spíš víc. (Zjišťujeme, že nikdo z kapely není schopný odpovědět, protože na prvomájové demo nebyl. Důvody jsou různé. Kytarista například proto, že měl hroznou kocovinu... bez komentáře). Myslím, že u nás je to trochu něco jiného než tady. Máte tu nějaký velký karneval nebo pořádáte jenom anarchistický akce?

U nás se na 1. máj konají akce anarchistů, bolševiků, sociálních demokratů... nacistů...

U nás teda nacisti 1. máj neslaví... Zato probíhá velký karneval, všichni nosí masky, baví se, pak se opijou a druhý den jsou odpadky všude, chcanky... Na 1. máje se každé totálně odrovná. U nás 1. máj není dnem demonstrací, ale svátkem, při kterém se lidi potkávají. Je to mírumilovný svátek, ale taky může být nebezpečný. Hodně se totiž slaví na lodích. To je jednoduší způsob, jak se zabít. Člověk se vykloní z lodí...

A co odbory? (Ptám se v naději, že aspoň někdo slaví trochu jinak)

Jsou úplně na hovno, myslím. (Zase nic) Přestože si hrajou na radikály, levičáky a podobně, odbory ovládá je šéf. U nás neexistuje nic jako CNT nebo IWW. Je u nás odborové sdružení "Solidarita", ale nejsou nijak silní. Sdružují pracující i nezaměstnané, vydávají časopisy... Jinak o nich moc nevím, nejsem členka.

Takže lidé u vás jsou spokojeni se systémem?

Nejsou tak úplně spokojeni, stěžují si, ale nic nedělají.

Myslíte, že se to může změnit?

Myslím, že jo, možná. Na konci minulého století proběhla ve Finsku poměrně velká třídní válka. Stáli proti sobě rudí a bílí a na hodně dlouhou dobu to poznamenalo vývoj v zemi. Lidé o tom mluví ještě teď.

Kdo byli rudí a bílí? Co se tenkrát stalo?

Rudí byli ti, co nic neměli a bílí byli ty bohatí bastardi. Nejsme moc dobrý v historii, ale tenkrát se nadlouho rozdělili národ. Vzpouza vypukla na jihu země, kde byl veškerý průmysl a pak se rozšířila na celou zemi. Moc si toho z dějin fakt nepamatují.

Co ekologické hnutí ve Finsku?

Existují u nás Zelení, který jsou ve vládě se sociální demokracií, ale ani jeden z nich nijak nereprezentují svoje jména. Máme i radikálnější organizace zabývající se právy zvířat, ekologickým zemědělstvím, genetickým inženýrstvím... Je spousta ekologických farem, kde se lidi snaží aplikovat svoje alternativní názory na život. Problém je, že tyhle farmy jsou spokojeny, když dostanou svůj kus půdy, na kterém si můžou žít jak sami chtějí, a zbytek světa je nezajímá. Lepší je situace v hnutí proti genetickým modifikacím. Ale pořád je to jenom ekologie, hnutí bez požadavků na změnu systému a společnosti.

Je možný, že lidé, který se teď zabývají ekologií, dojdou časem k tomu, že skutečná ochrana přírody je neslučitelná se současným systémem a do ekologie zahrnou i sociální problémy?

Jo, myslím, že je to možný. Pohybují se v ekologickým hnutí a myslím si, že v něm je spousta lidí, který jsou ochotní naslouchat našim názorům. Myslím, že budoucnost anarchismu ve Finsku je právě tam. Člověk, který vidí, co se kolem něj děje, přemýšlí o tom a snaží se něco změnit se ve Finsku stane ekologickým aktivistou. A pokud v té chvíli oči nezavře a nepřestane přemýšlet, je velká šance, že až se seznámí s anarchismem, bude ho to zajímat. Myslím, že tohle je šance.

Ať se to povede, přejem hezkej koncert.

...a koncert stál opravdu za to. Osobně si myslím, že Diaspora hraje crust...

Kontakt na kapelu: Diaspora/Witchhunt P.O.Box 301 00151 Helsinki Finland připravili VLASTA, ŠIPKA

Vztahy státu a kapitálu nikdy nebyly tak symetrické, jak se tvrdí Pavel Peka. Vezměme si příklad ovládnutí ostatních zemí velmocí, pro ty, kdo mají zálibu v ismech imperialismu. V 16. století, v době konquisty má kapitál zcela nepatrnou moc zchudl šlechtici a vojáci z povolení na svých výpravách zlikvidovali státní říše Aztécké, Inků a dalších a jejich podoby se dle smazali zlatem vlastní exfeudalistické kupy (vsměs neúspěšné většinou zemřeli ve vlnách o koliat nebo v chudobě) a z větší části je zkal stá, zatímco konquistadorská výprava vyslané bankovními vydárcy z německé rodiny Welsar skončila neúspěšným, který nebyl dle shodou okolností, ale byl logickým důsledkem tehdejších podmínek a okolností. Naproti tomu v minulém století bylo již koloniální expanze evropských států jasně prověřena s expanzivním kapitálem velkých společností. Tehdy došlo k jistě symbióze státu a kapitálu, s tím, že stát byl nepochybně silnější než jednotlivé společnosti, ale v ústředí byly vždy zhruba vyrovnané a navíc "svým" kapitalistům obětavě sloužily, doboval jim nové "trhy" a hlavně surovinové zdroje a zisky shodli oni. Postupně se stal kolonialismus ekonomicky platným a politicky neudržitelným a proto došlo k "dekolonizaci" obchodní společnosti se staly nástrojem k přečerpávání bohatství z chudých zemí do vyspělých, které jim různými druhy otlaku do chudých zemí naopak otevřely cestu. Nadnárodní společnosti ale logicky akumulovaly kapitál a staly se mocnějšími než "mateřské" státy. Nyní již se poměr mezi státem a kapitálem jednoznačně obrátil, dochází ke globální společenské stratifikaci a prohlubuje se chudoba i v bohatých zemích, kde si dosud vládní mohli dovolit pacifikovat sociální střety relativně širokou sociální sítí. Moc se zcela zjevně přesouvá do rukou nadnárodních společností, jejich vlastník a managementu. Státy pochopitelně naznačují, ani se (v logice Pekaova pojetí) zastanou zřetelně nadnárodními a nejlépe globálními. Právě naopak převládající tendence je naopak jejich uchování ve stávajících hranicích s posílením autoritářských tendencí. Nadnárodní celky se ustavují převážně na ekonomické bázi, politicky je stále akceptována národní stát, který se stává stále více především nástrojem represivní kontroly lidí, z hlediska zahraniční politiky je nadnárodní společnosti využívají jen když má mezinárodnímu přesahu (případ války v Jugoslávii), rozhodně si vzhledem k atomovým zbraním nemohou dovolit vypuknutí velmocenského střetu jako byla třeba první světová válka a celkové se musí snažit získat si obzvláště hlavně "mírovými prostředky", z čehož také plyne pokles role státu.

Globalizace, kapitalismus

a problémy

S tím úzce souvisí problém globalizace. Pavel Peka si stěžuje, že nebyl uspokojivě definován, sám se ovšem o definici nepokouší, takže ji zkusím vysvětlit já. Podle mě jde základ tohoto problému definovat jako akumulaci kapitálu na globální úrovni, nárůst moci (globálního) kapitálu ve vztahu s (lokálními) státem, který, jak jsem se snažil naznačit v minulém odstavci, získává stále více značnou roli. Pokud Pavel Peka tomuto pojmu nadšeně říká, nebo pokud FSA stejně jako SOP razí heslo: "ANO globalizaci, NE kapitalismu!", md to asi stejný význam, jako kdyby říkal: "Jsem proti kapitalismu, ale ne proti tomu, co teď je, ale jenom proti tomu, co už byl." Až sem voda teoretická nevědomost a opakovaná ideologických pouček. A na tom nic nemění jistá vědnost pojmu globalizace, která umožňuje volnost výkladu. Člověk, který považuje globalizaci za synonymum pro internet a pokrok všeobecně by se prostě měl méně dívat na televizi a vůbec se více orozit od mediální propagandy.

Konečně, i Pavel Peka cosi tuší o tom, že jeho recepty už jako kulhají, jím navrhované cesty vedou do slepé uličky a jím opakované dogmata v mnoha ohledech neplatí. Své znepokojení docela zřetelně artikuluje zvolněním: "neglobalizuje se anarchistický komunismus, ale kapitalismus!" Lze snad jen dodat, že autentická alternativní a anarchistická hnutí, včetně některých anarcho-syndikalistů a anarcho-komunistů, se s globalizací kapitálu po teoretické stránce docela úspěšně vyrovnávají a rozvíjejí nové metody boje za svobodnou a spravedlivou společnost.

Souvislosti a populismus

Úzký zábr prokřeslení pořadatelé zakrývají Pavel Peka vztahy postmoderním tvrzením "vše je propojeno se vším a všude". To je sice možná pravda (i když) má zatím nikdo nevyvrátil např.

diskuse

Otištění příspěvku člena Federace sociálních anarchistů a naší reakce chápeme tak trochu jako tečku za naší dlouhodobou polemikou s touto organizací. Jednak si myslíme, že by už šlo do prázdná zbytečně by se v ní opakovaly argumenty, a navíc nám přijde, že je mnoho mnohem důležitějších věcí, které by se měly na stránkách časopisu řešit. V diskusích se dá pokračovat např. na internetovém fóru A-KONTRA.

Naše reakce na dopis v glosáriu - str. 20 - 23

Dopis člena Federace sociálních anarchistů

Dovolte abych reagoval na obsah článku "1. 5. Prvníhojnová demonstrace anarchistů rozprášená policií" (A-KONTRA 3/99). Vezměme to popořádku.

Je zajímavé tvrdit, že letošní 1. Máj byl celosvětově vyhlášen jedným z globálních dnů boje proti globalizovanému kapitalismu. Opravdu by měl, a mnoho dalších lidí zajímalo, kdo to "vyhlásil". Bylo to OSN, EU, USA, Strana zelených, A-KONTRA nebo nepostřehitelný internet? Nikdo samozřejmě nik takového vyhlásil. I původní záměr pořádat 1. Máj (jako to zutuchlino, vždyť je to více než sto let!) nikdo neuváděl a byl přijat až v průběhu několika let na popud francouzských syndikalistů. A tento, pro někoho možná zastaralý, záměr má svoji platnost i dnes, i když se to možná několika liberálům nepozdává.

Letošní 1. Máj v Praze byl jasně protistatní a protikapitalistický, vzhledy ty "nové", vynalézající se problémy mají totiž stále tu samou podstatu stát a kapitalismus. Opravdu není důležité, jestli je stát národní, nadnárodní, kontinentální nebo celosvětový či zda je kapitalismus státní (boševický), liberální, fašistický, monopolní, imperialistický nebo globalizovaný. Jsou to dva principy, které se nejen doplňují, ale i vzájemně nezbytně potřebují. Stejně jako anarchistická federace o komunismus. Jedno bez druhého nemá šanci na přežití.

Pojem globalizace se stal pro širokou koalici neokonzervativních politických a sociálních proudů strážákem, kterým se obávají takřka v každé větě (rozhodně častěji než sociální anarchisté pojem třídy) mělo kdo z nich ho však uspokojivě definovat, a když k tomu došlo, malý ušklíbek pouze dva kroky přijmout ho, nebo odmítnout. Nezdá se to, ale těch co ho přijali není zas tak málo, jsou to všichni, kdo věří v lidský pokrok. Část z nich ho přijala pod jinými termíny jako třeba "univerzalizace", "mundializace" a možná i jiné, část si ho osvojila v této zátěži podobě globalizace. Já mezi ně nepatřím. Opravdu si myslím, že je to proces svérádný (tedy mimo kategorií špatný - dobrý) a nevyhnutelný, stejně jako jeho jednotlivé projevy, např. globalizace ekonomické.

Nevidím na tom nic nepříjemného, právě naopak jde o příznak změny, vývinu života. To před námi ale stojí i nepřijetí zjištění, že když se dokáže takto vyvíjet kapitalismus, znamená to, že je stále životaschopný. Feudalismus se přizpůsobil lidskému vývoji neokázal a proto byl nahrazen systémem novým, kapitalismem. Kapitalismus je mnohem dynamičtější, co neznamená, že vyřadí. Kečsno s Nietzschem co ho nazobílo, to ho posílá, tak to dopadlo i s tzv. alternativní kulturou. To je to co nás musí na ekonomické globalizaci zapojovat neglobalizuje se anarchistický komunismus, ale kapitalismus!

Druhým skupinou jsou ti, kdo globalizaci a priori odmítají. O těch nelze říci snad nic, než že jsou zpráveční. Nechtí být chápáni špatně, takže upřesňuji, že nemám na mysli, že tělové nadnárodních podniků či finančních institucí jsou revolučními a desítky tisíc lidí v Seattlu by byli reakčními. Jde o to, že ti první pochopili sociálně-ekonomický vývoj a ti druhí většinou nenavrhli žádnou lež. Návrat k "národní" ekonomikám můžeme směřovat přechodem k fašismu, boševismu, nebo maoistickým záměrům co se boj konkurence většího obchodu naproti přes ulici. Návrat ještě dál je pro změnu výsledků různých "zelených" primitivů a těm do zrušení rozhodně lézt nechceme.

Prostě, 1. Máj v Praze byl proti globalizaci kapitalismu, protože byl proti kapitalismu jako takovému. A s tímto chápáním, písal článek záměrně zkracuje fakta. O problémech globalizace se jasně mluvilo i na plakátu, tedy té součásti 1. Maje, která měla největší radost možnost oslovit nasaagované občanstvo. Protože o informacím přehlasu oficiálních médií pokrývajících celou akci všichni víme své.

S tím je spojena i poznámka o prohlášení pořadatelů a o jejich distanci se od globálního dne proti kapitalismu. Samotnou tazi, že je snad nějak podstatné, pod čím je úředním prohlášením demonstrace, ani nebudu komentovat (vzpomeňte si např. na 1. Street Party v Praze - to rozhodně nevypovělo jako předvolební shromáždění mldže, i když tak bylo nhlášeno), ale ani samotná "současné politické situace v ČR" není nijak od globálních problémů odtržena, ba právě je nejen jejich odrazem, ale i součástí, a dokonce je i spolkovýtř. To je pravd tvář globalizace - vše je propojeno se vším a všude.

Pro ilustraci orkř "domácích problémů" (které autor pravděpodobně při počtu hasu z vlastních myšlenek radši umístil do úvozovek) bych zde raději citoval pár reálných věcí, než vytvářel dvě tři slova, což je bohužel v A-KONTRA tradice:

"...Útok na odborníků první pomocí chystané nemilozrnce Zákaniku práce a zavedení podnikových rad. Útok na základní sociální standardy pomocí davelegace nřmenného a dalšího zadržování ve jménu přibřování se Evropské Unii, pod vypnutelného domácího průmyslu v zájmu nadnárodních společností a chronické nezaměstnanosti, srážející statisíce lidí do bídy a bezdomoví, která už není abezrazou..."

To prostě není jen tak nějaký populismus nebo ideologický tradicionalismus, to je REALITA. Chápu, že pro liberály to nejsou problémy hodné zmínky na 1. Maje, ale on by měl pochopit, že TOHO jsou projevy právě té tolik omládné globalizace kapitalismu! Nebo snad má globalizace kapitalismu dopady jen na nějaký vyběhý Jih, a jehož reálné situaci nemá autor článku jak se zdá nejmenší poněk. Onen Jih to jsou všichni, kdo jsou vykořisťováni a utlačováni, to liberály tolik opovrhovat tříd pracujících, a je jedno, kde zrovna žijí, zda ve Švýcarsku, USA, Latinské Americe, Rusku, Africe nebo v bývalém Československu.

Co se týče Děkujeme odejště, mluví za sebe tento člátek (jedna věta!), není snad třeba dodávat, že obdobné pokusy opět nejsou jen "domáci" specialitou:

...Impuls 99, Děkujeme odejště, Dřevická výzva apod. představují nový pokus od pracujících lidí odtržet vstupy lidských intelektuálů, spjatých zejména s Hrodem, katolickou církví a bankovní oligarchií, srážil jejich postavení zpět nížkam na konec 19. století...

Nakonec odlehčíme a plejdáme k úsměvnějšímu tématu: útokům na Federaci sociálních anarchistů (FSA), bez kterých by snad A-KONTRA ani nebylo úplné.

Kdy bych doslovně opsal celou tu "charakteristiku" FSA obsaženou v tomto článku, ale obávám se, že by dopis zabalil otištění pro nepřipustnou popularizaci FSA. Takže jenom stručně odpovím.

Tuto charakteristiku bych osobně klidně připsal (samozřejmě, že nemohu mluvit za celou FSA), až na pár drobných výhrad. Přijímám pokřnou vyřádanou FSA za její propagačnou tonii, zlosti anaršismu i neobjedný postoj v diskuzi se zahraniční sciinou, složenou v první části "charakteristiky", jen nechápu, jakým neopřehledím se tam dostalo zmínka o demagogii, ovšem jelikož nikde není ani slovíčko vysvětlení, proč by měla být teorie FSA demagogická, budu to jako chybu technického rázu. Druhá část je lehká od věci, protože ona jaksi není o co bojovat. V anarchistickém haufi žádné "pozor" nejsou. Co se týče "vedení", nejde o vedoucí řihu FSA, ale o vedení samotnými anarchistickými myšlenkami.

Anarchistická haufi samozřejmě potřebuje nějaké "vedení" a zakotvení. Jedná se ale o to, co britská Anarchist Federation kdysi nazvala trdně "leadership of ideas". Znamená to, že anarchistická haufi je vedena skutečně anarchistickými revolučními myšlenkami. Obsah tohoto "vedení" je však vytvářen jednotlivci a organizacemi. Rozhodující skutečnost, zda člověk přijme toto "vedení", zda přijme politickou zodpovědnost a autenticky anarchistické ideje jako standardy své práce, je však osobním rozhodnutím každého anarchisty. "Leadership of ideas" je v jistém smyslu naše vlastní (tj. pracující třídy) akumulované historické tradice a zkušenost se sociálním bojem. "Vedení" v anarchistickém haufi mohou a musí mít pouze ověřené, produktivní a racionální principy a zřady, které z morálního a politického hlediska určují základní limity naší práce, ukazují nám, kdy ještě jsme anarchisty. Ti, kdo takové "vedení" ztrácejí, pak mohou dopadnout jako "anarchističtí ministři" ve Španělsku (a nejen tam).

Pokud má FSA nějakou "vůči" pozici v anarchistickém haufi - čímž se ovšem písal trapně snaží naznačit, že FSA má avantgardní ambice po vzoru trockistů - je to pouze díky tomu, jak důsledně a nekompromisně již po několik let prosazuje autentické anarchistické zřady a principy prostě, abych použil slovítko autora - "dřít líni".

Autor však proti nim zřadám a principům nenashromáždil ani jeden argument. Hromadí pouze jednu urážku a jeden osobní dojem za druhým - jsme zastaralí, kdrujeme, jsme demagogičtí atd. Takováto ničím nepodpřádaná katagorická prohlášení však nejsou ničím, než argumentem do diskuse.

Předposlední parůž mého dopisu se vztahuje k onomu "kdrování" a vylučování kašosi odkudsi. Ne přirově 1. Maje 2000 v Praze se podílely jak už autor zmínil čtyři "anarchistické organizace". Někdo jso uvozovky opodstatněně nechám na čtenáři, ale to že je autor použil má asi něco naznačit. Pokud je autor, podepsaný jako Ondřej, Ondřejem Stáškem, tak asi chtěl naznačit něco o CSAF, jelikož je členem. Věřím, že o ostatních organizacích, o kterých zjevně nemá mnoho informací, by si nedovolil psát ukřepené zřady. OS se připravných setkání také účastnil, takže by mohl porovnávat blže kdo chtěl koho vylučovat. Kromě zmíněných pdrů Tedařka a Foidka šlo i o boševický. A kromě FSA je chtěly vyloučit i delegace zmíněných organizací, včetně CSAF. Takže podřízeno seřeno, bylo konsensem dojednáno, že udavují na Sileckém ostrově nemají místo a boševici takéž. Jsem si vědom, že nepřijemný průběh shromáždění máto nakonec zabránil, ale snoho tu byla o od všech organizací, což je chvělýhodný vývoj.

Pokud jde o ono "kdrování lidí, účastníků se připravných schůzek", opravdu nemohu pochopit co má na mysli. Nikdo si na schůzkách nestrážoval, že je vyloučen z diskuse, ale je poznámo, že co se týče CSAF, tak se její vnitřní rozpory promítly i do sítěné delegace. Se všemi se však jednalo, nikdo nebyl vyhazen. Úředně, že by osobně jsem po jedné schůzce doporučil Ondřejovi na další nechodit - s ohledem na jeho zřady. Po dvou, decentně řečeno, neúspěšných reatcích na projednávání zřadřstí, když vypodaly, že jsou schopny okrožít jeho zřady, jsem to chtěl jako svoji povinnost. Nešlo však o "kdrování", ale o korekci, ba takřka přetělskou, radu.

A něco na úplný závěr. A-KONTRA spustilo svůj autocenzurní mechanismus a taktně pomlčelo o tom, že Federace sociálních anarchistů se nepodílela jen na Prvníhojnovém shromáždění v Praze, ale byla schopná uposládat ještě jedno, v oblasti, na kterou tvrdí nezvítědná ruka globalizujícího se volného trhu dopadla obzvlášť drtivě v Mostě, v severních Čechách. To že akce neměla takový dopad na média jako pražská policejní přehlídka, je pochopitelné, protože totiž pokládá a měla naprosto jasny politický smysl nabezru alternativu a lidi o ní projevují zájem. Až sice byla menší než v Praze, ale pro změnu to nebyly jen okrajové tvře anarcho-autonomních vetešů.

Předem děkuji za přečtení (úplně).

S pozdravem

PAVEL PECKA (FSA-Praha)

Kdo nebo co nás povede?

Pavel Pecka se hrde hlásí k většině charakteristiky FSA, kterou jsem napsal v kritizovaném článku. Došlo mi zjevně, že se ani neobrátil proti názoru, že FSA dosti podobně jako trockisté usilují o vedení a pouze upřesňují, že jim nejde o mocenskou pozici jejich organizace to čamž lze ovšem vzhledem k metodám typu ostrakizace nepodpírajících a rozkladů kampaní proti ostatním v "teoretickém" časopisu s úspěchem pochytovat) nebo dokonce jich samotných (což by sice v anarchistickém haufi mělo být samozřejmost, bohužel to tak ale například, zejména když FSA třeba ve svých zprávkách do zlatoníci používá slova typu "leading figures", tedy "vůči osobnosti"), ale o to, aby anarchistické haufi bylo vedeno "skutečně anarchistickými revolučními myšlenkami". To ads tedy musí opravdu utklidit. Materiály FSA včetně Peckova dopisu mým docela pěkně ukazují, co pro ně znamená anarchismus: výstřední by bylo nazvat to zesešenlost, demagogie, agresivita, neodvstnost apod.; ale to by Pavel Pecka asi řekl, že jen hromadit urážky. Anarchistické haufi asně být vedeno trauými řídami, které nám "ukazují, kdy ještě jsm anarchisty" (ne způsob zřadů, které stanoví, kdy jsm třeba zlobit, vzruš, svolávat shromáždění, či kupující strunout nebo na principu nějakého ideologického tepikumu?), ale racionální reflekt traučnosti z pozic svobodomyšlných lidí. I tak je ale slovo "vedení" opravdu hodné zavědění, a to, že patří mezi další "pojmy", které se FSA o další rozhodl "rehabilitovat", jenom dokazují, o co jsm jde: chtějí věst, řádu, udávat směr. Tohle asně s anarchismem lic společného, ne Wohlmutem a jeho soukonesovci tak hojně napadají. "Inferiylisté", "zelenáči" a další. Je to také do klad autoritativní FSA - pouze se pekání nějaké klasické autoritě, ale myšlenkám, které byly původně antiautoritářské. Pojetí FSA, které z nich dále není vyloučeno ideologií

Rozluštění lidského genomu

- o krok blíž k naduladě bohatých?

Před pár týdny všechna naše i světová média informovala o novém objevu, který změnil svět. Objevovála se i srovnávání a historické exkurze. Bohužel, podle mě nejbliže k pravdě byli ti komentátoři, kteří kompletní rozluštění lidského genomu přirovnávali k rozbití atomu, i když to asi mysleli poněkud jinak než já. Oba objevy ale mají dost společného: rozbití atomu také nevedlo k ničemu dobrému, naopak bylo zneužito k výrobě atomových bomb a možná i v dobré víře použito na pohon jaderných elektráren, které se ale ukázaly jako ohromné nebezpečí, po kterém zůstali a dost možná ještě i zůstanou desetitisíce mrtvých a postižených.

V úsilí být první, kdo lidský genom rozluští, soupeřily dva subjekty - jeden soukromý a jeden státní. V závěru své sily spojily, aby cíle dosáhly rychleji. To ale není příliš důležité, spíše bychom si měli všimnout, co za negativní důsledky z onoho slavného objevu plynuly ještě před tím, než byl dokončen. Stejně, jako si korporace typu Monsanto patentují živé organismy - rostliny, si na základě výstupů výzkumu lidského genomu podali už stovky patentů různé farmaceutické giganty.

Výmluvný je i údaj, kolik peněz do výzkumu investovala již zmíněná soukromá firma - v době, kdy bylo z lidského genomu rozluštěno 90%, bylo utraceno již 330 miliónů dolarů (jen měsíční účet za elektřinu dosahoval 60 000 dolarů). Je jasné, že žádná soukromá firma neinvestuje ani dolar, natož rovnou milióny, do záchrany lidstva. Jde, jako ve všem v tomto systému, o co největší zisk za jakoukoliv cenu. Proto vzbuzuje oznámení těchto výzkumníků o dosažení cíle oprávněné obavy, dokonce i u vědců, kteří se na tomto zkoumání podíleli. V jejich případě se ale nemohu zbavit obrazu známému z mnoha filmových komedií: Rozčuchaný vědět, že nevědomě a v dobré víře, že se podílí na vyřešení problémů trápících Zemi, zneužíván zlým padouchem, který chce ovládnout lidstvo. Až dovede své výzkumy do konce, je padouchem odvržen jako nepotřebný a když ho odvádí padouchova ochranka, vykřikuje na všechny strany: "Ale já to vymyslel pro světový mír!!!" V reálném kontextu ale získává tento obraz poněkud hořkou příchutí...

Pro koho?

Mezi hlavními pozitivy se uvádí zlepšení lékařské péče. V době, kdy se v zemích Severu utrácí miliony dolarů za výzkum viagy, zatímco v Africe umírají na nedostatek základních léků miliony lidí, vyvolává zpráva o pokroku v medicíně otázku: Pro koho?

Hlavní problém dnešního lékařství je, že funguje na komerční bázi. Zdraví představuje stejně jako cokoliv jiného předmět zisku. A tak jde farmaceutickým firmám především o něj. Vývojem a následným prodejem léků na cokoliv, po čem by mohla být poptávka v zemích Severu, se dá vydělat majlant. Trhy rozvojových zemí jsou z hlediska kupní síly naprosto zanedbatelné, proto jsou na okraji zájmu těchto firem.

Ani v "nové medicíně", jejíž vznik předpovídají vědci jako jeden z hlavních důsledků rozluštění lidského genomu, tomu nebude jinak. Díky informacím z mapy lidského genetického kódu bude pry' možná "šít" lidem léky přímo "na míru". Badatelé zatím ještě neví, zda bude možno tyto nové léky vyrábět sériově. Pokud ne, a to je dosti pravděpodobné, je jasné, komu budou dostupné úzké elity bohatých. Pro drtivou většinu lidstva a pro všechny ty, jenž léky opravdu potřebují, zůstane tento "nejvýznamnější objev tisíciletí", jak jej v euforii nazývají někteří politici, jen velkými slovy.

Lovu (velryb) zdar !

V Austrálii na zasedání mezinárodní velrybářské komise (IWC) neprošel návrh na zřízení ochranné zóny pro kytovcé v Tichomoří, tedy jakési "rezervace", kde by platil úplný zákaz jejich lovu. A tak budou velryby dál loveny a vybiřeny proto, aby si ti, co na to mají, mohli pocutnat na velrybím steaku. Jako vše, lov velryb je především byznys a tak nás rozhodnutí nějaké komise může překvapit jen těžko. Na druhou stranu, tento případ má velice zajímavé okolnosti.

Zasedání se účastnilo 35 států, přičemž proti bylo zejména Japonsko a Norsko. Tyto dvě země jsou přitom jediné, které loví kytovcé i přes moratorium, které bylo na jejich komerční lov vydáno v roce 1986. V té době bylo totiž několik druhů tohoto mořského savce ohroženo. Japonsko obchází zákaz tím,

Pro politiky a další elity tento objev ale nesporně zásadní význam má. Pro ty, co na to budou mít, se život změní dost možná zásadním způsobem. Ne nadarmo vzkázal Bill Clinton prostřednictvím satelitního telemostu Tonymu Blairovy při slavnostním "odpečetění" genetické mapy, že život jeho syna Lea se tímto objevem prodloužil o 25 let. Do teď ještě jakž takž platilo (i když v hodně omezené míře), že zdraví si nikdo nekoupí (pár multimilionářů už na nevyčísitelné choroby umřelo). Až však lékaři začnou uplatňovat výsledky tohoto badání v praxi, nastane nová éra - kdo má peníze, má nejen život, ale i zdraví.

A pojďme dál. Kdo z bohatých by si nechal ujít možnost nethat si vylepšit své budoucí potomky? Jasně to vyládl James Watson, spoluoobjevitel struktury DNA: "Nikdo nemá žaludek na to, říci to otevřeně. Tak to řeknu já. Když bude možné vytvořit lepšího člověka přidáním genů, tak proč bychom to neudělali." Máme se tedy na co těšit...

Pro elity!

Pomalou se dostáváme k tomu, proč je kolem tohoto objevu tolik hřebů. Je to totiž další úspěch kapitalismu, další krok k ovládnutí a podrobení si celého lidstva úzkou elitou bohatých. Ti z něho budou mít prospěch jako jediní. Jedni v podobě zisků svých firem, druzí tím, že si budou moci zaplatit zdraví i život. Lidé, kteří žijí a umírají na nemoci považované v našich zemích za dávno překonané, se o tomto objevu asi ani nedozvědí. Nedostane se k nim stejně tak, jako se k nim nedostanou jiné, dnes u nás běžně dostupné léky. Příčina je zakódována v hlavním principu současného systému, kapitalismu - honba za ziskem bez ohledu na následky.

Stejně tak jako ostatní odvětví, ovládne i lékařství několik nadnárodních gigantů. Dr. Venter, ředitel soukromé společnosti podílející se na rozluštění lidské genetické mapy, předpovídá: "Farmaceutické společnosti, vyvíjející léky schopné působit na určité geny způsobující danou chorobu, ovládnou zdravotní péči na celém světě." Opravdu hrůzná představa - produkce léčiv v rukou firem, řídících se jen zákonem maximálního zisku.

Jsou tu ale i další špatné zprávy. Tentýž člověk volá spolu s dalšími svými kolegy participujícím na výzkumu po vzniku celosvětového regulačního orgánu v oblasti genetiky. Co z takového orgánu může vzniknout jiného než další instituce pod taktovkou USA a nadnárodního kapitálu? Instituce, která brání právo nadnárodního kapitálu na vykořisťování všeho a všech, ale důrazně odírá ostatním právo bránit se? Takový orgán nezabrání zneužívání genetických manipulací, ale upravit mantinely pro její využívání tak, jak se hodí bohatým a mocným.

Ani toto není konec mé chmurné vize. Dovedete si představit, co za nové zbraně se dá vyvinout na podkladě genetických výzkumů? V souvislosti s genetickým vylepšováním jistě mnohým přijde na mysl Hitlerova teorie o nadřazené rase. Co takhle vyvolit biologickou zbraň, která vyhubí všechny lidi sněžné pleti? Nyní to nebude až zase takový problém...

A konečně půjde nových znalostí použít k ještě větší mocenské kontrole. Dovedete si představit, k jakým osobním údajům bude mít stát přístup? Nechme opět promluvit Dr. Ventera: "Až budeme znát přesnou podobu genetické vady, která způsobuje náchylnost k nemoci... můžeme určit, kdo může být ohrožen Alzheimerovou nebo Huntingtonovou nemocí nebo rakovinou určitého typu. Předpovídání a prevence nemocí se tak stane prvním plodem výzkumu genomu v medicíně." Z genetického kódu se dají zjistit i další údaje - náchylnost ke vzniku rakoviny z různých chemikálií atd. Brrr.

HOUDY

e absolutizuje je, místo aby přiznalo, že v historii byly vždy znovu nalezenými řešeními závisujícími na konkrétní situaci, nikoli univerzálním receptem, je ale přetváří v jejich vlastní poradi.

Boševici a udavači

mezi námi

A teď ještě k prvnímu máji samotnému, i když se tomu budu věnovat jen ve zkratce, protože mi mnohem důležitější přijde diskuse s teoretickými základy Peckových názorů. Úvazkovky u anarchických organizací byly proto, že má pobuřovalo, že si tyto čtyři subjekty chtěly doslova přivlastnit anarchické hnutí a anarchický právní maj. Pokud někdo chce někoho vyřadit a vyhádat (něco jiného je bránit boševikům v jejich propagandě), došla jasně tomu dříve zapravka. Nevím o jakém konsenzu Pavel Pecka mluví, většina návrhů ČSAF byla ale schůzách smetena ze stolu a jeden z členů ČSAF prohlásil, že s jistou částí ČSAF jednat nebude (kromě má šlo ještě minimálně o dva lidi). Rada Pavla Pecky mi tehdy moc přátelská nepřišla a co se týče seznámených reakcí opravdu mi dost vytočila představa, že se lidé ("Polák, Tesdrek"), s nimiž jsme se rok předtím seznali zabídnutí neonacistickému pravidlu mají na místě tradičních anarchických shromáždění měli být z toho samého místa vyhozeni ne jako před rokem policie, ale "anarchisty", navíc těmi, kteří v té době došli proddvali časopisy boševikům na Letenské pláni. Co se týká "udavců", když má Pavel Pecka tak rád definice, tak udavač je někdo, kdo tajně řídí policii náco, co do té doby nevěděla. Policie i Tesdrek veřejně kritizovali ČSAF za to, co policie dříve věděla. Jestli to máš nebo nemáš dělat je jiný problém, slovo "udavač" je ale zcela nemístný termín.

O mosteckém shromáždění jsme semřeli proto, že bychom byli obviřeni pofouchli nepříteli ČSAF, ale proto, že sám nepřítel téměř každý týden a nemáme potřebu na to psát ody. A akce ČSAF v Mostě podle toho, co jsme se o ní dozvěděli z různých zdrojů nepřetvářela svým významem tyto aktivity. A skutečnost, že většina aktivistů pražské ČSAF poté, co měli velmi ramesaré leři při přípravě pražského prvního máje před ládnou chlebo odjela pryč, jsme komentovat nechtěli. Jestli bychom se dozvěděli, že napodíme ČSAF

ONDŘEJ SLAČÁLEK

REFERENDUM 2000

"Jsem technik ani technolog." tak po své osobně nár- šlávě stavení jedné elektrárny Tomela Václav Klaus. Zapoměl jen dodat, kým ve skutečnosti je - tedy technokratem. Právě je také fascinuje gigantická stavba Temelína, i když sám musí přiznat, že ji nerozumí, proto bojov za její spuštní a proti snahám je odvrátit. Proto se již několikrát nechal zaplést oními techniky a technologu o s radostí se jím pravděpodobně nechová naplňt znovu - "...byl jsem zde několikrát a vždy jsem měl pocit, že se zde finišovalo. Jestli se teď finišuje trochu víc, tak jsem jen rád..."

To, že se "finišuje trochu víc" je ovšem chit ve vzduchu. Jestli před neodolným závazkem psítu do elektrárny na to začali reagovat i české environmentální organizace, které vystoupily s požadavkem, aby o spuštní Temelína rozhodli občané v referendu, začaly šít petice s tímto požadavkem a v celkem krátké době sešly plus sto tisíc podpisů. Na první pohled pozitivní snaha něco změnit, zapojit do rozhodování o problémech ty, kterých se týkají a spojit boi proti jedné energetice se snahou o větší demokratizaci společnosti. Je to ale skutečně tak jednoduché?

"Vole lido"

jako "poslední záchrana"

Volání po referendu přišlo příliš pozdě. Ne snad proto, že elektrárna už stojí a kamínky ve tvnu babylonských věží za mnoho miliard zohyzdují krajinu. Pozdě proto, že naši ekologičtí aktivisté se

předtím nechali zůstat do diskuse o převážně ekonomických aspektech jaderné energetiky. Nechtěli tak se připojit k své vlastní ekologické zbraně (které proti nim dokonce občas použili jejich technologičtí oponenti) a přestože pilně na boj vedený zbraněmi protivníků, křehli s nimi pochopitelně umi mnohem lépe zacházet. Je sice svůdné představit si své oponenty jejich vlastními argumenty, znamená to ale přistoupit na jejich logiku a podmínky, v nichž nebu dlouhodobě vítězí...

Jestliže křehli ale bylo, že ekologičtí aktivisté přišli ze své (mimořádně zcela nedemokratické) lobby u politiků - i Jakub Patočka ve svém středním článku pro Sedmou generaci hodnotí činnost let Hnutí Duha chvilu právě přechod Duhy od netlaku na morálku k lobbyingu. V praxi to ovšem znamená jed - nek obhájení lidí, a také přechod k metodice velkého byznysu, pro nějž je lobbyng zcela všedním způsobem práce. Kontrolní otázka: Kdo má větší šanci ovlivnit politiku - společnosti s miliardovými obraty nebo ekolog, jehož zbraní mohou být nepochopitelně i jiné etické principy a odvolání na demokracii?

Ve několika letech má lobbyng si to v době, kdy politici zcela prosvětlili proti svým sblížím chystají spíše ekologičtí aktivisté, uvádějí i Hnutí Duha. Prosto spolu s dalšími organizacemi rozložily kampaň ze referend. PŘÍŠ pozdě. Ale nejen to. Také přišli sкупина. Jestliže se někdo nechce k referend: at v momentě, kdy začne jeho smutný dosahovat svých čel jednání s politiky, nabývá ze posilování solidarit, ale pouze prostředím lidí jako např. Hnutí Duha, nadejde k proměně svých čel. Měkké je to do značné míry novina - lze si jistě myslit, že politik udělá rozhodnutí, že upřednostní ekologické záměry (i když v praxi je odlišná jediná věc, je-li k němu co například dostatek), takže ale utváří rozhodnutí, které je zbraní možnosti o něčem rozhodnout a předsá k tomu - nebo že ho k tomu přimáje něco přes sto tisíc podpisů... A to vše ještě předtím, co si Duha o další ekologické organizace přivěsí svým lobbyngem a následněv odvolání řadu tradičních spojenců, včetně anarchistů, až by ovšem svými nevírohodnými postoji získaly nějakou důvěru širší veřejnosti.

Čemu rozumí odborníci, čemu rozumí "obyčejní lidé"?

Hlavním argumentem proti referendu je, že jediné energetiku je složitou záležitostí, je mohou porozumět pouze odborníci, zbytek my ostuší tu jine pouze od toho, abychom zbraň vzhledu k jejich gigančískému dlu. Ano, skutečně, některé problémy spojené s jadernou energetikou jsou povýše odborné a to je také jeden z důvodů, proč být proti jaderné energetice - vydaté lidí však (mnohdy chybně) rozhodnutí odborníků (mnohdy zvláštních na tom, v jehož prospěch rozhodnutí dle), které si lidé nepochopí nikdy ověřit o nemožnou se na rozhodnutí kvalifikovaně podílet, jejich životy jsou tedy dány vlastně něčemu, čemu vlastně nerozumí. To je ale jen část pravdy.

Zdejšíka ne vto v kaze J. Jamelin totiž nelze lehkým okem pochopit. Je zde příliš mnoho signálů, že celý stavby bylo značně pochýbné i z hlediska, jímž lze porozumět normálním lidským rozumem. Mění zdánlivě tajemství, že celý stavba nebyla žádným "michalajm dle mnoho stovek lidí" za až je vydán např. Hnutí Duha, ale v mnoha ohledech dost pochýbným podnikem. Na vině je mimo jiné "veliký" zemědělská politika ČR, která aby pociťovala odpor proti elektrárně se sebe zcela uměle oddělily jednoho z hlavních chlebočků v okolí. Ne stavba pracovní lehkou, přičemž mnoho lidí bylo (o bare) peně ze prakticky za nic. I do této problematiky zptávy o rozrůzných drtech či kolehujících politických v elektrárně, a očili svědci potvrzují, že celý stavb okolků domů je ze stavební materiálu utvářeno pro elektrárnu. A to jsou jen špičky ledovce, co zdá se zcela skryto nikdo neví. Když už si ji zvaly, měly Duha a spol. svou ekonomickou argumentaci dotáhnout do konce a požadovat důslednou inspekci, která by kompotně přezkoumala stavbu a mohla by přinést nové

Velrybí tuk, v minulosti využívaný k výrobě lampového oleje, másla, margarínu, parfémů a dalších produktů, je dnes téměř bezcenný. Na výrobu zmíněných komodit se dnes používají jiné materiály a jiné využití tento tuk nemá. Skladuje se tedy v arktických skladištích, kde je ho dnes již 800 tun (!). Přičemž v roce 1997 bylo 240 tun spáleno jako palivo. Norsko pro něj tedy hledá další využití - mezi zkoumané oblasti patří zdravotní nápoje (zřejmě chtějí rozpoutat podobnou lámu o velrybím tuku, jaká koluje např. o typických zubech a vede téměř k jejich vyhubení), pleťové krémy a krmiva pro zvířata. Stejně zbytečné jsou dnes velrybí kosti, dříve užívané na výrobu hřebců a koster deštníků. Dnes končí na dně oceánu.

Konference

Hlavním argumentem Norska je, že nejmenší z velryb (plejtvák malý) se již dostatečně rozmnožil, a že ho tudíž v omezené míře lovit. S tvrzením, že plejtvákovy neohroží vyhnutí, souhlasí i vědecký výbor IWC - žije jich zhruba 100 000. V březnu se norská vláda pokusila prosadit vyjmout plejtvák malých ze seznamu Konvence o mezinárodním obchodu s ohroženými druhy flóry a fauny, aby mohla jejich povolit jejich vývoz. Naštěstí neuspěla.

Spojenými státy Norska a Japonska se však podařilo zamítnout výše zmíněnou dohodu o tichomořské mořské rezervaci. Z 35 států hlasovalo pro 18 států, jedenáct bylo proti a čtyři se zdržely hlasování. Návrh na zřízení ekologické organizace Greenpeace, která na tomto jednání také získala statut pozorovatele - to znamená, že její zástupci mohli být přítomni na jednání ale nesměli kladt žádné otázky. Japonsko se hned na začátku jednání neúspěšně pokusilo Greenpeace tento statut odebrat kvůli jejím "nezákonným a násilným protestním akcím v Antarktidě, které ohrožily životy japonských námořníků a posádek."

Návrh Greenpeace podporovala zejména Austrálie, Nový Zéland a tichomořské ostrovy. Těsně před hlasováním se zjislo, že tři státy (Irsko a dva karibské státy Dominikánská republika a Nevis) jsou ještě nerozhodnuté. Právě jejich hlas byl rozhodující, zda dohoda projde nebo ne (na její schválení bylo potřeba tři čtvrtiny hlasů) a na ně se zaměřila nátlaková

akce Greenpeace - předsedům vlád těchto zemí chodily stovky e-mailů a faxů požadujících jejich kladný hlas. Bohužel, kampaň se nezdařila. Bezprostředně po hlasování se však objevili spekulace, že hlasy těchto tří zemí byly zaplacený (je skutečně velmi nelogické, že ostrovní státy Atlantického oceánu, kde již podobná rezervace existuje, se postavili proti zřízení zóny v Tichém oceánu).

Velrybí budoucnost - NO FUTURE?

A tak se velryby už zase pomalu ocitají v ohrožení. Kromě Japonska a Norska je totiž ještě legálně loví různé skupiny původních obyvatel v USA, Rusku, Kanadě, Indonésii a dalších zemích - indiáni, eskymáci atd. Loni v květnu obnovili lov velryb američtí indiáni, ovšem jejich čin se neobešel bez masivních protestů. Ochránci zvířat spojili své síly a bránili lovcům v jejich činnosti - najžděli čluny mezi lovcy a velryby, svými skútry velryby plašili, snažili se zabránit vyplutí kánoe... Docházelo i k tak absurdním situacím, že jedna řidička skútru dostala po té, co vjela mezi velrybu a lovcy, pokutu za ohrožení kytovce (oficiální zdůvodnění bylo nedodržení bezpečné vzdálenosti mezi ní a velrybou)! Eskymáci na ruské Čukotce už loví dávno, jejich kvóta je 120 velryb ročně.

Obnovení komerčního lovu, ke kterému, jak se zdá, pomalu spěje situace, by zřejmě vedla k opětovnému vyblbení velryb. Nikdo totiž nemůže účinně kontrolovat, kolik a jakých druhů velrybů skutečně uloví. Několik ekologických organizací dalo na genetický rozbor velrybí maso ze supermarketů. Bylo zjištěno, že pochází z přísně chráněných druhů, které podle oficiálních údajů neměly být loveny vůbec! Pouze úplný zákaz lovu velryb tak dokáže zajistit jejich přežití.

Lov totiž není pro velryby jediné nebezpečí, které jim od člověka hrozí. Dalším je stále vzrůstající znečištění světových oceánů. Velryby se totiž živi planktonem, který do sebe absorbuje největší škodliviny. Ty se potom dostávají do organismu velryb. Mezi důsledky patří poruchy rozmnožování a dost možná i poruchy orientace, které způsobují ony známé "velrybí sebevraždy". Jak se zdá, člověk se snaží seč může, aby velryby dostal z povrchu zemského...

HOUDY

Inspiroující fikce

Povídka NOTEKA 2015 napsal Konrad T. Lewandowski v lednu 1995. Jestliže se v té době mohla zdát představa že USA, respektive NATO, povede válku se suverénním evropským státem, většine členův jako čirá fikce, dnes, po bombardování Jugoslávie, už to vypadá trochu jinak. Člověku až běhá mráz po zádech, jak přesně některé události popsané v povídce, odpovídají těm skutečným, a klade si otázku, zda-li i to co se zatím nestalo, nebude dříve či později realitou. Soudíme, že stojí za to právě dnes, před očekávanými zářijovými pražskými událostmi, připomenout si Lewandowského povídku. Zejména inspiroujícími mohou být autorovy nápady, jak se bránit nestrovnatelně většímu a silnějšímu protivníkovi, spolehajícím mj. na svou technologickou a organizační převahu. Nabízíme vám proto stručný průřez povídkou s několika ukázkovými citacemi.

Novinář na volné noze nabídne bulvárnímu časopisu několik supertajných vojenských dokumentů generálního štábu, které si samozřejmě sám vymyslel.

Mým cílem byla nevinná intelektuální zábava. Chtěl jsem nalézt odpověď na otázku, jak účinně bojovat s protivníkem, který má velkou technickou převahu. Když je nad bitevním polem nepřátelský satelit, pod ním průzkumné letouny, pod nimi strategické bombardéry, stíhači, bitevní letouny, helikoptéry, a pod celým tímto deštníkem tanková a motorizovaná vojska, jak potom rozbit tuto pyramidu bez obdobné struktury vlastních vojsk?

Odpověď na tuto otázku poskytovala teorie chaosu a teorie příválů. Je třeba se vyhnout soustředění vlastních vojsk před útokem. Pokud shromáždíme na jednom místě tanková vojska k zahájení ofenzivy, protivník disponující dobrým elektronickým průzkumem a převahou ve vzduchu to okamžitě zjistí a za pár minut z nich nadělá hromadu šrotu se špetkou kécupu. A to dávno před tím, než se na obzoru objeví nepřítelovy tanky. Naše vojska se tedy musí spojovat jen v okamžiku útoku, ne předtím, protože jinak se vystaví nebezpečí zničení ze vzduchu.

V přírodě existuje jistý úkaz, který přesně odpovídá těmto požadavkům. Je jím blesk. Před atmosférickým

výbojem se elektrické náboje totiž nesoustředí v jednom místě mraku, ale v okamžiku úderu blesku splynou z jeho celého objemu. Jak tedy zajistit, aby se tanky chovaly jako elektrizované částice deště a ledu, a "tankový blesk" udeřil přesně tam, kde je třeba?

Blesk "řídí" rozdíl potenciálů mezi oblohou a zemí. V případě tanků to může být zdroj rádiového šumu, jakým je nepochybně kolona nepřátelských tanků a obrněných vozidel. Postačí tedy tanky rozptýlené ve velkém prostoru vybavit zaměřovači a potom jim rádiem vydat rozkaz k útoku. Střetnutí tohoto typu se nedá na štábní mapě vyznačit jednou šipkou, spíše půjde o keř připomínající klikatku blesku, ale s jistotou, že tento "blesk" udeří přesně tam, kam má. Pokud se navíc velitelům tanků vydá rozkaz vyhýbat se vzájemným kontaktům před útokem s nepřítelem (v případě náhodného setkání se naši musí od sebe okamžitě vzdálit), bude celá operace podobná tzv. příválu. A poněvadž pro něj ještě nebyla nalezena matematická teorie, pohyby našich vojsk budou pro nepřítele naprosto nepředvídatelné.

Pseudodokumenty začínají postupně vycházet. Mezitím však vypukne v Polsku politická krize.

Parlamentní aféra začala docela nenápadně. Jednoho dne se v jistých novinách objevil článek solidně podložený fakty o spojení jednoho z poslanců s ruskou mafii. Tento poslanec patřil k malé opoziční stranice, která neměla naději vstoupit do jakékoli vlády. A důkazy byly tak nenápadné, že parlament skoro jednohlasně schválil zrušení imunity a vyloučil černoou ovci ze svého středu. Tím vznikl precedens.

Za týden, kdy už všichni začali na tento případ zapomínat, jiné noviny, s předchozími nijak nespojené, publikovaly kompromitující materiály o dalších třech poslancích, tentokrát jednom z vládní koalice a dvou z hlavní opoziční strany. Jako předtím byly důkazy nevyvratitelné. Dokumenty i snímky jednoznačně dokazovaly, že poslanci brali od ruských mafiánů pěkné prachy za mačkání patřičných tlačítek. V parlamentu to vřelo jako v kráteru činné sopky. Aféru by nepochybně smetli ze stolu, nebýt čerstvého precedentu, který nyní působil jako osina v zadku. Vládní většina nakonec usoudila, že po celé záležitosti bude mít o jeden hlas víc, a navzdory křučení opozice trojici viníků politicky zlikvidovala.

A tu se pohnula lavina. Stále nové noviny, soukromé televizní i rádiové stanice začaly soupeřit v publikování spojení dalších poslanců s ruskou mafii. Tentokrát šlo hlavně o poslance vládní koalice. Novináři se změnili v lovců lebek prahnoucí po vraždě. Noviny se začaly trumfovat počtem zkompromitovaných poslanců.

Parlament nejprve úžasem zpitoměl a potom začal předstírat mrtvého brouka.

Mezitím vyšlo najevo, že v prvé polovině devadesátých let minulého století uzavřela polská policie s "byznysmany za Bugem" jistou neformální dohodu. Výměnou za nedotknutelnost Poláků dostali ruští mafiánové volnou ruku pokud šlo o jejich rodáky na území Polska. Mohli je věšet, upalovat, popravovat, a naši strážci zákonů na to měli hledět skrz prsty, pod podmínkou, že mezi oběťmi nebudou polští poplatníci. Obě strany tuto úmluvu pečlivě dodržovaly, až se nakonec nepozorovaně během posledních čtvrtstoletí dvě třetiny polských poslanců ocitly na tajných výplatních listinách soukromých společností s převahou ruského kapitálu.

Prezident rozpouští parlamenta vyhlašuje se Vůdcem státu.

Po rozeznání parlamentu monarchisté usoudili, že "teď nebo nikdy" a vsadili všechno na jednu kartu. Deset kroků od domu jsem se stal členem mohutné manifestace, která falešně, ale o to hlasitěji zpívala "Bohoroďičku". O dvě ulice dál se ukázalo, že na stejný nápad přišli anarchisté, jen píseň měli jinou. Obě manifestace se naprosto přezíraly. Asi tak tři tramvajové stanice kráčely oba davy vedle sebe, každý po své polovině ulice, takže zabíjaly veškerou dopravu. Co bylo dál, nevím, protože jsem odbočil. Minul jsem náměstí, kde nějaký levicák nadával levicovým poslancům, že se před očima celého Polska nechali vyšplouchnout. O návrat demokracie se nikdo moc nedral. Právě naopak. Bylo znát všeobecnou úlevu, že nás konečně přestali cpát do evropské krabice. Policie klidně usměrňovala manifestaci, která požadovala spoustu věcí, a výjimkou demokracie. Zdálo se, že konečně máme své oblíbené zřízení - diktaturu bez teroru.

Událostí dostávají spád nejenom na domácí scéně. Rozvíjí se dramatická mezinárodní zápleтка.

Rusko zaslalo ostrou protestní notu, ale současně prezident Valanov, jehož pravomoci mafiánské rodiny omezily na reprezentační funke, se z radosti ožral do němoty. Evropské společenství pohrozilo dalším odložením diskuse na téma polského členství, ale nejhysteričtější byla reakce Spojených států.

Demokratický prezident Nancy pronesl v Kongresu plamenný projev, ve kterém s odvoláním na svůj demokratický původ a demokratické tradice Ameriky žádal návrat demokracie v Polsku. Prohlásil, že v té záležitosti neustoupí před ničím a použije všechny dostupné prostředky. Potom začala čistka v CIA,

kteř se o událostech v Polsku dozvěděla z televize. Přesněji řečeno, příslušná hlášení existovala, ale uvázla v hromadách podobných dokumentů. Několik úředníků položilo spisy na nesprávnou stranu stolu a dopadlo to jako s Nostradamovými předpověďmi, jejichž správnost se potvrdí vždy až po faktu. Výsledkem bylo, že několik dní po prezidentově vystoupení vynášeli z centrály CIA koše hlav dosaďního vedení.

Krise vrcholila do bytu novináře jednoho rána vtrhne skupina ozbrojených mužů a odvážli ho na neznámé místo. Novinář se k svému nesmírnému překvapení dozvěděl, že generální štáb armády se rozhodl použít strategii, kterou popsal ve svých pseudodokumentech, k obraně před útokem NATO, který se očekává v nejbližších dnech. Generálové mu vysvětlují skutečné pozadí mezinárodní situace.

"Američané neblufují," odpověděl vážně Stebnowski. "Naše rozvědka také propásla jednu příšerně důležitou věc."

"Jakou?"

"Tajnou dohodu o kontrole ruských atomových zbraní. Protože oficiální vláda v Moskvě nebyla schopna v této záležitosti cokoliv garantovat, Američané se dohodli s představiteli hlavních ruských mafiánských rodin. Ti slíbili, že dohlédnou, aby se žádná hlavice nedostala do rukou muslimů, ale výměnou požádali o Polsko. Měli jsme být vyňati z ochrany Interpolu, ruské mafiánské investice neměly v Polsku narazit na americkou konkurenci a CIA měla předávat údaje o činnosti naší policie. Vláda USA s těmi podmínkami bez váhání souhlasila. Předali Polsko k předělání na základnu ruské mafie. Taková malická Jalta."

"Čeká nás tedy válka s Ruskem?" zachraptěl jsem.

"Ne, s Ruskem ne," odvětil Jankowski. "Ruské mafiánské klany si rozdělily vliv v armádě tak, že na každý z nich připadla jedna nebo dvě divize. Teď je tam rovnováha a každé rodině, která pošle do Polska vlastní divizi, hrozí, že klany, které to neučiní, využijí nabídnutou převahu k rozšíření svého vlivu. Každý kmotr chce mít své tanky po ruce a nehodlá nastavovat krk za jině. Kaštaný z ohně mají tedy vytáhnout Američané. Mají lepší záminku, protože budou bojovat za návrat demokracie a dají si záležet, protože právě dnes ráno několik mafiánských šéfů prohlásilo, že ztráty v Polsku si vynahradí prodejem plutonia na Střední Východ. Nancy na to prohlášení reagoval jako na osinu v zadku."

CI, který se Američané a NATO v tomto fiktivním případě dali je prakticky totožný s jejich skutečným cílem v kosovské krizi - o 4 roky později než byla povídka napsaná.

"Nehodlají dobýt celé Polsko, ale pokoušet a zesměšnit naši armádu," pokračoval Moraszczyk. "Vycházejí z předpokladu, že když nám dají ukázkovou facku, plus propaganda, plus hospodářské sankce, Vůdce státu podá demisi a vypíše svobodné volby. Jejich masmédiá už vytubují o poutové stělnici a lovu na polský režim."

Útok začne stejně jako v Jugoslávii mohutným bombardováním včetně civilních objektů jako jsou elektrárny a velké podniky. Autor je však zjevně větší realista než strategové NATO a ví, že pouhou leteckou operací nelze dosáhnout ani tohoto omezeného cíle. Ani nejvyspělejší technologie nezaručuje nezranitelnost.

Generál se usmál.

"Myslím, že můžu prozradit vojenské tajemství. Ono totiž letadlo neviditelné pro radary a infračervené detektory lze vyhledat pohledem ze střežky. Několik amerických velitelů na to při plánování náletů zřejmě zapomnělo."

Aby oplatili toto nemilé překvapení, Američané perfektně odstříleli pomník varšavské Syrenky, načež začali systematicky ničit vojenské objekty na území západního Pomořanska. Nesmírně utrpělo tisíce maket z překližek a plátna, s grilem jako zdrojem infračerveně.

informace, na jejichž základě by se lidé mohli rozhodnout, jestli takovou stranu chtějí nebo ne. Pokud by šlo o občanskou komisi (gocochpnebné za účasti odborníků, nejlépe nezávislých z ciziny), mohl by přivést k většímu podílům participace a to mechem silnější, než formální referendum, v němž by se lidé rozhodovali na základě mediální propagandy či pouhých sloganců - lidé by se mohli aktivně podílet nejen. Běhužel, dokud bude ekologická zdatnost několika desítek nebo stovek "profesionálních aktivistů", kteří si na obyčejné lidi vzpomenu jen když budou potřebovat peníze nebo zvednout ruku, bude většina důležitých ekologických kauz dopadat stejně jako s největší pravděpodobností případ Temelína: probou.

(os)

Policisté zakládají "affinity groups"

- a co my?

Při přípravě na demonstraci pletí kongresu republikánů v americké Philadelphii se policie rozhodla použít se od demonstrantů. Věnovali si účinnosti malých, sebraných autonomních skupin a omezení v omezené míře se to rozhodlo napodobit. Policisté budou při zasahování proti demonstracím rozděleni na malé skupinky asi o pět lidích s jedním důstojníkem, aby byli operativnější, schopnější reagovat na nové situace, pohyblivější apod.

Co to znamená? Především to, že tato taktika je účinná, pokud je cílem narazit činnost protivníka. Počasí diskuse nastává. NMF kritizuje dnoška už kde kde, dokonce i Jeffrey Sachs. My bychom měli být o krok napřed - ptát se jestli a jak lze klást odpor.

Traditním prostředkem jsou velké shromáždění a masové pochody. Velký dav, který se dnoška shromažďuje a pomalu se dnoška pohybuje, lze snadno zastavit karátem policií, ev. dnoška obkličtí - viz Národní úřad 17. listopadu 89, anebo u v poslední době 28. října 99 na Těšnově. Ani při velkém počtu demonstrantů (třeba i v řádu desítek tisíc) to není pro represivní složky dnoška problém. Pomáhají si techniku - vodní děla, slzný plyn a v případě potřeby obrněné vozidlo a další vojenské technika. Jestliže se ale dav dnoška rozdělí na malé autonomní skupinky, které dnoška pokračují v činnosti, získává obrnou výhodu. Malé skupinky se mohou rychle pohybovat, skrývat se a učit se pronásledování, oběhují zdatnosti vedlejšími ulicemi, dostávají se do týlu nepříteli, pronikají k určenému cíli z nejdůležitějších stran, nečekaným útokem prorazí karátem, na místech, kde to policisté neočekávají. Pokud dnoška koordinovat svou činnost mohou se libovolně sdružovat ve větší dnoška či naopak obrnou schopné celky, před dnoška obkličováním se rozptýlí a znovu se shromáždí na jednom vhodném místě. Místu polozá staticky blokovat velkým množstvím lidí jedno místo může být dnoška obtížnější opakované krátkodobé narušení komunikačních tras na více místech. Dnoška než se stáhnou posíly nutné k vyčištění místa a případnému obkličování a zatýkání, demonstranti se rozptýlí do okolí, rychle se přesunou na nové místo a znovu útočí.

Jestliže demonstranti budou tvořit jeden dav, který se shromáždí dnoška tomu na náměstí naru, provědnoška ho policie obkličtí a nepustí dál. I kdyby se dostal na magistrálu a pokusil se ji blokovat, bude obkličován tam, zdatnoška vodní děla a plynem, část demonstrantů pozatýkáno, ostatní zbiti a rozprášení. Velkolepá demonstrace sály policie, zdatnoška organizátoři, dnoška lidé - praktický konec účinného odporu. V dalších dnech se pak bude diskutovat hlavně o přiměřenosti či nepřiměřenosti zásahu policie, slavné první hlásky zaznamenané někdy případně nepřiměřeného použití síly a možná, budou-li přeměně úspěšné, po několika měsících bude pár řadových policistů potřebováno kázeňským opoštěním a policie se omluví omylem zbitím narušenoška přiléhavě.

Oběch deset tisíc lidí se ale místo jednoho dnoška může rozdělit na stovky samostatných operujících skupin, schopných se v případě nutnosti rozptýlit na několik částek malých skupinek, které se ale znovu znovu spojí k novému útku. Takto může po celý den v každém okamžiku probíhat současně dnoška

lik průniků. V případě tak klíčové dopravní tepny jako je pražská magistrála to znamená, že i kdyby průniky trvaly třeba jen několik vteřin (stačí pouhé přehodnění vozovky, které dosáhne řidiče prudce brzdit) či pár minut (demonstranti běžně proty proudy out a natí je zastavovat), dojde k postupně k ochromení dopravy až k úplnému kolapsu. Snad ještě více než samotná demonstrace se o to postaví policijní posily přesouvající se z místa na místo a tak dovedující dopravní chaos. V případě uzavření magistrály bude odlišná doprava znamenat postupně se šířící kolaps dopravy v okruhu několika kilometrů. Lze si představit, že za takové situace mohou na některém místě zůstat demonstranti lokální převahu. Jestliže se rychleji než policijní posily vzdá v dopravní zácpě barva dostávat na místo další skupiny, mohou takové místo ovládnout na delší čas, zatlačí dle sebe, obsadí budovy, atd. Policie zvyklá na hierarchickou organizaci a jednotné velení, nedokáže zvládnout dosti dobře a včas reagovat na rychle se měnící situaci. Množství se útoky na neorganizované místech zraje do jejich řad zmatek a chaos.

Taková strategie je odlišnější vůči snahám o poručení, než kterákoli jiná. Nemá zde prvky plánu, který může být prozrazen, není definováno velení, které může být odlišeno, či rovnou poskytnuto. I při zastavení většiny počtu lidí sil autonomních skupin může fungovat dle.

Snadší je i první obrana, skupiny se vyvíjejí plněním bojů s policií, svůj cíl dosahují "zmenšování pohledů", ovládají řádně hlavní organizaci... tzv. první hlásky organizované nálety na neorganizované organizace po dohodě s ministerstvem vnitra nemají v takové situaci velký význam. Důležitější a potřebnější by byla dostupnost advokátů pro každého zadrženého hned od prvních okamžiků zadržení. Advokát má narážet od "hlásek" konkrétní možnosti intervencí ve prospěch zadrženého ještě dříve než začne. Hlavním důvodem útoků organizátorů by nemělo být stanově místní na stadionech (zjevná past), ale zajištění, aby každý účastník protestních akcí dostal hned na začátku telefonní číslo na advokátní kancelář, na která se společně dovolá. Bezpečnost prvního, schopného okamžitě intervenovat ve prospěch každého, kdo to potřebuje, je nejdůležitější obranou proti zvlášť policii.

JAKUB POLÁK

-lsmy, -isté, -ie

poznámka k článku Dana Nováka
Bez Marxe ani ránu

"Ze nezbytné" pokládá Dan Novák studium Marxe pro každého anarchistu a sám z marxismu ve svém příspěvku vychází. Já si o důvodu svého myšlení, že studium Marxe je ještě obhajovat, ale pro anarchistu je zde mnoho podstatnějších věcí. Larry Gambone v první části tohoto ročníku A-KONTAKT velmi přesvědčivě ukazuje, že Marx s ním až tak převratným kapitelem, i sám Marx konec konců přiznával, že jeho analýza kapitalismu je v mnoha ohledech syntézou dle toho myšlení před ním, včetně např. Proudhona, předchůdce anarchismu, od něhož dnes dává mnoho anarchistů najevo, aby neměli být objeveni Marxe. Dan Novák bohužel nepřistupuje své "revoluční anarchistické pozice" takto ní přijde, že spíše mluví z těch marxistických. Anarchismus je podle mě ovšem dostatečně kreativní a životaschopné filozofie, než aby se muselo sestavovat zastaralými marxistickými analýzami. Což ovšem naznačuje, že s obhajobou marxismu nelze vést zajímavý a obohacující dialog, jako konverzní s levcem.

"Voluntarismus" a zájmy

O co jde konkrétně? Kdybychom se drželi Marxe ("o dělo světa ale Marxe beztek jistě je...") při v dohledu populárního Františka Gellera, museli bychom tvrdit, že společnost je na systémovou změnu připravena až v určitém momentě, v době, kdy existuje vyspělý kapitalistický systém, který produkuje do facto jenom převzoru. Předtím v podstatě nemá smysl být něco proti systému dělat, snad jen napok více pracovali na tento kapitalistický systém, aby dříve vypálil do podoby, kdy jim "dějiny" v podání marxistů dovolí jej svrhnout, přede na kapitalismu je tudíž v "v jeho záně" (pochopitelně že trochu zjednodušuji a vyostřuji, ale to je pro potřeby této poznámky nutné).

Přesně toto se podařilo i jugoslávské armádě. Pozemní operace, kterou v Kosovu politické navzdory doporučení vojenských odborníků odmítli, se v tentokrát - v Lewandowského světě roku 2015 - uskutečnil. Autor realisticky hodnotí i šance napadeného.

"Co můžeme doopravdy dělat?" otázal jsem se. "Doopravdy?" odpověděl Stebnowski. "Svést jednu vítěznou bitvu a maximálně ji politicky využít. V boji s tak silným protivníkem nemůže naše armáda vzdorovat déle než měsíc. Dlouhodobá válka s USA nepřichází v úvahu, na to máme příliš slabý hospodářský potenciál."

Vojáci v diskuzi s novinářem upřesňují podrobnosti obrany. Nápad, kterým autor hýří, je možné aplikovat i v jiných podmínkách. Jen na ukázkou:

"Také je nezbytné zachovávat rádiový klid až do okamžiku přímého styku s nepřítelem. Naši mají lokalizovat protivníka a čekat na rozkaz k útoku. Čtyř budou mezi sebou udržovat kontakt zrakem."

"Žádné spojení nebude." "Postačí možnost předávat rozkaz k útoku jednotlivým skupinám. Dá se to zajistit i při rušení?"

Moraszczyk opět vyšel z pokoje a Jankowski přikývl.

"Všechny frekvence se nedají přehlušit, není to tedy problém. Ale bylo by dobré mít trvalý zdroj informací z bojiště."

"Tak tam pošleme novináře," řekl jsem. "Co nejvíce televizních štábů z neutrálních zemí. Dát jim všechny potřebné propustky."

Způsoby jak klamat protivníka fingovanými útoky a dalšími prostředky, narušovat jeho spojení a vnášet chaos do jeho řad je možné dále rozvíjet. Pouhé ští a úskoky však nestačí. Odvaha, zánícení pro věc a připravenost nést veškerá rizika je naprosto nezbytným předpokladem. Autor ukazuje, že v určitých momentech mají význam i zdánlivě marné a předem k neúspěchu odsouzené příklady statečnosti až sebeobětování, které mohou zásadním způsobem ovlivnit veřejné mínění a následně i rozhodnutí politiků.

americká armáda dorazila do Bialogardu. Tady se jí postavily naše obranné oddíly vybavené lehce pancéřovanými tarpany. Každý terénní automobil měl univerzální rampu protipancéřových a protiletectvých raket a pět vojáků. To bylo příliš málo k zastavení kolony nejnovější mutace Abramsů a obrněných transportérů. Naši chlapci ze sebe vydali všechno, z čehož americká televize ukazovala hlavně střeva. Zřejmě proto, aby si vynahrádili předchozí neúspěchy, Američané detailně servirovali hořící a rozmaširované těla polských vojáků. A měli z čeho vybírat. Bez vzdušné podpory byly dvě třetiny tarpánů zničeny vde, než přijeli dost blízko, aby zahlédli protivníka. Americké F-210 obrněné helikoptéry Patton postupně louskaly naše terénní automobily. Naštěstí ne docela beztržně. Kdosi za velkou vodou při pohledu na sestřelený vrtulník si prošel dějiny Polska, protože v komentářích se objevily první pochybovačné hlasy o bleskovém úspěchu operace Volání demokracie. Prozatím však byly izolované. Americký úder rozdrtil naše oddíly a vyčistil si trasu až do Štětína. Jenom jedna věc se jim nepodařila, totiž zesměšnit polskou armádu.

Význam mají tato "pouhá gesta" zejména v počátečních fázích akce, kdy počínání malých skupin v duchu hlavní strategie může budit dojem chaotického pobíhání, bez šance na dosažení nějakého podstatnějšího efektu.

Vlajčky označující čtyři našich tanků se přemísťovaly naprosto chaoticky. Moraszczyk nespouštěl pohled z televizorů. Jedním uchem poslouchal komentáře, druhým zprávy hlavního štábu. Vrátil se Stebnowski. Řekl, že všechny rozkazy byly už vydány a zbývá jen čekat. Usedli jsme a pohlíželi na mapu.

Zdalo se, že jsem všechno zvorál. Zatímco vlajčky s bílými hvězdičkami se zformovaly do obranných

řad, naše kolem nich kmitaly jako pyl pana Browna. Avšak najednou se v tom chaosu začal rýsovat řád. Červenobílé vlajčky se složily do podoby prstence obklopujícího americké pozice. A potom se ten prsteneček přeměnil v nejkrásnější fraktál světa! Pokud to Moraszczyk stačil zaznamenat na mapě, jednalo se o klasický větvevratný fraktál. Od jiných fraktálů se lišil jen tím, že se formoval naopak, od okrajů do středu. A středem krystalizace byly americké obrněné kolony!

Komunikace začala hovořit o "rostoucí síle a přesnosti polských útoků". Moraszczyk zoufale hledal v tabulkách názvy městeček a terénních orientačních bodů. Polské tanky po vstupu do bojového prostoru přerušily rádiový klid, což zvýšilo šum v éteru a tím urychlilo i růst pancéřového fraktálu. Vynechání etapy koncentrace vojsk vedlo k prodloužení doby reakce na odhalení a zničení cíle v americkém systému velení. Satelit ládující do štábních počítačů porno ten čas ještě prodlužoval. Mezitím se lavinově rozvíjel fraktálový nápor. Americké centrum řízení, svou podstatou vyvolávající největší rádiový hluk, bylo napadeno naráz ze všech stran. Volné skupiny polských tanků, zdánlivě nestojící za řeč, se nějakým zázrakem přímo před nosem Američanů spojovaly v pancéřové pěsti. Tedy, zázrak to byl pro ně. Několik komentářů použilo dokonce slovo "magie". Pak se začalo vyskytovat pořád častěji... Ve štábu na Bornholmu na magii nevěřili. Proto víc než polovina amerických letadel účastníků se bitvy hledala prostor soustředění polských tankových vojsk.

Tři hodiny po zahájení protiútoků to v trojúhelníku Wiecibork - Wysoka - Naklo nad Notečí vřelo jako v kotli čarodějnice. Na mapě polský fraktál systematicky požíral americké pozice. Námorní pěchota se bila s profesionalismem sobě vlastním, ale nedokázala si poradit s tím, že pokaždé, když se nějaký oddíl začal rádiem dožadovat podpory, nejčastěji místo posíl přijely polské tanky a to z nejméně očekávaného směru.

Přesto se tvrdě bránili a jejich převaha ve vzduchu byla stále citelnější. Naše Skorpiony odpadly úděsně rychle a víc jsme jich neměli. Své také dělali rozdíly úrovně válečné techniky. Boj se protáhl do soumraku a pokračoval i v noci. Když se už zdálo, že si přese všechno rozbijeme hlavu o zeď, ta se náhle zhroutila. Ve dvě v noci americké centrum velení přestalo vysílat. Bitva se začala přesunovat na sever. Ustupovali!

Neúspěch v jedné bitvě nemůže pochopitelně sám o sobě zastavit takového mnohonásobně silnějšího protivníka. Může však spustit lavinu dalších událostí, často se zcela nepředvídanými důsledky. Vyplavou na povrch všemožné dosud skryvané špinavosti a takovýto příval může ovlivnit postoje a další jednání zainteresovaných stran nečekaným způsobem. Zdánlivě nepatrný impuls může mít dalekosáhlé důsledky a ani ti nejmocnější nejsou schopni stoprocentně je předvídat a zabránit jim. Kdo si prostudoval velmi inspirativní, bohužel málo známou a nedoceněnou CHAOKRACII M. Vodrážky, ví o čem mluvím. V tomto hypotetickém případě vyjdou najevo tajné dohody o rozdělení sfér vlivu mezi malí a vládami, reakce mafie, která splní své hrozby, vede ke vzniku nového ohniska problémů v islámském světě, takže Polsko přestane být pro Američany prioritou. Svou roli sehraji i projevy neochoty evropských spojenců umírat za NATO a Američany. i veřejné mínění v samotných USA: "Když vyšlo najevo, v zájmu koho ve skutečnosti američtí chlapci nastavovali krk u Noteče, Kongres pod nátlakem veřejného mínění zakázal prezidentovi jakoukoliv bojovou činnost v Evropě."

NOTEKA 2015 nekončí jednoznačným vítězstvím jedné strany. Snaží se však ukázat, že klást odpor má smysl i ve zdánlivě beznadějných situacích. V závěrečném dialogu říká jedna z hlavních postav: "Nemá cenu plakat nad rozdílným mlskem. Musíme si zvynout. Snad si nemyslíte, že to co bylo doteď potrvá věčně? Historie nikdy nekončí."

JAKUB POLÁK

Imperialismus a globální kapitalismus

Článek Ondřeje Slačáka "Globalizace požírá své rodiče" v A-KONTA č.3/2000 byl pokusem o originální příspěvek k diskusi na téma globalizace. Jsme jenom rádi, že vyvolal reakce našich čtenářů. Otiskujeme příspěvek Dana Nováka a Ondřejovu odpověď. Doufáme, že diskuse přispívající k třebení názorů všech zúčastněných bude pokračovat. -red-

Ideje otržené od zájmu

Nejsem marxista, protože se neztotožňuji s marxistickou ideologií a její koncepcí přelomného kapitalismu a nastolení svobodné beztržní komunistické společnosti. K dosáhnutí tohoto cíle přistupuji z revolučně anarchických pozic. Právě však studium díla Karla Marxe považuji pro každého anarchického aktivistu za nezbytné, protože jeho analýza kapitalismu a metoda dialektického materialismu jsou základem pro poznání povahy dnešního politicko-ekonomického systému a jeho historické geny.

Ondřej Slaček toto odmítá. Hlavně v prvním odstavci říká, že společnost se nemůže řídit žádnými zákonitostmi výroby a že pro ni nejsou určující determinanty aniž se od dané společenské-ekonomické formace, které odvíjí též květy společnosti v určité historické epoše danou podobu. Svůj voluntarismus dále rozvíjí hrozením, že lidé jsou schopni změnit politicko-ekonomický systém již z prostého faktu ztotožnění se s určitou myšlenkou a z předpokladu jejich dostatečné početnosti a pevné vůle stávající situaci změnit. Je to ideálníismus ve své nejčistší podobě: zcela abstraktní a naprosto ignorující, že jisté základní determinanty, jako stupeň rozvinutosti výrobních prostředků a forma jejich vlastnictví, ovlivňují i veškeré další sféry společnosti včetně sféry politiky. Odtahová ideje od přístupu zájmu, který je právě z pozice voluntaristického idealismu odsouvá do pozadí či je dokonce jeho role úplně popírá. Studium historie, a obzvláště všech nepodstatných revolučních procesů novověku (buržoazní revoluce západní Evropy) a soudobých dějin (především ruská revoluce 1905-17) však dokazuje opak. Ve všech dobách, tedy i v těch revolučních, se vyskytovaly ideologické snálky, kterým však nakonec společenská realita o dějinné zákonitosti (jimi tolik popíráni!) přisoudila dlouhý politický marginál.

Základní revoluce namísto přilít pouze na základě ztotožnění se s nějakou abstraktní myšlenkou (tento pojem del. O.S. do otázek). Revoluce a ideje, které je podpiály, vždy totiž vyrůstaly především z potřeb každodenního života a z konkrétních zájmů daných společenských tříd. Překladání feudalismu skvěl buržoazních revolucí (počínaje holandskou revolucí v druhé pol. 16.st. a konče revolucí roku 1848) by se nikdy neuskotičilo, pokud by feudální politicko-ekonomická formace nebyla překonána nástupem kapitalistické výroby a s ní spojené nové třídy buržoazie. Své zájmy mohla buržoazie plně obhájit pouze dobytím politické moci a odstraněním feudálních vztahů. Výdobytí buržoazních revolucí, jako bylo především zrušení nevolnictví, tedy nebyly inspirovány nějakým idealistickým přesvědčením o nemorálnosti zneužívání lidí, ale prostou potřebou buržoazie získat pracovní sílu do svých manufaktur a továren.

Ideologie jako liberálníismus tedy nespochybně zhlásila. Nelze ji odmýslit právě od změn buržoazních revolucí. Stejně jako kupříkladu myšlenka sociální spravedlnosti a všeobecného volebního práva (ano, i to je výslovným důsledkem revoluce 19-20.st., dnes však již překonanými) nevznikly z nějakého nedůvěrného proletariátu, ale z procesů jeho emancipace a poznávání vlastních zájmů v době vcházení průmyslové revoluce.

Ani anarchismus tedy není žádnou ulehčenou myšlenkou, kterou anarchističtí teoretici minulého století stáhli odhánějí z metafyzických výšin. Jedná se o náopak o ideologii, která zhlásila ze samotného třídního boje, z dělnického hnutí a vždy jen vyjadřovala nejvlastnější tužby a zájmy proletariátu. Ideje otržené od zájmu vždy v dějinách utrpěly osudu. Rád Marx. Anarchismus tím rozhodně není, nespochybně své autentické průmyslové podoby.

Imperialismus!

Pojem imperialismus se stal Ondřejovi S. doslova trnem v oku. Věnuje mu celý jeden odstavec své knihy, a protože se v něm zmiňuje i o pojetí imperialismu v teorii anarchistů, platformistů, mezi které se řadí, musím na toto reagovat.

Ze začátku si neodpustím menší historický exkurs. O.S. píše, že "...marx-leninisté analyzovali ruskou společnost jako imperialismus už více než sto let...". Toto je hrubá myšlenková chyba. Před sto lety totiž ještě žádná ideologie označovala se za marx-leninistickou nebo existovala a tudíž neexistovali ani její nositelé. Tento ideový směr, podstatnou měrou zvláštní a vulgarizující skutečný marxismus, je výmyslem až pozdějšího stalinistického období v SSSR po roce 1924. V.I.Lenin navíc své dílo "Imperialismus jako nejvyšší stadium kapitalismu" napsal roku 1916 v cizí zemi, takže o více než století existenci jeho teze rovněž nemůže být ani řeč.

Revoluční anarchisté se prvýkrát O.S. používáním pojmu imperialismus i v současnosti bojí zpřehat historickou kontinuitu, tedy že tento pojem používají spíše z jakési setrvačnosti a myšlenkové setrvačnosti, než pro jeho aktuálnost. Rovněž ho označuje za pojem značně zprostanovaný. Ano, má pravdu, ve sféře stalinistické rétoriky tento pojem opravdu nabýval negativních konotací. To ovšem neznamená, že bychom se ho měli vzdát, stejně jako se nevzdáváme obdobně zprostanovanému pojmu anarchismus (mnoho lidí si s ním stále spojuje nádivní punky s "ideologií" chaosu, sekou na způsob jeho- vstát, či v "leninismu"

asamělého teroristu s bombou pod pláštěm). Jestliže některé pojmy (imperialismus, socialismus, třídní boj, soudružství atd.) ve světle všudypřítomného liberálního diskursu a v souvislosti se stalinistickou érou nezbyly zromat, tak vzdání se jich by znamenalo pouze ústup této liberální hegemonii, zamlžování skutečnosti a zahalození našich ideí do jakýchkoli všem přijímatelných pláštěk. Je pochopitelné, že obsah mnohých těchto pojmů není identický s jejich obsahem před sto lety. V rámci proletariátu kupříkladu došlo k výraznému přesunutí pracujících z oblasti průmyslové výroby do sféry služeb. To ovšem neznamená zánik proletariátu, pouze změnu obsahu pojmu!

Ondřej S. dále podává revolučním anarchistům náčrt, co nikdy nehlásali a ani nikdy hlásat nebudou, protože by tím přestali být anarchisty. Platformisté podle něj nevidí, že každý stát "...má sklonky ex-pandovat, ovládat a nucovat a zvládnout pouze na vnitřním a vnějším rozložení síly, jeho velikosti, poloze a historických, ekonomických a sociálních podmínkách..." (O.S. tu neopomněl uvést determinaci politicko-ekonomických podmínek na celkový vývoj, proti které tak bojí na začátku své knihy). Anarchisté vystupují proti každému státu právě zvyšování úrovně důvodů a říká se to tedy i platformistům. Není však stát jako stát a proto najsilnější z nich se snaží pomocí nejrozličnějších prostředků ovládnout státy jiné (mluvíme-li o státu, máme na mysli jeho nerozlučné spojení s vykořisťovatelskou třídou dané země a je třeba ho důsledně diferencovat od lidí země). V minulosti patřila mezi hlavní imperialistické mocnosti Velká Británie, v době nedávné například SSSR a dnes především USA.

"Imperialismus byl vždy definován omezeností, hranicemi, za něž mohl potenciálně expandovat. To, co se dnes považuje za globální kapitalismus, nikoliv ním není imperialismus", píše Ondřej S. Vskutku zvláštní teze, se kterou jsem se ještě nesetkal. Znamená to tedy, čistě teoreticky, pokud by se v minulosti Velká Británie či Německo podrobilo ovládnutí celého světa, že by přestaly být imperialistickými mocnostmi a už jen jimi ovládanými jejich impériem? Impérium je přeci myslitelné jak v omezeném, tak v globálním rozsahu, proto je tvrzení Ondřeje S. zcela neuvěřitelné.

Tuto jeho tezi podpořují i další argumenty. Světů zcela jistě dominuje kapitalistický systém podporovaný politickým liberálním paradigmatem. Vidět ho však jako jednotný monolit by bylo chybné. V rámci globálního kapitalismu je nutná rozložení různé moci s různými zájmy. Klasickým příkladem je Evropská unie a USA. Jedním z důvodů vzniku EU bylo sjednotit slabé evropské ekonomiky proti vzrůstajícímu vlivu USA a Japonska. Soupeření těchto bloků se projevilo například v nedávné "bandovné válce" či ve snaze bránit evropský filmový trh před hollywoodskou záplavou. To však z EU nečiní nic lepšího. Jedná se prostě o jednu z několika imperialistických mocností dnešní doby na pozadí globálního kapitalismu. Každá z těchto mocností usiluje především o proserzení vlastních zájmů a zájmů nadnárodních korporací s nimi spojených, ovšem to celé se děje v celkové shodě na kapitalismu jako takovém. Imperialismus a globální kapitalismus tedy nejsou identické pojmy, i když jeden bez druhého v současnosti nemůže existovat.

Války jsou i nadále převládajícím jevem imperialismu a nejedná se o pouhé přestávky, jak tvrdí Ondřej S. Krvoavé deště války ve Vietnamu (1964-1973) rozhodně nebyla nějakou přestávkou, ale o americkou imperialistickou agresi se všemi prvky genocidy, kterou však hrabý vietnamský lid dokázal porazit (prazátní poslední porážka imperialistické mocnosti po 2. světové válce). Stejně za přestávky nelze označit agresi proti Iráku, Jugoslávii či dlouhou dobu americkou podporu ultrapravicových paramilitárních oddílů v Kolumbii (a na jiných místech Latinské Ameriky) bojujícím proti levicovým povstalcům a likvidujícím celé vesnice na povstaleckých územích. Označovat tyto konflikty za přestávky je neobzvlášť bagatelizace.

Tvrzení, že nadnárodní kapitalismus se snaží, se nejlépe odpoutat od států je velmi zveřejňující. Jsou pochopitelné státy, se kterými si má-že kapitál doslova dělat co chce (např. většina afrických států). Není tomu tak však u předních světových mocností (USA, Japonsko, EU), které jsou s nadnárodním kapitálem dle pravdě zřejmě s ním doplněny. Jak jsem již napsal výše, každá z těchto mocností tvrdí svobůty imperialistický blok se svými zájmy barocující v poloz především zájmy "svých" nadnárodních korporací (např. General Motors v USA, Panasonic v Japonsku či Siemens v EU).

Problematika imperialismu a globalizace kapitálu je nekonečným tématem. Na stránkách anarchistických periodik byla diskuse o nich dosti zanedbávána a mnohá teze byly přijímány zcela automaticky (např. povrchní slučování boje proti globálnímu kapitalismu s bojem proti globalizaci). Věřím, že se tento stav bude jenom zlepšovat, protože jen z těchto diskusí a polemik může vzrůst opravdové poznání skutečnosti a z něho plynoucí aplikace té nejlepší strategie a taktiky v boji proti současnému národnímu světovému řádu.

DAN NOVÁK Solidarity, organizace revolučních anarchistů

je musí postavit na piedestál i obyčejní lidé. A strážení politikou marginalizuje se opravdu nelekám - zatím mi přijdou politicky nejmarginálnější právě ty anarchistické skupinky, které se o němi zájmy neustále ohánějí.

"Imperialismus" podruhé

Ohledně diskuse o "imperialismu". Jednak se omílouvá ze mýlné tvrzení, že marxisté mluvili o imperialismu jako o posledním stádiu kapitalismu už víc než sto let, protože o něm zatím mluvili jenom více než osmdesát let, což ovšem nemění nic na tom, že to je na oac "poslední stádium" přibližně dlouho, zejména k vzhledem k jejich častým "vědecky-socialistickým" předpovědím jeho konečného zhroutění.

Novková tvrzení, že impérium může být i globální je pouze hypotéza, podle mě nesmyslná. Jedná impérium, které dlouhodobě ovládá téměř celý tehdy známý svět byla římská říše. Právě s koncem expanze a neuvěřitelnou rozlohou přestalo být v pravém slova smyslu římskou říší - římské zvláštní paradoxně ztratili privilegované postavení, obyvatelstvo přišlo o dotčky potravin zdarma, ale to samé se stalo i elit - oni chceli se již nastavit římané, ale příslušníci "podmaněných národů", a vchodem všeho bylo přesunutí centra říše do Konstantinopole, přijeli do té doby periferního křesťanského náboženství apok. Čili jen tak mluví o tom, že "impérium je přeci myslitelné jak v omezeném, tak v globálním rozsahu" je zjednodušující a zcestné.

Opakování trockistické či čert v jaké teze o soupeření "imperialistických bloků" (USA, EU, Japonsko) je zcestné. Např. EU rozhodně nevznikla aby chránila Evropu před "americkými imperialismy", ale hlavně jako nástroj pro ekonomický neoliberalismus - např. při srovnání ekonomik na jednotnou měnu budou aplikovány postupy podobné, jako byly vnučeny studijním zemím MMF a SB v programech SAP - bohatým zemím je pochopitelně takto přímo vnuť nelze. To mi přijde jako mechem dležítejší než nějaké poučování nějakých údajných bloků - zde se skutečně zahrnuje skutečný poměr světa, ve v hádkách jednotlivých států o to, který z nich si urvá víc z toho, co mu komerence přinesla, kde se sice EU může snažit bránit své privilegované postavení, dlouhodobě ji to ale nebude nic platné.

Označení současných válek za přestávky jsem nechtěl bagatelizovat utpínat jejich oběti ani angažovanost lidí, kteří proti nim vystupují. Chtl jsem tímto pojmem (uzavřím, že špatně zvolením) naznačit celkový význam těchto válek z hlediska vývoje systému. Tyto války jej ovlivňují velmi málo, bez ohledu na svůj krvavý a nelidský průběh, a to proto, že si valmoci nemohou dovolit vzhledem ke zbraním hromadného ničení nějaký rozhodující vzájemný střet a tak se tyto boje vedou jinými prostředky než tradičními vojenskými. Dnešním Novková zmíněným Vietnam je kosackočně velmi dobrý příklad - copak znamenala porážka USA ve Vietnamu jejich porážku ve studené válce (ažkol poté nevyhráli žádný vojenský konflikt, jenž by se mohli s Vietnamem měřit)? A i v samotném Vietnamu je dnes i přes výhrady ve válce snad ještě brutálnější třídní terorismus než ve Spojených státech (viz v jiném článku tohoto čísla).

"Pojmosloví" a ideologie

Dan Novák volá po diskusi, která umožní vyjasnění sporných bodů o relevantní poznání skutečnosti. Na druhou stranu téměř celý svůj příspěvek se zabývá převážně terminologickými problémy, nikoli snahou poznat skutečnost takovou, jaká je. Z hlediska anarchisty je to nepochopitelné, z hlediska standardního politického ideologa už méně. Právě si totiž potřebují mít všechna přehledná pojmenována, aby s tím mohli manipulovat (to jak s pojmem imperialismus zachází leninisté je zřejmý příkladem - pro ně má být de facto "vědecký" zdůvodnění toho, že revoluce je možná a lidé se tudíž mají přidávat k jejich revoluční straně). Anarchismus ale nikdy nebyl nějakou vyhraněnou politickou ideologií, která by soustřeďla s liberalismem, bolševismem a dalšími, ale soubojem hodnot a přístupů, které je popírá v základu, a které nejsou jednou provždy dané, ale naopak silně závislé na situaci. Lidé, kteří se s tím neshlíhají a budou k životu potřebovat vědeckou ideologii, v níž bude už vše napsáno a už se podle ní má jen jednat, a to pokud možno co nejpřesněji, asi utkví zvláštním pohledem na Marxova už navždy. Pevně věřím, že to nebude případ Dana Nováka.

ONDŘEJ SLAČÁK 2

Anarchisté se proti tomuto evidentnímu nasmýslu stavěli a zdůrazňovali to; tomu se říká "subjektivní faktory revoluce" - to jest, že systematická změna musí být především, dílem uvědoměného lidského záměru. Pokud lidé skutečně chtějí systematickou změnu, jsou, abych parafrazoval Bonaventuru Burnsho, schopni vybudovat novou svět, jenž není ve svých srdcích, i na troskách toho stávajícího. Čili je de facto jedno, v jaké chvíli se proti tomuto systému vzbuolíme a vyvrháme ho (i když někdy to je pochopitelně jednodušší a vždy je nutno vycházet z

konkrétních podmínek, proto je výřito abstraktní) zcela nepatřičná, důležité je především naše odhodlání to udělat. Marxisté takový přístup pochopitelně odmítali o anarchisty označovali voluntaristy (viz např. kniha Václav Tomka z osmdesátých let Ideologie českého anarchismu), a tak se nedivím, že jsem byl Danem Novákem za voluntaristu označen i já. A poprvé řečeno, hrůz tato označení přijímám - ano, skutečně si myslím, že vůle lidí změnit systém a rozhodnutí o svých životech sami je mnohem důležitější než nějaké ekonomické podmínky, i když to spolu pochopitelně

souvisí. Myslím, že je to mnohem důležitější než nějaké populistické hrani na nějaké jejich "zájmy", což jednak může být velmi ošemetné, jednak je to vůbec dost výjímka, může to lidi rozetřívát mezi sebou a navíc to liberálům a bolševikům umí o dost lépe. Pokud se Dan Novák ohánjuje proti ustupování "všudypřítomnému liberálnímu diskursu" (což podle mě není přesný termín, mnohem bližší je kapitalistickému či neoliberalnímu), pak podle mě právě přitupěním na rétoriku nějakých "zájmů" na něj přistupuje zdaleka nejvíce. To, že se svými zájmy řídí státy, neznamená, že si

výročí osobnosti

27. června uplynulo padesát let od popravy Závěš Kalandry, českého filozofa, historika a politika, do poslední chvíle přesvědčeného "levičáka". Zatímco o lidech, kteří byli popraveni spolu s ním se v médiích mluví jako o novodobých národních svérázcích, jeho jméno bylo vesměs jen zmíněno, bez jakéhokoli zhodnocení jeho života, díla a významu. Proto jsme se rozhodli si tuto výročí i Kalandrovu v mnohem inspirativnějším osobnost připomenout. Pod mnohdy velmi zavádějícím pojmem trockista, kterým byl obřechován i tento myslitel si totiž věřil na lid v dnešní době představující úplného sekuse. Pohled na Závěš Kalandru nám může ukázat některé reprezentanty tohoto směru, u nichž se napl v nás v době neexistence autentického anarchického hnutí držely poslední výhonky utvářecích anarchických myšlenek, v trochu jiném světu.

Závěš Kalandra
(1902 - 1950)

Závěš Kalandra se narodil 10. listopadu ve Františce nad Kladnem. Ve své rodině měl zájmové předchůdce: jeho děd Jan Albert organizoval v obrozeneckém duchu obilní polovny 19. století české kultury život ve Vídni a jeho otec patřil k realistickým politikům, byl spolupráckem pozdějšího prezidenta Masaryka, se kterým ovšem v době vlády neshodl a nakonec se odvrátil od vlády a přelomil proudy socialismu.

Po ukončení gymnázia odchází Závěš Kalandra do Prahy, kde studuje klasickou filologii a filozofii. Po pár letech vstupuje jako jednatel do redakce levicové revue *Právo lidu*. Od začátku je v ní velmi aktivní, už dříve byl po vstupu do Studentské komunistické frakce, publikuje a věnuje se politické práci - zároveň ale intenzivně studuje a zabývá se i filozofickými a literárními otázkami, které většina jeho přátel považuje za spíše odlehčené. To se projevilo i v lásku, která se vyvíjela pro svou diplomovou práci - jedná se o texty z filosofického nejistství (viz *Pravoslavnost*) obdivu starověké filosofie, která tedy se dochovaly pouze ve zkratce. Kalandra ve své, tehdy mnohem vzácnější práci *Pravoslavnost* filozofie nejčastěji odhalil větinu dosavadních autorů, především jako historické a zjevné, aby je sám interpretoval jako součást svého předpokladu cyklických změn. Které bylo známkou toho, že Kalandra byl v souhrnu přisvědčil pozdější nevěře na okamžitě situaci, která v ní byla zobrazena jako nekonečný cyklus.

Kalandra měl přemnoho, nevyslovil se Závěš Kalandra ani skončení války, ale právě naproti politice a humanistické práci. Od roku 1928 pracoval v *Právo lidu* komunistické frakce, do níž napl svou odhodlání na národní frontu. To se snažil najít nejvíce vyčerpávající a psychologické indikátory, které byly v té době. První z nich, *Zapovědní zeno* (1932), se věnovala rozboru a odhalování, že trockistickým v kontextu s militarismem vznikl a varuje před krizí války. Zároveň miluje a obdivoval i jiné věci, tzv. psychologické minuty "proletářského kongresu", které podle něj znamenají především snahu odhalit nepřítelů, kteří je porušili. Tento záměr byl podle něj také ideově protichůdní. Druhá kniha, *Pravoslavnost* (1934), byla vydána k přelomu výročí dvou let a kuračů husákových husákových, bohužel je ale poněkud chaotická a poznamenána schematicky a ubohými problémy, na nichž stánu odhaluje některé zajímavé rozboru charakteru husákovského hnutí, a především s velmi čistým výlohem husákovského hnutí jako odhalování a zneškodnění.

Alkal byl většina Kalandrových přátel v té době poznamenána svou dobou, například se věnovali ani teoretickým a filozofickým otázkám. Nám jiné byl jedním z prvních autorů v českém prostředí, který vycházel z Marxových poznání o hnutí "ekonomicko-filozofických náhledů" a odhalil brát marxismus za svůj systém a zneškodnění ideologií. V jasu je stále více poznání KSC, pro socialistický vedení. Mnoho lidí se pokoušelo o jeho rozvoj, často velmi na úrovni způsobem, jeho bylo napl. jeho snaha o syntézu marxismu a humanismu. Souvislosti s tím se také stihl s uměleckou orientací, zejména pak se směřováním skupiny, s níž spolupracoval na několika diskusích a sbornících, například s *Pravoslavností* článků do deníku i odborného tisku a se seznámil také s některými členy francouzské surrealistickej skupiny apod.

V polovině 30. let došlo k němu ještě důležitějšímu, a sice ka Kalandru rozehrál s KSC. Hlavní příčinou Kalandrových dohadů z této strany bylo Hitlerovo zřízení v Německu, které bylo z velké části zvrácením chytavou politikou tamní levicových organizací, která uvolňovala nebezpečí alternativní nacistu než se proti Hitlerovi alespoň útinné spoje (které státníka tučil "socialistické" hnutí, které tvrdilo, že vlastně neexistuje principální rozdíl mezi fašisty a socialisty). Raskal byl zjevně, když státníka hodil tuco teorii zcela pragmatiky ze slovo a ze dne na den přijal zcela opačnou teorii "lidové fronty" tedy spojování se se všemi možnými politickými silami "proti fašismu", ovšem ne z nějaké dohody mezi vůdci těchto sil, nýbrž obyčejných lidí. Kalandra byl stále kritičtější vůči politice SSSR - věděl si, že na mezinárodní úrovni sledoval pouze své zájmy, nikoli zájmy pracujících celého světa, jímž se zastával a které pouze zneškodnil. Vzhledem k tomu, že o svých záležitostech nemohl, byl roku 1936 nevěřivě zobrazen redaktorů poslu ve stranickém tisku a pak i vyhozen z KSC.

Je jistě ovšem nepochybné, například s Josefem Guttmanem, který se se stranou rozšel už v době politické a teoretické "socialistické". Společně vydali v srpnu 1936 leták o situaci v bujícím Španělsku, v němž odmítli taktiku Komunistické internacionály, která znamenala taktiku likvidaci lidového separatismu socialistického hnutí, a vyslovili solidaritu s levicově marxistickou POUM (mimořádně: *Předně šlo o frakci anarchistických CNT, která se ovšem pro ruské revoluci přiklonila k marxismu. Během španělské revoluce bylo ve střetu jak s ortodoxními trockisty, kteří na španělskou revoluci aplikovali své dovedené schémata, tak se stalinisty, kteří je nakonec zlikvidovali. Jedni, kdo se k POUM přes jasně ideově rozdíly zachovali solidárně, tak byli nakonec*

Je dost dobře možné, že otištění portréty tohoto "trockisty" na místě, kde jind připomínáme významné osobnosti anarchických myšlenek a hnutí si vysloužíme další odvěky nendvisti od lidí, kteří si ze svoj nejvyšší cíl vytýkli "odčišťování" anarchického hnutí od toho co sami označí za nesprávné či úchylné. Popravdu řečeno nás to ale příliš nemotivuje. Lid kteří se mezi skutečnými bolševiky naučili bolševickým metodám, pak si nečetli dějin anarchismu z marxistických příruček a teď 30ti nendvisti, vyhrožují kdekomu násilím a na nendvisti a až krvelačné hesla typu: "S každým mrtvým bolševikem o krok blíž k sociální revoluci!" se z jakékoli racionálně vedené diskuse vytáhnou sami, protože se takový přístupem řadí právě na úroveň nebo dokonce pod úroveň bolševiků, proti nimž údajně vystupují. Nemyslím si, že jim jakkoli kliváme - pokud někdo kombinuje nesnášlivost nedovzdělanost a sebedůvěrou v tak ohromující míře jako někteří samostatní "ochránci čistoty hnutí" měl by se nad sebou opravdu zamyslet.

Pokud jim ještě přesvědčení o vlastní výlučnosti a jediných správných názorech neuzbavovalo schopnost reflexe a myšlení v souvislostech, měli by si vzpomenout na smutné konce známého anarchisty S. K. Neumanna, muže, který pod vlivem ruské revoluce jejího radikalistického (a hlavně nendvistického) nářevu odvolal anarchické "staré teorie mrtvé zásady" aby se z anarchického radikála stal postupem času stalinistický fanatikem, se kterým mimochodem v těchto jeho letech hodně polemizoval právě Záv Kalandra. Je na mnohem milejší marxista, ochotný přemýšlet a třeba i změnit svůj pohled protože si nebude zastírat realitu, než fanatický příznivec nějaké "jediné správné myšlenky" až už si třeba říká anarchista.

anarchistické z CNT a Právo lidu.

V antifašistických mlácích POUM bojoval i proslov spisovatel G. Orwell. Ještě dříve, než ale byla jejich aktivita proti vykonstruovaným moskevským procesům. V nich stalinistické moskevské procesy, které pro něj znamenali potenciální ohrožení a konkrétně (nebo si to při své paranoii myslel) a na něž se také rozhodl shodit neobsluhý svých šlechetných ekonomických plánů. Zatímco většina světa a zejména levice byla zmataná (vynucenými) přiznáními obžalovaných k až nespolehlivým zločinům, Kalandra a Guttman stejně jako mnoho zahraničních skupin (včetně surrealistickej hnutí) procesy odsoudily jako zinscenované. Ve svých bratrských *Odhalení tajemství moskevského procesu* (1936) a *Druhý moskevský proces* (1937) dokázali svůj názor přesvědčivě podpořit, analyzovat skutečné příčiny procesů a skutečnou situaci v SSSR a vyzvali k mezinárodní kampani za záchranu obviněných - pochopitelně neúspěšně. Procesy rozbalil Kalandra i v letních časopiseckých článcích. Me tímto jeho aktivitu velmi ostře reagovala komunistická strana, Julius Fučík věnoval bratrům obšírnou nendvistickou polemiku, v níž mimo jiné aupal, že jejich autentičtější slouží fašismu.

Guttman s Kalandrou se pokoušeli vytvořit levicovou alternativu stalinistické politice KSC. Jako platformu ke zformování levicové opozice vůči KSC vytvořili časopis *Právo lidu*, jehož ovšem vyšlo pouze dvacet čísel. Později (1938) se Kalandra ještě pokusil o vydání *Pravoslavnosti nově*, těch ovšem vyšlo čtyři čísla. "Trojčísle", i když bylo pouze několik desítek, ve svém pokusu o vytvoření levicové alternativy KSC, která by se hlásila k autentickým myšlenkám Marx, Lenin a v určité míře i Trockého (s tím ovšem nesouhlasili ve všem a také nevstupovali do jím vytvořené IV. internacionály) neuspěli je otázka do jaké míry vinou objektivních předpokladů, které byly v dané situaci opravdu hodně, a do jaké míry kvůli tomu, že tyto myšlenky fakticky alternativou nebyly.

I Kalandra přes svůj potřebný zápal postupně propadl v otázce vytvoření samostatné politické organizace bezohledně a vinou se stále více publicistické činnosti - ačkoli nezměnil své levicové názory a naslouchal je, psal nyní hodně do státních či dokonce pracovních časopisů, až už šlo o týdeník *Svitlovost*, nebo o *Pravoslavnost*, jímž spolupracovníkem se stal díky zprostředkování Milady Jesenské na sklonku třicátých let.

Po vyhlášení protistatutu byla Přímošnost zakázána. Kalandra stejně jako mnoho opozitních novinářů a dalších putoval v říjnu 1939 do koncentračního tábora, kde strávil celou věčnost. Do Prahy se vrátil až v červnu 1945.

V obzobvené republice už v podstatě nebylo místo pro myšlenky, které ztělesňoval. Psal, vesměs pod pseudonymy, především umělecké recenze apod., a charakter nastupujícího režimu se snažil postihnout spíše na jeho útocích na svobodu umělecké tvorby. Celá státníka propagandě se také snažil objektivními komentáři, stále více se ale věnuje badatelské práci. Páse rozšířou dřívější knihu *Česká pohostanství* (1947), která je radikální polemizou s dosavadními pokusy prozkoumat napjatý období českých dějin. Kalandra hodnotí dosavadní pokusy interpretovat povstání z této doby a získat z nich nějaké "historické jádro", jako historickou restrikci a stává proti nim svůj postup mytologické restituce, tedy kompletní interpretace myšlen, včetně racionálně vysvětlení neradných přívd. S tímto přístupek analyzuje české povstání a dochází k překvapivým zjištěním - mimo jiné zpochybňuje historickou existenci sv. Václava a sv. Ludmily a tvrdí, že se jednalo o pohanské bohy, dodatečně přijaté mezi křesťanské svaté, aby se nové a dobovenství přiblížilo lidem. Kalandra chce také psát historické práce o obrození k stému výročí revoluce 1848, vydává ovšem (pod pseudonymem) pouze knihu o slovenském národním obrození *Zvon svobody*, práci na o českém obrození vzdává poté, co s nástupem KSC k moci ztratil možnost publikovat.

Delší Kalandrovou práci, bohužel dochovanou pouze z části, je *Skutečnost sou. Hovor* z ní ne některé hesle Zigmunda Freuda, zároveň s ním ale polemizoval. Odmítá Freudovu interpretaci sna jako nějakého čistě iracionálního, co Freud srovnával s infantilitou nebo mentálníu primitivních národů. Zdráždňoval, že say jsou spíše metafyzickým odrazem myšlení racionálních lidských bytostí.

Po "vítězném únoru" byli dny Závěš Kalandry již de facto sečteny. Snažil se ještě pracovat a být v kontaktu s uměleckou levičkou, včetně mladých talentů (vešm k nimu přilnul tehdy devatenáctiletý Egon Boudy), brzy ale poznal na vlastní kůži, že jeho analýzy stalinistických režimů byly zcela pravdivé. Roku 1949 byl zjevně a stal se součástí zinscenovaného procesu s Miladou Horákovou. Jeho tvůrčí podnět sovětského vzoru vytvořily v tomto procesu jakousi obdobu "trockisticko-pravoslavného bloku" odsouzeného ve třicátých letech v SSSR. Kalandra byl souzen po boku kleriků a národně socialistických špiček, i když narozdíl od nich dobře věděl i co je, a o "neradivosti soudu" stejně jako o možnosti, že by dostal milost, si neobtěžoval žádně říze. 27. června 1950 byl popraven, jeho dílo ovšem zůstává a také jeho politické postoje jsou v letech inspirativní dodnes.

ONDŘEJ SLÁČÁLEK

CHYSTANÉ AKCE

4. - 6. 8. - *hc festival v Plzni* - účast mi přislíbili: *ACHEBORN* (Německo), *BROKEN PROMISES* (Belgie) *LANDMINE SPRING* (cz), *ONE FINE DAY* (it), *RAVELIN 7* (cz), *CRIPPLE BASTARDS* (it) a mnoho dalších. Klub Exist!, areál bývalého koupaliště "Na Lopatárně", spojení trolejbusem 10 a 16, stanice *Těšínská*. Začátek ve 13 hodin! Vstup: 3 dny - 400 Kč, 1 den - 180Kč. Kuchyně - vše 100% vegan, guláše, burgery, zmrzlina... od členů *Svobody zvířat*. Distribuce: pro omezený počet distributorů možnost zastřešeného místa, tato místa jsou již téměř obsazena distribucema z celé Evropy.

5. 8. - *Anti-society lesi* - vystoupí mimo jiné: *ZEMĚŽLÚC*, *NVÚ*, *ZÓNA A THE CHANCERS*, *LOS PARALITICS KONFLIKT*, *AURORA* a mnoho dalších. Cena 300 Kč, akce je benefiční pro stacionář zdravotně oslabených dětí v Trutnově. Od 10:00 v Trutnově "Na Bojišti".

12. 8. - *"Fuck off MMF a SB"* - benefit pro INPEP - zahrál LD 50, *DREAD A DROD*, *OLD TESTAMENT*, *GAS CHAMBER*, *ALBION*, *PSYCHOPATHIA*, *HIBAKU-SHA*, *CELEBRAL TURBULENCI*, *RAVELIN 7*, *POSLEDNÍ GENERACE*, *LUMEN V Opatově* (okr. Svítavy, na vlakové trati Česká Třebová - Svítavy) v kulturním domě. Začátek v 11.00, na místě veganské jídlo, distribuce, benefiční sbírka. Kouření na sále zakázáno. Info: 0461/593518.

1. - 2. 9. - *Víkend antifašistické akce v Jihlavě* - pravděpodobně koncert spojený s demonstrací pořádku *Jihlavské anarchistické sdružení* - pokud chcete akci podpořit (účasti nebo kapely zahraničím na koncertě), ozvěte se na adresu: ja@post.cz

Akce proti zasedání MMF a SB

22. - 24. 9. - *Kontrasummit* - v různých místech Prahy vystoupení předních kritiků ekonomické globalizace, MMF a SB, souběžně proběhne *Festival umění odporu*.

24. 9. - *Demonstrace proti porušování lidských práv mezinárodními finančními institucemi* - od 13:00 na Letenské pláni.

26. 9. - *Den akcí proti MMF a SB* - od rána snahy zablokovat zasedání, od 9:00 na Náměstí Míru *Festival proti MMF a SB*.

27. 9. - *pokračování Dne akcí*

28. 9. - *Závěrečná demonstrace*

28. 10. - připravují neonacisté svou tradiční demonstraci k výročí založení ČSR a Mussoliniho pochodu na Řím. Připravujeme se i my na *protiakce*.